

Giới thiệu Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người

Tuệ An đang khóc đầy thương tâm thì thấy một luồng khói trắng hiện ra. Khi cô ngẩng lên thì nhìn thấy một ông cụ râu tóc bạc phơ đứng trước mặt cô và nói: "Chào con!"

"Ông là ai?" Tuệ An nhăn mặt trả lời.

"This is bự" ông già từ tốn cho Tuệ An biết.

Ai đó nghe thấy vậy liền dùng vẻ mặt khó tin đáp: "Thế có phải bự rảnh quá nên tìm đến con đúng không?"

"Xi! Ta bận đầy việc nhưng...Mà thôi, có phải giờ con đang thấy thương cảm cho nam phụ trong cuốn tiểu thuyết này không?"

Nghe xong lòng Tuệ An lại tràn đầy sự đau thương, cô bật khóc:

"Tất nhiên"

"Hé! Thế may quá còn chui vào chuyện thay đổi vận mệnh cho cậu ta nhé, đừng để cậu ta chết"

Nói xong ông bự chuồn nhanh khiến Tuệ An há hốc mồm, tự dưng trước mắt cô tối om. Không ngờ cô đã xuyên không mất rồi!

"Bự ơi là bự"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trò đùa của bự

Hôm nay là ngày 14 tháng 3 là ngày sinh nhật của nữ chính trong bộ truyện này. Mới sáng sớm tinh mơ Tuệ An đã được ba mẹ, ông bà tặng cả đồng quà nhưng cô vẫn ảm đạm nhất với cuốn truyện tiểu thuyết do cô bạn thân Liễu Liễu tặng. Cuốn truyện có tên "Yêu anh, xin đừng làm anh đau", nghe thôi đã khiến Tuệ An thích thú rồi. Nhưng vì cả ngày phải học chính rồi tới học thêm liên tục nên cô chưa có thời gian đọc, Tuệ An hóng tới sắp đột tử mất rồi.

Tối hôm đó về cô lôi quyển truyện ra đọc.

- Êo! Từ Trần Khang là nam chính sao? Vô lý hết sức

Vừa đọc cô vừa bình luận về nhân vật. Và cái kết cuối cùng là nam phụ vì cứu nữ chính mà chết rất thảm còn nam chính thì sống yên ổn với thím nữ chính, điều này làm Tuệ An máu dồn lên tận não.

- Nghe cái tên truyện thì hay lắm thế mà thằng nam chính vô tích sự, nam phụ thì hiền quá đã thế còn lụy. Ông trời thật không có mắt...

Cô nghĩ tới anh nam phụ Lục Kiều Nam mà khóc nức nở. Hộp khăn giấy mới mua cũng hết sạch đành phải lôi giấy William Cường ra dùng (Giấy vệ sinh đó -_-)

- Á huhu....

Đang khóc một cách đầy đau thương thì Tuệ An thấy một luồng khói trắng hiện ra, cô bất giác ngược lên nhìn. Bất thành linh một ông già râu tóc bạc phơ từ đâu chui ra đứng trước mặt cô:

- Chào con!

Tuệ An nhăn mặt, lấy tay lau lau mấy giọt nước trên khóe mắt đủ ừng

- Ông là ai?

- This is bự! - Ông lão từ tốn trả lời

Ai đó tạo vẻ mặt khó tin:

- Thế bự rảnh quá ha mà tới tìm con. Con chỉ là đứa con gái bình thường làm gì cso đủ vinh hạnh gặp ông.

- Xi! Ta bận đầy việc nhưng...Mà thôi, có phải giờ con đang thấy thương cảm cho nam phụ trong cuốn tiểu thuyết này không?

Nghe xong lòng Tuệ An lại tràn đầy sự đau thương, có mấy giọt nước lại từ đâu tràn đầy mắt cô:

- Tất nhiên...hú hú (Tiếng khóc)

- Hé! Thế may quá còn chui vào chuyện thay đổi vận mệnh cho cậu ta nhé, đừng để cậu ta chết...

Nói xong ông bật chuồn nhanh khiến Tuệ An há hốc mồm, tự dưng trước mắt cô tối om. Lúc tỉnh lại, xung Tuệ An là cách mảnh ghép hoạt hình lộn xộn, nơi đây cô cùng lạ lắm cô chưa từng thấy bao giờ cả trong phim cũng không

- Chào cô gái. Cô chính là người tình nguyện đó sao?

Tiếng nói của nữ nhân trầm thấp vang lên khiến Tuệ An giật nảy mình. Cô ngó nghiêng nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai cả.

- Cô là ai vậy? Sao tôi lại ở đây? Tình nguyện cái gì chứ?

Tiếng nói lại vang lên:

- Rõ ràng bật nói cô chính là người chịu trách nhiệm thay ông ta và đi giải quyết sự việc lần này sao?

Tuệ An rối não, hỏi lại:

- Sự việc gì? Cô nói rõ được không?

- Sự việc này rất nghiêm trọng, liên quan đến thiên đình, tôi không thể tùy tiện nói ra.

Tuệ An mắt kiên nhẫn, cắn chặt răng:

- Không nói thì có chết tôi cũng không đi đâu cũng chẳng làm gì cả

Sau một hồi suy nghĩ giọng nữ lại cất lên:

- Kể thì kể, cô chộc đứng một bà tám rồi đó (Tác giả: Hờ hờ....Tiền cũng nhiều chuyện ghê ha) Chính xác là vào ngày mừng thọ của ngọc hoàng cách đây năm ngày, thất hoàng tử đã uống rượu say và trêu ghẹo Hương quý phi trước mặt mọi người. Ngọc hoàng tức quá đã lệnh cho hoàng tử đầu thai xuống hạ giới và bật chính là người chịu trách nhiệm cho việc này. Nhưng vì ham mê đọc ngôn tình nên ông ta đã chuyển kiếp nhằm cho thất hoàng xuyên vào đầu thai ở thế giới trong truyện, lại còn xuyên thẳng vào nam phụ Lục Kiều Nam

Cứ tưởng là không sao cả chỉ cần hết kiếp là có thể trở lại thiên đình nhưng bật quên mất mình vẫn chưa đọc xong cuốn truyện nên không ngờ nam phụ lại thâm như vậy. Nếu để ngọc hoàng biết ông ta khiến hoàng tử chịu khổ chắc ông ta bị cách chức sml nên chuyện này bật chỉ kể cho tôi. May mà hôm nay có cô..."

Tuệ An ngồi nghe mà đầu óc như đang lỏng lỏng ở chín tầng mây, nghe đến đoạn cuối cùng lên chịu hết nổi mà cắt lời:

- Dừng dừng. Tôi liên qua gì tới mấy người? Tôi chỉ là một cô gái bình thường thì giúp bằng mắt à? Các người có pháp thuật còn chẳng làm gì được... Với cả cuốn truyện đó do bạn tôi tặng, tôi đâu có liên quan.

- Ha ha...tôi chắc chắn người tặng cuốn truyện đó cho cô không phải người bạn thân của cô. Có lẽ bật đã đóng giả thành cô ta. Vì chỉ ai đọc hết cuốn truyện mới có thể xuyên không

Tuệ An nhủ mày:

- Vậy sao cô không tự mình đi

- Chúng tôi là tiên, không được phép thay đổi vận mệnh của bất cứ ai. Cô giúp tôi làm này đi, chẳng phải cô cũng rất thương nam phụ đó sao? Tôi sẽ làm dòng thời gian ngừng lại, cô không cần phải lo về thế giới hiện thực.

- Hic...Thế cũng được! Tôi cần làm gì?

Giọng nữ có vẻ phấn khởi:

- Nhiệm vụ của cô là khiến cho thất hoàng tử tức nam phụ Lục Kiều Nam thoát khỏi cái chết và bảo vệ cho người. Cũng đã 16 năm rồi, chắc ngọc hoàng cũng không còn giận đâu. Cô chỉ cần khôi phục trí nhớ cho hoàng tử như vậy người sẽ có lại pháp lực và quay lại thiên đình lúc đó mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tuệ An há hốc mồm:

- Khó vậy sao? Tôi làm sao mới khiến anh ta nhớ lại được?

- Khiến hoàng tử vì cô mà rơi lệ.

- Được.

- Thế đi luôn nhé! Tôi đã chọn sẵn thân xác thích hợp cho cô rồi!

Cũng giống bọt lần trước, tiếng nói vừa dứt Tuệ An đã nhìn thấy một màu đen và cô dần mất đi ý thức.

+Ồ đầu đó trên thiên đình:

- Hé! Hằng Nga ới! Cô gái đó chịu đi rồi chứ?

Hằng Nga nở nụ cười xinh đẹp:

- Tất nhiên rồi! Ta ra tay mà...!

Bọt cũng miễn nguyện không kém vì lỗi của ông ta đã có người sửa giúp rồi mà:

- Thế cô ấy sẽ xuyên vào ai

- Nút xanh lá cây! Nữ chính chứ ai

Ai đó đang vuốt râu thì chột đơ lại:

-...Tôi vừa thấy cô ấn nút đó

Hằng Nga hoảng hốt:

- Tôi nhìn nhầm!... Đó chẳng phải...

Hai người cùng đồng thanh:

- Nguy to rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trở về nước - Gặp mặt nam phụ

Tuệ An rơi từ trên trời xuống một cái giường khiến lưng cô suýt gãy ra. Miệng lẩm nhẩm chửi bọt. Sau khi định hình được cô nhìn quanh thì mới thấy mình đang ngồi trong một căn phòng mỹ lệ. Nói chung là chỉ có những đứa nhà giàu mới sống được ở đây. Tuệ Anh trầm tĩnh nghĩ lại cái cốt truyện mình đã đọc, rõ ràng nhà nữ chính nghèo rớt mồng tơi cơ mà sao cô có thể nằm ở đây.

Tuệ An bỗng giật mình:

- Thôi chết! Chẳng lẽ đây là cuối truyện rồi ư? Lúc nam chính nữ chính lấy nhau. Nhưng như vậy thì nam phụ chẳng phải đã chết rồi ư? Không thể nào.

Vì vậy nên Tuệ An chắc chắn cô đã xuyên nhầm vào thân thể của người khác. Đang trầm tư thì bỗng có người mở cửa bước vào phòng:

- An Nhi! Mau xuống ăn sáng đi con

Tuệ An bất giác quay đầu lại, cảm nhận của cô là người phụ nữ trước mặt quá đẹp. Dù chắc hẳn đã qua tuổi 30 nhưng vẫn không che nổi sắc xuân.

- Mẹ?

- Sao vậy?

Tuệ An đoán không sai...đây chính là mẹ của thân thể này. Cô liền nghĩ cách:

- Con đồ mẹ nhé! Con tên là gì?

Người phụ nữ bật cười:

- Con tên là Lục Tuệ An

Tuệ An nghe cái tên này quen quen nhưng vẫn cố tình hỏi tiếp:

- Thế mẹ tên là gì?

Người phụ nữ lại cười, xoa đầu cô:

- Con nhỏ này muốn mẹ vui hả? Mẹ tên là Ái Phương, cha con là Lục Hạo Đông.

Nghe đến đây cơ hãm của Tuệ An đơ luôn. Cô thật muốn giết tên bụt mà. Chả biết nghĩ gì mà cho cô xuyên vào cái cơ thể khi gió này. Lục Tuệ An chính là chị ruột của Lục Kiều Nam, nhưng chỉ xuất hiện ở những chi tiết nhỏ của truyện, đa phần là trong kí ức của Lục Kiều Nam. Mẹ Tuệ An sau khi sinh cô thì bị mất khả năng sinh nở. Cha cô vì thế mà đi ngoại tình, rồi có một đứa con riêng là con trai. Mẹ Tuệ An biết thân biết phận nên nhận nuôi đứa con như con đẻ của mình. Nhưng Tuệ An lại cực kì ghét Lục Kiều Nam, luôn lạnh nhạt với cậu. Khi lên cấp hai cô liền cùng mẹ sang Mỹ sinh sống, còn Lục Kiều Nam thì ở lại nước với cha. Tóm lại quan hệ chị em rất rắc rối.

Tuệ An thở dài nghĩ: "Thế này thì khiến cậu ta khóc còn khó hơn lên trời"

Lục Tuệ An trong truyện không có nói gì đến tính cách hay sở thích gì vì xuất hiện quá ít. Chỉ có đoạn cuối khi Lục Kiều Nam chết thì cô có nói một câu: "Cậu quá ngu ngốc". Thế này chả phải bụt chơi khăm cô hả? Đã là chị em lại còn có hiềm khích từ nhỏ thì làm được cái mịa gì -_-

Đang suy nghĩ thì Tuệ An bị Ái Phương vỗ lưng làm giật mình. Bà nói:

- Mẹ xuống trước đây...Mau thay đồ rồi xuống nhé!

- Dạ....!

.....

Bữa ăn

Tuệ An ngồi ăn nhẹ nhàng đến lạ, suốt buổi cô không phát ra âm thanh nào khiến cho Ái Phương khá nghi ngờ. Một lúc sau cô mới hít một hơi:

- Mẹ ơi! Chúng ta về nước đi.

Ái Phương kinh ngạc:

- Về Việt Nam ư?

- Vâng.

Ái Phương xúc động đến suýt rơi nước mắt:

- Có phải con tha thứ cho cha con và Kiều Nam rồi không? Được, mẹ sẽ đặt vé máy bay chiều nay chúng ta sẽ về nhà luôn.

Tuệ An nghĩ nếu như cô về nước càng sớm thì càng nhanh có thể hoàn thành nhiệm vụ. Giờ cô đang học lớp 12 còn Kiều Nam thì chắc là lớp 10. Giai đoạn này anh cũng mới chỉ gặp nữ chính Hiểu Anh, tình cảm còn chưa sâu đậm, tốt nhất triệt cô trước khi nó lớn.

Và ngay chiều cô đã cùng Ái Phương bay thẳng về nước. Tại sân bay, có cả đồng người đón hai mẹ con cô và cũng bao gồm cả Lục Hạo Đông. Ông ta hớn hờ chạy ra đón vợ, hai người ôm nhau nồng thắm khiến Tuệ An nổi da gà. Cha mẹ ở thế sgwosi kia của reoo còn chưa nắm tay nhau lần nào, có khi cô còn hỏi: "Mình được sinh ra kiểu gì nhỉ?"

Lục Hạo Đông thấy ánh mắt của Tuệ An liền buông vợ mình ra rồi quay sang ôm con gái:

- Cha nhớ con lắm...An Nhi..

Tuệ An cố nặn ra nụ cười:

- Con cũng nhớ cha.

Lục Hạo Đông cố ý giải thích:

- Kiều Nam...hôm nay nó vẫn đi học nên không đón hai mẹ con được. Chúng ta về nhà nhé? Chắc nó cũng sớm về thôi.

Nói rồi ca rồng lẫn Ái Phương đều nhìn sắc mặt Tuệ An nhưng cô chỉ nhún vai cho qua:

- Cũng được! Chúng ta về nhà ạ.

Phải công nhận biệt thự Lục gia quá to và rộng rãi. Trông cũng chẳng khác một tòa lâu đài trong truyện cổ tích, mỗi tội Tuệ An chỉ là cô công chúa giả. Vali đều do mấy tên vệ sĩ cầm nên Tuệ An chỉ việc đi thẳng vào nhà. Bên ngoài đã vậy nội thất bên trong càng khiến người ta ngỡ ngàng. Tất cả đều theo phong cách Châu Âu, màu chủ đạo là màu vàng.

- Phòng của con...cha...

Nghé tiếng Lục Hạo Đồng, Tuệ An liền quay ra:

- Sao ạ?

- Phòng đó...đối diện với phòng Kiên Nam

Tuệ An gật đầu rồi cười mỉm. Ái Phương bỗng cắn răng:

- Nếu con không thích thì có thể đổi.

Cô ngu gì mà đổi chứ, càng gần càng dễ tiếp cận.

- Không sao đâu ạ. vậy con xin phép ba mẹ, con lên phòng trước ạ.

Chờ cô đi lên Ái Phương và Lục Hạo Đồng mới bắt đầu đi thờ dài nhìn nhau. Ngắm ngía xong phòng, Tuệ An cũng không bất ngờ mấy vì cô ngắm mấy thứ rộng rãi này cũng chẳng phải lần đầu. Điều làm cô ngạc nhiên là mọi thứ đều sạch sẽ, kiểu như có người luôn lau dọn. Nhìn đồng quần áo màu mè của Lục Tuệ An làm cô phát chán, học sinh cấp ba mà ăn mặc kiểu này tại sao lại vẫn chưa bị đuổi học cơ chứ? Nhân lúc đang làm con nhà giàu cô phải đi mua một chút quần áo.

Vừa bước ra khỏi phòng thì đập vào mắt Tuệ An là một chàng thiếu niên mặc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần âu đen đang đứng cạnh đó. Gương mặt anh có chút non nớt của tuổi trẻ nhưng không giấu đi đâu được cái vẻ hoàn mỹ đến kì lạ. Tuệ An nhìn thôi cũng cảm thấy tim đập nhanh nhưng cô vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh. Trên vai cậu ta có đeo một cái cặp...chính xác là học sinh.

- Chào chị! Em nghe nói chị đã về nước rồi như em bạn không thể ra đón...

Tuệ An đứng chính được một điều người này chính là em trai cô - Lục Kiều Nam. Cô cũng tỏ ra thân thiện:

- Ô...Chào cậu. Không sao.

Lục Kiều Nam nghe cô nói vậy liền đỏ mặt. Đây là lần đầu Tuệ An nói với cậu nhiều như vậy (Sau này còn nhiều nữa). Thường thường cô chỉ trả lời cậu một hoặc hai từ nhưng cũng chẳng dễ nghe là mấy.

- Chị...chị định đi đâu vậy ạ?

- Đi mua một chút đồ!

- Dạ...

- Cậu không bận gì chứ?

- Dạ?

- Cát đồ đi rồi đi cùng tôi. Mới về nước nên tôi không quen nơi này.

- Á? Dạ vâng! Chị xuống trước đi, em sẽ xong nhanh thôi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đi mua sắm (1)

Tuệ An mặc một chiếc áo sơ mi kết hợp với chiếc quần baggy kẻ sọc khiến cô trông vô cùng trẻ trung. Đây có lẽ là bộ quần áo hần hoi nhất mà cô tìm được trong tủ. Với cả thân hình lẫn khuôn mặt của Tuệ An đều vô cùng cân đối, nước da trắng hồng càng làm tôn lên nét đẹp của cô. Không phải là xuất sắc nhưng cũng khó có người dám đo nhan sắc với cô. May mà khi xuyên không cô không bị thay đổi cái gì, vẫn là hình dạng ban đầu. Lúc xuống dưới tầng, Lục Hạo Đồng liền hỏi con gái:

- Con đi đâu vậy?

Tuệ An mỉm cười:

- Con muốn đi mua ít đồ ạ.

Ái Phương đứng đó gật đầu một cái:

- Để mẹ lấy thẻ ngân hàng cho con

Lục Hạo Đông cũng bổ sung:

- Đúng đó. Để ta bảo người chuẩn bị

- Thôi ạ! Trong thẻ của con vẫn còn một số tiền đủ dùng, không cần thêm đâu ạ.

Ông bà Lục cũng chẳng nói gì thêm. Tuệ An thật sự cảm thấy mình quá giàu, tổng cái thẻ ngân hàng có đến mấy trăm triệu liền, chả hiểu cái cô Lục Tuệ An kia kiếm đâu ra mà nhiều vậy, mới lớp 12 mà (người ta là con nhà giàu đấy chị ơi)

Đang nói chuyện phiếm với ông bà Lục thì Tuệ An thấy Lục Kiều Nam bước từ cầu thang xuống. Anh đã bỏ lớp thư sinh mà thay vào đó là sự cá tính với chiếc áo phong denim và quần jean rách gối. Nhìn anh bước xuống mà Lục Hạo Đông bất ngờ đến há hốc miệng:

- Hai...hai con đi cùng nhau?

Lục Kiều Nam nhỏ nhẹ nói:

- Dạ

Mặt Ái Phương cũng chả kém chồng mình bao nhiêu:

- Liệu...liệu có ổn không

Sau đó bà quay sang nhìn mặt con gái mình. Tuệ An bình tĩnh nói:

- Chẳng phải cha mẹ muốn bọn con còn hàn gắn tình "chị em" sao? Con mới về nước không quen nên dù em đi cùng.

Cô cố nhấn mạnh từ "chị em". Trừ Tuệ An cả ba người kia đều vô cùng bất ngờ. Đây là lần đầu cô gọi Lục Kiều Nam là em, trong lòng ông bà Lục cũng vui lên phần nào. Còn Lục Kiều Nam thì lại nhanh chóng đỏ mặt (Đùa chứ...trai hay gái đây??), cậu lấp bắp nói:

- Chị...chị

Tuệ An đưa mắt nhìn đồng hồ:

- Muộn rồi, chúng ta đi nhanh thôi.

- Để ba gọi tài xế đưa các con đi - Lục Hạo Đông

.....

Trên xe, Lục Kiều Nam về Tuệ An ngồi ghế sau cạnh nhau nhưng cả hai đều im lặng. Đây là lần đầu ngồi xe sang trọng đi ngắm cảnh nên Tuệ An cũng chỉ chăm chăm ngắm cảnh. Đầu cô thì đau như búa bổ vì phải nghĩ cách để em trai mình khóc. Cách duy nhất khiến cậu ta vì cô mà khóc thì chỉ có thể là vì yêu thôi. Nhưng đang là chị em thì ai dám loạn luân. Đúng là cô muốn ghét bực mà.

(Bụt:"Hất xì"...."Con nào nói xấu ta thế nào")

Lục Kiều Nam ngồi như pho tượng, nếu không để ý sẽ không biết anh đang rất căng thẳng. Từ nhỏ anh đã bị người chị này ghét bỏ nhưng không ngờ sau bao nhiêu năm, Tuệ An lại thù hận anh như vậy. Ngay hôm nay, lúc về học biết được phòng Tuệ An cạnh phòng mình anh đã cảm thấy rất vui dù chả hiểu lí do là gì. Lúc lên tầng anh muốn gõ cửa phòng Tuệ An nhưng lại không dám ai ngờ lúc chuẩn bị quay đi cô lại đi ra. Bất ngờ nhất là cô rủ anh đi mua sắm và cả lúc được cô gọi là "em" anh đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Anh luôn muốn lấy lòng cô và được cô yêu mến. Ngay bây giờ, khi được ngồi cạnh cô, tim anh đã đập không biết mấy tỷ nhịp trên phút.

Cô ngồi say đắm ngắm cảnh thì Tuệ An bị mất đà lao đầu về phía trước do xe phanh gấp. Ông tài xế cất giọng:

- Thưa cô cậu chủ, đã đến nơi rồi ạ

Mặt Tuệ An tái mét, hình như cô đi đâu cũng gặp xui xẻo thì phải. Cô cùng Kiều Nam xuống xe, hai người được đưa đến trung tâm thương mại "LEOGO", một nơi nổi tiếng chỉ dành cho bọn nhà giàu (Chị thì nghèo nhì -_-)

Chương 4: Đi mua sắm (2)

Cô từ từ bước xuống xe, bàn tay kẹp lấy cái túi sách một cách quý tộc. Lục Kiều Nam nhìn thấy vậy liền bật cười. Anh nhẹ nhàng đi đằng sau theo cô vào trong. Lúc bước vào trung tâm Tuệ An đã bị cái ánh sáng hào quang của nó làm chói mắt, miệng cô lẩm bẩm:

- Thừa tiền

Lục Kiều Nam như thấy chị mình có sự khác thường liền hỏi:

- Sao ạ?

- Ồ...không có gì

Tuệ An nhấn nút bước về phía trước. Ấn tượng của cô về chàng nam phụ này cũng khá tốt. Đối với một cậu nhóc mới 16 tuổi nhưng lại rất chừng mực, đúng kiểu người cô thích nhưng Lục Kiều Nam lại là hoàng tử ở trên trời, có với cũng chả với được. Dù không nói đến truyện trời đất thì hiện tại anh cũng đang là em trai của cô.

Điểm đến đầu tiên của hai người là quần đồ nữ. Kiều Nam khá ngạc nhiên khi thấy Tuệ An không chọn mấy bộ váy lộng lẫy mà chọn những bộ quần áo màu tối. Anh chỉ đứng nhìn cô đi thử đồ rồi mỉm cười. Nhiều lần anh còn bị đơ khi thấy chị mình thay đổi, một vẻ đẹp cuốn hút nhưng lại có phần mạnh mẽ.

Lúc thanh toán xong đồ của mình, Tuệ An định tự mình xách đồ nhưng lại bị Kiều Nam cướp mất. Anh nói:

- Em là đàn ông

Tuệ An bật cười. Kiều Nam bị nụ cười này làm cho sững sờ. Tuệ An đang đi đằng trước thấy anh ngừng lại liền quay người nói:

- Đi thôi! Tôi muốn mua tặng cậu một cái gì đó.

- Hà? Dạ - Kiều Nam nhanh chóng đuổi theo

Ở thế giới kia Tuệ An là một chuyên gia tình yêu nên thường đi mua đồ cùng mấy người bạn thân để họ tặng quà cho người yêu. Giờ cô phải dùng trí thức của mình để thực hành. Cô biết em trai mình cũng chẳng phải nghèo khó thiếu thốn gì nên vàng bạc, đồng hồ không phải món quà ý nghĩa. Tuệ An đưa Kiều Nam đến một gian hàng áo sơ mi.

Cô có để ý nhìn anh mặc áo phong, trông cũng đẹp nhưng lại không được nho nhã lắm. Mắt công anh đẹp trai như vậy, dĩ nhiên cô phải để anh mặc nhiều loại đồ khác nhau để có thể ngắm thường xuyên.

- Kiều Nam, đứng đó làm gì? Vào đây tôi xem cậu mặc gì hợp nào!

Nói xong cô mặc kệ anh liền nhảy nhót đi kiến xem có cái gì đẹp. Mỗi một cái áo vừa mắt cô đều nhìn liếc anh xem có hợp sau lại lắc lắc đầu, trong vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Kiều Nam thì không để ý chuyện quần áo mà anh chăm chú ngắm chị gái mình, ánh nhìn của cô trao cho anh liệu có ẩn chứa chút tình cảm nào không? (Đẹp...đẹp anh ơi! Người ta là chị gái anh đấy)

Sau mấy mùa quyết chọn đồ, Tuệ An đã thành công với việc tìm được một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt. Cô ném chiếc áo cho anh, đưa tay ôm hết đồng đồ:

- Vào thay đi

- Dạ?

- Dạ đảm gì? Mắt cả đồng thời gian của tôi mới chọn được đây

- Vâng

Lục Kiều Nam ngoan ngoãn đi thử đồ. Lúc anh đi ra, Tuệ An không có ngạc nhiên mấy vì cô biết anh quá đẹp trai để mặc mấy thứ này. Theo nhưng cô nghĩ, dù anh có mặc quần áo mấy chục ngàn ngoài vì hè cũng toát lên sự quý tộc.

- Đẹp thật đấy. Tôi lấy cái áo này

Cô bán hàng vui mừng:

- Vâng...để em đi gói lại.

- Khỏi cần, cô tính tiền đi. Tôi muốn để Kiều Nam mặc nó về luôn.

Cô bán hàng gật đầu. Còn anh chàng kia nghe được Tuệ An gọi thẳng tên mình thì liền đỏ mặt, mỉm cười.

.....

Lúc về Tuệ an bảo Lục Kiều Nam ra xe trước còn cô vào nhà vệ sinh. Lúc chuẩn bị đi ra thì cô nghe thấy có một giọng nói từ phòng bên cạnh phát ra, Vì tò mò nên cô quyết định ở lại nghe thử xem. Giọng nói kia rất thanh và cao, nghe thôi cũng biết chủ nhân của nó không hề tầm thường.

- Cái gì?.....Anh bảo tôi giữ đứa con lại ư?.....Anh bị điên hả? Tôi không thể rvf đứa nhỏ này mà bỏ học đi theo tên nghèo nàn như anh được.....Tôi nhất định sẽ bỏ nó, tôi cần một thằng đàn ông có thể cho tôi tiền và cho tôi vinh hoa phú quý.....Anh tốt nhất biến mất đi....!

Tiếng nói vội kết thúc có lẽ cô gái kia đã tắt điện thoại. Tuệ An lén nhìn ra bên ngoài thì thấy một cô gái có thân hình thanh mảnh bước ra, gương mặt cô ta vô cùng yêu mị và xinh đẹp, chắc chắn đã làm rất nhiều trái tim say đắm. Cách ăn mặc của cô ta cũng tỏ ra là người cao sang, Tuệ An nhếch môi:

- Một hồng nhan họa thủy như vậy mà lại tham lam và ích kỉ. Thật đáng tiếc.

Một lúc sau cô nghĩ thêm "Vẫn còn đi học?"

.....

Trên xe ra về Lục Kiều Nam ngẫm nghĩ một lúc mới dám hỏi:

- Chị đi đâu mà lâu vậy?

Tuệ An mỉm cười:

- Bất ngờ thấy chuyện thú vị thôi

- Dạ...- Kiều Nam

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sỡ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thay đổi cốt truyện

Kể từ ngày đó Tuệ An ít khi gặp Kiều Nam vì anh luôn phải đi học còn cô thì rúc ở nhà 24/24. Cùng lắm là buổi tối lúc ăn cơm thì hai người nhìn nhau được một tẹo rồi ai về phòng người ấy. Để có thể hoàn thành quá trình học tập cho con gái mình thì ông Lục cũng đã nộp hồ sơ học bạ của Tuệ An vào trường Từ Đăng - ngôi trường danh giá nhất Hà Nội đồng thời cũng là trường THPT Lục Kiều Nam học. Vì còn nhiều thời gian nên Tuệ An chưa đi học vội, cô muốn nghỉ ngơi thêm đã.

Nói là trường Từ Đăng toàn học sinh giỏi và chỉ con nhà giàu mới vô được nhưng đối với Tuệ An lại rất bình thường. Ở thế giới kia cô liên tục giành học sinh giỏi 12 năm lại còn liên tục đứng nhất khối khi học đại học, việc học đối với cô giờ này chỉ là học lại mà thôi (Vâng..chị thì giỏi rồi.)

Điều Tuệ An lo lắng nhất là làm cách nào để khiến Lục Kiều Nam khóc, thật sự việc này đã khiến cô muộn phiền suốt mấy ngày. Một buổi tối, khi đang ngồi ăn xoài trong phòng thì Tuệ An thì giật mình bởi một cái bóng trắng.

- Ưc..úc..nghẹn chết cha tôi ra

Bụt vừa xuất hiện thấy cảnh này liền tái mét mặt:

- Cha con vẫn sống yên lành

Tuệ An tức tối:

- Không phải...Tôi sắp nghẹn chết rồi...lấy hộ chai nước

Bụt cạ lờn nhưng vẫn chạy đi lấy nước cho cô. Xong xuôi mọi việc Tuệ An mới vỗ vỗ ngực nói:

- Đến đây làm gì?

- Ta muốn coi xem tình hình của con thế nào rồi - Bụt tỏ ra vẻ đang thương, gõ gõ hai ngón tay trở vào nhau

- Tôi chưa xử tội ông vì khiến tôi xuyên không vào cái thân xác khi giờ này là may rồi đây. Giờ bắt đền ông, làm sao mới hoàn thành nhiệm vụ được đây

- Tuệ An gãy này

Bụt ngồi xuống giường cạnh cô:

- Ta cũng nghĩ qua rồi. Cách duy nhất khiến hoàng tử vừa thoát khỏi cái chết lại khôi phục trí nhớ chính là cô phải khiến hoàng tử yêu con.

Mặt Tuệ An nhăn nhó:

- Tôi cũng nghĩ rồi. Nhưng giờ đang trong thân phận là chị em, tôi có tán thì cậu ta cũng chẳng đồ (Chắc gì ý).

Bụt nhét một miếng xoài vào miệng:

- Ta cũng đọc thử cái cốt truyện rồi, mẹ ruột Lục Kiều Nam chưa từng xuất hiện. Rất có khả năng hoàng tử không cùng huyết thống với con đâu.

- Thật á? - Tuệ An vui sướng đứng dậy

Bụt ăn thêm miếng nữa:

- Ta đang bảo là "rất có khả năng" chứ không chắc chắn nhé! Nhưng con vẫn nên điều tra đi.

- Được. Tôi cũng nghĩ lắm. - Ánh mắt Tuệ An lóe sáng

- Ta phải khuyên con nên lấy được trái tim của hoàng tử trước khi người yêu cái cô nữ chính đi. Trong lúc con ở nhà ăn như con heo thì họ đang tiến triển tình cảm đó...rất nguy hiểm.

Tuệ An lườm bụt một cái:

- Ông cũng vừa ăn đó. Tôi lại quên không nghĩ đến việc bọn họ ở trường cùng nhau, thật ức chế mà. Tôi nhất định sẽ khiến cậu ta yêu tôi

Bụt lại ăn:

- Ta tin vào nhan sắc của con sẽ khiến hoàng tử động lòng.

- Cảm ơn... Ông ăn ít thôi.

Sau khi buồn đưa lê thêm một chút thì Bụt cũng quyết định ra về, trước khi đi ông quay lại nhìn Tuệ An với ánh mắt phức tạp:

- Ta phải nói với con một điều. Khi con xuyên vào đây đã trực tiếp thay đổi cốt truyện rồi. Con phải nhớ cốt truyện chưa chắc đã như con đọc đâu, phải cẩn trọng đó.

- Được.

Chờ bụt đi xong Tuệ An mới nặng nề ngồi xuống. Cô cũng rất lo lắng về việc cốt truyện. Theo nguyên bản thì cô chị gái Lục Tuệ An không hề về nước cho đến khi Lục Kiều Nam chết. Giờ cô đột nhiên quay về nhà nhất định sẽ tạo nên sóng gió. Cô nhất định phải tìm được mẹ đẻ Lục Kiều Nam và chứng minh xem anh có phải em ruột của cô hay không. Còn về việc chiếm được trái tim anh là nhiệm vụ bắt buộc, anh không yêu cô thì yêu nữ chính. Như vậy chẳng phải vô cùng bất lợi cho nhiệm vụ của cô sao.

Bỗng cửa phòng Tuệ An mở ra, một thiếu niên mặc bộ đồ ngủ dễ thương đi vào:

- Chị vừa nói chuyện với ai vậy?

Tuệ An bất giác giật mình nhưng lại trấn tĩnh ngay sau đó:

- Cậu nghe nhầm thôi...tôi ngồi đây một mình mà

- Dạ

Tuệ An liếc nhìn Lục Kiều Nam:

- Có chuyện gì sao?

Vừa nói xong cô liền thấy mình quá lạnh lùng, đáng lẽ cô nên dịu dàng hơn một chút mới phải. Kiều Nam cũng chẳng để ý, chỉ cười âm áp:

- Mai là ngày chị đi học...

- Ô! Nhanh thật nhì?

Tất nhiên cô phải tỏ vẻ bất ngờ nhưng thâm tâm cô vô cùng vui sướng. Càng đi học sớm càng dễ chia cắt đôi tình nhân kia mà.

- Mai chị đi cùng em chứ?

Tuệ Anh khá bất ngờ khi nghe câu này:

- Tất nhiên rồi cùng trường mà.

- Dạ.

Lục Kiều Nam định xoay người đi ra ngoài thì bị tiếng của Tuệ An gọi lại:

- Này Kiều Nam. Cậu muốn tôi xưng chị - em không? Tôi thấy nghe hơi sến nhưng cậu có thích không?

Kiều Nam bất giác vô cùng mừng rỡ trong lòng. Anh muốn được cô gọi là "em" từ rất rất lâu về trước rồi (Tình chị em sâu đậm quá ha):

- Dạ...được...được ạ!

- Vậy ô kê nhé em yêu.

Mặt Lục Kiều Nam đỏ đến tận mang tai:

- Chị ngủ..ngủ ngon.

Anh chạy vội ra khỏi phòng mà không biết ở bên trong có một con sói đang cười gian ác. Lục Kiều Nam dựa vào cửa phòng Tuệ An, tim đập loạn nhịp, miệng anh lắp bắp:"Chị ấy...chị ấy...gọi...mình là...em.....YÊU"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đến trường (1)

Và theo đúng quy trình thì sáng hôm sau Tuệ An phải dậy sớm để đi học. Lúc nhìn thấy bộ đồng phục cô mới sững sờ về cái váy quá ngắn. Cuối cùng Tuệ An bất chấp dư luận mà mặc cái áo sơ mi trắng kết hợp với quần vải đen như các nam sinh hay mặc, trên cổ cô còn đeo thêm cái cà vạt trông rất ngẫu.

Lúc xuống ăn sáng cả nhà nhìn cô bằng ánh mắt đầy ngạc nhiên. Ông Lục tò mò hỏi con gái:

- Con không thích mặc váy từ khi nào vậy

Cô thần nhiên nói:

- Từ trước tới giờ con có thích váy đâu....

Đang nói dở thì cô mới chợt nhận ra đây không phải là nhà mình và cô cũng chẳng phải chính cô. Chắc chắn lúc trước cái cô Tuệ An này thích mặc váy lắm đây...Thật là khó cho cô mà. Thấy ánh mắt Ái Phương có vẻ khó hiểu thì Tuệ An liền bật cười:

Ý con là dạo gần đây con thích mặc quần hơn, trông nó rất kín đáo và gọn.

Ông bà Lục đồng thanh:

- À

Tuệ An mãi mê ăn mà không để ý tới ánh mắt Lục Kiều Nam đang nhìn mình.

.....

Sau khi ăn sáng xong Tuệ An và Kiều Nam cùng đi tới trường. Vì bình thường để ít nói nên Tuệ An chẳng buồn mở miệng trước còn người kia cũng vì thế mà im lặng theo. Đột nhiên Kiều Nam hỏi:

- Chị liệu có không quen với trường học ở Việt Nam không

Tuệ An đang ngắm cảnh thì bất giác quay ra:

- Hà?

Cô thấy câu hỏi này thật buồn cười. Cứ cho là cô sang Mĩ đi nhưng cùng lắm cũng chỉ có hơn hai năm thì không quen cái gì chứ, đây chính xác chỉ là câu nói gọi chuyện. Đang lúc buồn chán nên Tuệ An cũng mỉm cười ôn nhu đáp lại:

- Chị cũng học ở đây rồi mà, cũng quen thôi. Chỉ sợ không kết bạn được với ai thôi.

Điều cô lo lắng nhất chính là bị kì thi. Cái trường quý tộc luôn là chỗ cho lũ con cháu nhà giàu, cô lại là người mới thích nghi sao kịp. Trong mấy cuốn tiểu thuyết cô từng đọc thì nữ chính tài giỏi thường dễ bị căm ghét (Ồ thế chị nghĩ chị đẹp hả? -_-) Nhưng khi suy nghĩ kĩ càng thì Tuệ An cũng chẳng bận tâm lắm, chỉ cần không đánh hội đồng cô là được. Mà Tuệ An đoán học sinh quý tộc chắc chẳng trầu tới mức đi chơi mấy trò bạo lực đâu. Từ nhỏ Tuệ An đã học cách tự lập nên cô không cần ai ở bên, nếu có thì chỉ tốt hơn một tẹo thôi.

Lục Kiều Nam an ủi cô:

- Chị đừng lo. Mọi người sẽ sớm quen chị mà, với cả chị học giỏi thế chắc chắn sẽ được thầy cô yêu mến.

Tuệ An nhún mày nói:

- Sao em biết chị học giỏi?

Kiều Nam lúng túng:

- Tại...tại... em...hỏi mẹ!

- Thế lúc chị ở bên Mĩ em luôn hỏi về tình hình của chị hả?

- Vâng...!

Tuệ An nhìn chằm chằm người bên cạnh khiến anh đỏ hết mặt. Cô cảm thấy nam phụ này quá khó để nắm bắt, anh thay đổi liên tục. Bây giờ đang là cuối kì II của năm học nên ôn thi rất nhiều và cũng là lúc nam phụ gặp nữ chính trong thư việc. cái cảnh gặp nhau đó diễn ra cách đây cũng được mấy tuần, Tuệ An tức tối khi mình không xuyên sớm hơn một tí để cho họ không gặp nhau.

Đáng nhất là cô nữ chính kia lại học giỏi đột suất rồi chuyển qua lớp 10A, cái lớp đẳng cấp nhất khối 10 và cũng là nơi Kiều Nam học. Vì vậy tình cảm hai người họ dần phát triển. Tuệ An học lớp 12 nên không gần Kiều Nam được, thậm chí còn cách nhau hai tầng học. Cô đúng là bị bức đến phát điên mà.

Lúc đến trường, Tuệ An chỉ bắt gặp một xú về cái vẻ "hoàng tráng" của nó mà thôi. Cô mặc kệ ánh mắt của cả tấn nam sinh lẫn nữ sinh nhìn mình mà đi thẳng lên lớp. May mà cô đã xem sơ đồ trường và biết lớp mình ở đâu rồi nên không khó để tìm. Lúc đi qua mấy hành lang cô nghe loáng thoáng được tiếng học sinh nói:

- Ai kia?

- Sao xinh vậy? Lần đầu thấy đó

- Đàn ông hả?

- Đầu phải, tóc dài...Á..á thế là nữ rồi...soái ca quá đi

- Không biết tiểu thư nhà nào đây!

- Tổ vừa thấy cô ấy bước ra từ một cái xe sang tọng cùng Lục Kiều Nam. Chắc họ có họ hàng.

-.....

Tuệ An chỉ nhếch môi một phát, cô thấy mấy công tử, tiểu thư này thật phiền phức và rảnh. Đi khá xa rồi cô mới để ý mình quên Kiều Nam [Thôi đi! Cậu ta học ở đây lâu rồi thì cần gì phải đi cùng mình] (Ai máu như chị...Một mình xông pha)

Đến trước cửa lớp 12A, Tuệ An hít một hơi thật dài rồi mới bước vào lớp. Ánh mắt mọi người nhìn cô không hề như mấy người vừa lấy cô gặp, trông khá thân thiện. Tuệ An thấy lớp này đúng là hốt hết mỡ nam với mỡ nhân của trường, toàn những người gì đầu đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Tuệ An nặn ra một nụ cười:

- Chào....chào...!

Các học sinh trong lớp cũng mỉm cười gật đầu mà không nói thêm gì. Chỉ có một cô gái trông khá hoạt bát cất tiếng:

- Cậu là học sinh mới đó hả?

- Ủ...đúng rồi - Tuệ An nhanh chóng trả lời

Cô thầm nghĩ [Lớp chọn có khác]

Cô gái kia đi ra kéo tay cô:

- Mình là Ngọc Uyên, rất vui được gặp cậu. Lớp mình cũng nghe thầy nói qua về việc chuyển trường của cậu rồi. Thầy xếp cho cậu ngồi ghế thứ 4 dãy một, ngay dưới lóop trưởng đó.

Tuệ An nhìn vào cái vị trí của cô. Công nhận chỗ ngồi đẹp, khó mà ai quan sát được. Nhưng lại thật, chỗ của lớp trưởng vẫn trống mặc dù lớp đã đủ hết người rồi và chuông vào lớp cũng sắp reo.

- Ủ cảm ơn cậu - Tuệ An lên tiếng

Ngọc Uyên cười híp mắt trông vô cùng đáng yêu:

- Không có gì, chúng ta là bạn cùng lớp mà.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Đến trường (2) - Màn biểu diễn thú vị

Tuệ An ngồi học trong lớp với tâm trạng vô cùng thích thú. Lần đầu cô thấy có cái lớp ý thức lẫn học lực đều tốt như thế này, may mà ngày trước cô học cũng không đến nỗi nào nên dễ dàng tiếp thu các kiến thức. Giáo viên cũng có ấn tượng rất tốt với Tuệ An và luôn khen ngợi cô, cô quen thêm được mấy cô tiêu thư nữa.

Vì học cấp ba nên thời gian học không giống nhau, cô phải tan muộn hơn Kiều Nam một tiết. Tuệ An khá buồn bực vì không thể gặp cái cô nữ chính kia. Đang chuẩn bị về thì cô bỗng nhìn lên cái ghế không phía trước liền hỏi Ngọc Uyên:

- Tại sao lớp trưởng không đi học vậy.

Uyên khẽ khàng khoác cái cặp sách lên vai, cô nhú mày nhìn người đối diện:

- Lớp trưởng bình thường chừa bao giờ nghỉ học cả, nếu có thì cũng thông báo cho lớp một tiếng, hôm nay lạ ghê!

Một cô gái từ đâu nhảy vào cuộc trò chuyện của hai người:

- Học trưởng mà! Có lẽ cậu ấy bị thầy cô giáo nhờ cái gì thì sao

Nghe Từ Oanh nói, Uyên gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tuệ An:

- Cũng đúng đó

Tuệ An bắt đầu ngờ ngàng khi nghe đến đoạn "học trưởng", đây không phải là cách gọi học trưởng hội học sinh sao??? Oh My God

- Hai cậu nè...lớp trưởng tên là gì vậy?

Hai cô nàng kia nhìn nhau cười híp mắt:

- Cậu ấy nổi tiếng lắm, cậu không biết hả? À quên, cậu mới chuyển về trường - Từ Oanh nói

Uyên tiếp lời:

- Cậu ấy tên là Từ Trần Khanh đó. Cái tên đẹp giống như người vậy

-Á? - Tuệ An thật muốn siu mà....Sao cô có thể học cùng lớp với tên nam chính cơ chứ. Có ai trên đời này viết cái chuyện nữ phụ với nam chính chung lớp, nữ chính với nam phụ lại cùng phòng học không? Thật bất cô mà...Cô muốn bên cạnh Kiều Nam cơ

Từ Oanh nghi hoặc:

- Cậu biết cậu ấy hả?

- Không không...Mình chỉ...thấy tên đẹp "quá" thôi mà! - Tuệ An nhanh chóng tìm có biện minh cho mình.

Ngọc Uyên cười nhẹ:

- Thế chúng mình về trước nhé!

- Được...mình sẽ về sau vì phải chờ người đón. - Tuệ An nói

Sau khi nhìn lớp không còn ai, Tuệ An mới thở phào. Cô cất chỗ sách vở còn lại vào trong cặp, khóa cửa lớp rồi đi về. Đến cả cái khóa cũng vô cùng hiện đại, chỉ cần dí một cái nút là khóa tự động sau đó chỉ cần cất chìa ở phòng giám sát thôi. Sau khi xong xuôi mọi việc, Tuệ An định đi cầu thang của học sinh nhưng thấy nó quá xa chỗ cô đứng nên đã đi ra dãy phòng khu hiệu bộ cho gần. Đang chuẩn bị đi xuống hi cô nghe thấy tiếng động lạ:

- Chẳng lẽ trường có ma? Ôi mẹ ơi! Cũng hơn 12 giờ trưa rồi mà....Hức hức

Sau khi nghĩ kĩ cô mới chắc chắn trên đời này ma thì khó gặp chỉ có "bụt" là ngày ngày ám cô thôi. Tuệ An đi chậm rãi đến chỗ phát ra âm thanh, nó truyền ra từ một căn phòng khá đẹp, điều này được thể hiện ở cái cửa kì lạ. Tiếc là phòng này không có bảng tên nên cô chẳng biết ai ở trong đó. Tuệ An mở hé cửa ra nhìn vào bên trong:

- á

Vừa phát ra âm thanh cô liền đưa tay lên bịt miệng mình lại để tránh bị người bên trong phát hiện. Trong đó là một đôi nam thanh nữ tú đang quần quýt với nhau, chắc họ tưởng không còn ai ở trường nên dám liều như vậy. Cũng may cái phòng này ở cuối dãy nên thầy cô hay hiệu trưởng cũng không để ý. Hôm nay, Tuệ An lại có cái phúc thấy cảnh tượng này.

Người con gái kia mang vẻ đẹp quyền rũ vô cùng còn người đàn ông thì to khỏe, cơ bắp rắn chắc và đặc biệt khuôn mặt thì đẹp thôi rồi. Cô gái đó có vẻ vẫn là học sinh vì quần áo dưới đất là sơ mi và váy của trường. Còn tên đàn ông đó thì quá khó để nhận diện vì hắn mặc chả giống ai cả, không lẽ là giáo viên?

- Hai người đó dám là chuyện nhạy cảm đó trên bàn ư? - Tuệ An mở to mắt nói. Cô chăm chú nhìn kĩ cái bảng xanh trên bàn, có lẽ đó là chức vụ của người đàn ông này. "Học trưởng - Từ Trần Khanh", điều này thật làm cô thót tim vì sốc mà, học trưởng bỏ học và ở đây chơi gái sao? Không hiểu tên Từ Trần Khanh này có gì đáng để trở thành nam chính nhỉ?

Cô bỗng thấy người con gái đó có chút quen....:

- Mình...đã....cô ta...là người trong nhà vệ sinh hôm trước

Thoát khỏi vẻ bất ngờ, Tuệ An lại nhếch môi:

- Vui đây.

Cô nhanh nhẹn moi cái điện thoại ra quay lại một đoạn phim ngắn rồi mới bỏ đi. Lúc đi về cô vẫn còn cười:

- Một tên chẳng ra gì kết hợp với một cô nàng ăn chơi...thật hợp ghê.

Tuệ An chắc chắn cô gái đó đã phá thai rồi và đứa con cũng chẳng phải của Từ Trần Khanh vì nam chính này có gia thế cô cùng giàu có. Nếu cô gái kia mang thai con của hắn chắc hẳn phải vui như lên tiên mới đúng. Cô thật tò mò muốn biết Từ Trần Khanh nếu biết đứa con gái dưới thân hắn có cái tiểu sử hùng vĩ vậy liệu có tức đến chết không.

-Ngày đầu đi học mình đã gặp được nam chính rồi, vậy còn nữ chính đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tin sốc

Mấy buổi học tiếp theo diễn ra vô cùng bình thường và Tuệ An vẫn chưa có phúc gặp được tên nam chính kia lần nữa. Cô chỉ nghe nói tên Từ Trần Khanh này xin nghỉ ốm dài, ngày, không phải vì "làm việc" quá sức đấy chứ. Hôm trước lúc đi học về muộn thì ông bà Lục có hỏi thăm cô vài câu nhưng Tuệ An cũng chỉ cười qua loa.

Nhưng đến một ngày cô thấy Kiều Nam đi học về thì chạy ngay vào trong phòng, về mặt có vẻ tái nhợt, hình như là đang lo lắng việc gì đó. Cái cảnh này cô đã đọc trong truyện rồi nhưng lại quên mất cái phần trước, cô thật ức chế với cái não cá của mình mà. Cô cũng định hỏi thăm nhưng thấy anh có vẻ không muốn nói nên đành thôi.

Mấy buổi sáng tiếp theo đó, Kiều Nam thậm chí còn chẳng đi đến trường cùng xe với cô, hai người xa lạ đến phát sợ. Tuệ An tâm trạng cũng chẳng tốt lắm, may mà cô làm thân được với Ngọc Uyên và Từ Oanh nên cũng có người trò chuyện.

Trong giờ ra chơi của tiết ba, Tuệ An đang mệt mỏi nằm xuống chọn sách thì bị Từ Oanh gọi dậy:

- An An...Xem xem này

Đang ngủ bị đánh thức Tuệ An liền giật mình:

- Sao...sao vậy?

Từ Oanh lấp bắp:

- Em...cậu...Kiều Nam....

Vừa nói cô nàng vừa thở hổn hển, tay nhanh chóng đưa cái màn hình điện thoại ra trước mắt Tuệ An. Tuệ An nheo mắt để nhìn tấm ảnh trên đó, cô suýt ngã ngửa khi thấy Kiều Nam bế một cô gái đi vào xông trường. Hình ảnh này chắc chắn bị một tên đại hóng hót nào đó chụp lại và còn chụp rất nét là đằng khác. Cô gái được Kiều Nam bế hình như bị băng ở chân trông mặt rất quen.

Từ Oanh vỗ vỗ ngực lấy lại tinh thần:

- Em cậu và Hiểu Anh có quan hệ gì vậy?

- Cái...cái gì? Cô ta là Hiểu Anh?

- Thì đúng vậy mà. Mình khuyên cậu đấy, cô ta chẳng tốt đẹp gì đâu. Trông cái mặt thì hiền khô, học cũng giỏi nhưng cứ giả tạo kiểu gì ấy. Cậu thấy có đứa con gái nhà nghèo nào mà ăn chơi, đú đờn như nó không? Luôn mặc những bộ đồ đắt tiền mà chẳng che đi được vẻ nghèo hèn.

Tuệ An xác nhận cô ta là người cô đã gặp hai lần trước. Người con gái hư hỏng có thai và cả người phụ nữ nằm trên giường với Từ Trần Khanh nữa. Và sốc hơn cả cô ta chính là nữ chính Hiểu Anh. Thế giới này thật quá trong mà.

- Mình biết!

Nghe Tuệ An nói thân nhiên như vậy, Từ Oanh liền thúc giục:

- Cậu nên đi nói với em cậu đi...Đỉnh đáng đến loại phụ nữ này làm gì mà!

Tuệ An cũng không ngờ nữ chính thiên thần trong cuốn truyện cô đọc lại là một người như vậy. Đúng là truyện chỉ nêu lên mấy cái tốt còn cái xấu thì chả ai biết cả, lúc trước Tuệ An còn thần tượng cái cô Hiểu Anh này đó (Lí do: Tầm gương nghèo vượt khó). Hiểu Anh này cũng thật ghê gớm, bất cứ cái gì không biết bao nhiêu tay và đặc biệt cô ta quá hư hỏng.

Đến cái giờ phút này thì Tuệ An đã nhớ ra nội dung truyện rồi. Có lẽ là vào mấy hôm trước khi Kiều Nam đi học thêm đã vô tình đâm phải Hiểu Anh khiến cô ta tụt chân nên phải ngày ngày đưa đón. Cô cũng công nhận Kiều Nam quá rảnh và quá thương người. Nguyên bản là "vô tình" đâm phải chứ thực tế chẳng biết có phải nữ chính này có tình hay không. Cô bắt đầu thấy ghét nữ chính này rồi....

- Mình chắc chắn sẽ khiến em mình tránh thật...xa cô ta ra.

Từ Oanh:

- Có gì mình nhất định giúp cậu.

Ở ngoài cửa, Ngọc Uyên ôm một đồng sách vở đi vào. Lúc đi đến cửa lớp thì cô bị một người đâm trúng làm cô rơi hết đồ trên tay xuống đất. Cái người vô ý thức đó chính xác là Từ Trần Khanh - Lớp trưởng gương mẫu đây mà. Từ Oanh lườm hằm hằm một cái rồi chạy tới giúp Ngọc Uyên nhặt đồ.

Mấy người tổng lớp cũng không khờ tò mò mà hỏi Từ Trần Khanh rằng mấy ngày nay sao hằm hằm, nhưng hằm cũng chẳng thêm trả lời. Mặt hằm như đang tức tối cái gì đó, trông vô cùng đáng sợ khiến mọi người tránh xa. Chẳng ai biết hằm tức giận về việc gì vì tin hằm với Hiểu Anh yêu nhau đâu có ai biết. Tuệ An nhìn người bên trên mình nhếch môi nghĩ thầm:

- Tôi tưởng anh là nam chính tốt đẹp, luôn luôn bảo vệ nữ chính và thân thiện với mọi người. Chắc anh đã nhìn thấy mấy tấm hình...Hừ! Lúc trước anh đã tước đoạt hạnh phúc của Kiều Nam còn khiến cậu ấy chết thảm như vậy. Thế mà bây giờ chỉ vì một tấm hình mà anh đã như vậy sao? Thế này làm sao anh hiểu cảm giác Kiều Nam lúc đó nhỉ....Tôi sẽ cho anh và Hiểu Anh chơi một trò chơi.

Tuệ An nhắn tin cho Ngọc Uyên:

- Nếu muốn giúp mình thì tí nữa mình nói gì hai cậu sẽ diễn theo nhé Oanh, Uyên!

Từ Oanh và Ngọc Uyên đang ở phía cửa nhận được tin nhắn này dù không hiểu gì nhưng cũng đồng ý:

- Được thôi!

Tiếp theo đó là kế hoạch bắt đầu. Tuệ An nhìn hai người bạn của mình, mỉm cười một cái rồi cố tình làm rơi cái máy điện thoại trên tay xuống dưới đất. Lúc nhặt lên cô liếc quan sát mặt của Từ Trần Khang. Ngay sau đó cô kêu lên:

- Sốc quá...trời ơi...sao em mình lại bế người phụ nữ này chứ!

Từ Oanh với Ngọc Uyên hiểu ra liền nhanh ý chạy tới:

- Ai ấy?

- Trời ơi! Là hotboy Kiều Nam với thánh nữ Hiểu An đây mà.

Tuệ An tiếp lời ngay:

- Aizza...Chẳng biết em mình và cô nàng này yêu nhau từ bao giờ. Mà có yêu nhau tới đâu thì cũng không nên lộ liễu thế này chứ!

- Đúng đấy. Nhưng trông họ cũng ngọt ngào mà

Từ Oanh cố nuốt con buồn nôn mà nói:

- Hiểu Anh lúc nào cũng đẹp nằm trên tay đàn ông cũng dễ thương nhỉ.

Mấy lời các cô vừa nói đều lọt hết vào tai Từ Trần Khang, mặt hấn đỏ lên như quả cà chua. Nhìn tưởng như cần cái kim chọc phát là nổ tung vậy. Tuệ An thấy vậy liền đắc trí:

- Lại sắp có cái hay để xem rồi!...Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Kịch hay

Lúc về Từ Trần Khang đi ra khỏi lớp rất nhanh lúc đó là khoảng 12 giờ trưa rồi. Từ Oanh và Ngọc Uyên lúc này mới tới chỗ Tuệ An, mắt vẫn liếc về phía Từ Trần Khang vừa đi:

- Này! Cậu biết chuyện gì hay ho phải không?

Tuệ An ném mấy quyển sách vào cặp, dịu dịu mắt một nhòai:

- Cậu ta và Hiểu anh là người yêu của nhau đấy

Hai cô bạn kia nhìn nhau ngỡ ngàng:

- Thật..thật không đấy?

- Tất nhiên...Mình đã thấy hai người họ...làm...à hôn nhau rồi - Tuệ An không định kể cái chuyện đáng xấu hổ kia của họ ra.

Từ Oanh xoa xoa cằm

- Thật là tin hót mà! Không thể tin nổi Hiểu Anh lại dụ trai giỏi đến vậy, lớp trưởng còn đồ cơ chứ. Nhưng công nhận cô ta chẳng ra gì

Ngọc Uyên gật đầu:

- Yes! Cậu nói quá chuẩn

- An! Tiếp theo chúng ta làm gì

Tuệ An ôm cặp đứng dậy:

- Đi xem kịch hay, đây hiệu bộ thắng tiến!

- Giờ đã là giữa trưa rồi! Trường mình còn ai ở đây nữa chứ, cả giáo viên chvua chắc đã còn được ai - Từ Oanh liếc đồng hồ

Tuệ An lườm cô:

- Mình có bảo cậu đi ngắm trường đâu. Bây giờ chắc chắn có một đôi nam nữ đang cãi nhau phải đi xem kịch hay chứ!...Ha ha

Ngọc Uyên và Từ Oanh đồng thanh:

- Đúng ha...đi nhanh thôi nào.

.....

Ba cô lén lút đến phòng của Từ Trần Khang, Từ Oanh nói nhỏ:

- Cửa đóng thế này, liệu có gì không ta?

Tuệ An chắc chắn:

- Tại mình thính lắm, chắc chắn có người trong đó. Cửa này cách âm dòm thật (T/G: Chì thính như thấy thì cửa nào trụ được, từ cầu thang còn nghe được người ta rên cơ mà)

- Thế mình mở ra thôi - Ngọc Uyên vừa nói vừa hé cửa ra, cô chỉ để lại một khe nhỏ đủ cho âm thanh phát ra ngoài được

Đúng là Tuệ An đoán không sai, Hiểu Anh cùng Từ Trần Khang đang ở trong phòng, nhìn gương mặt hai người rất căng thẳng nhất là cô nữ chính. Mặt cô ta mang nét sợ hãi, nhưng có thể nào cũng thể hiện cái nét yếu đuối, yếu điệu làm đốn tim bao gã đàn ông. Từ Trần Khang nói:

- Em có phải thiếu thốn hơi trai quá không? Tôi còn chưa đủ sao?

Ba cô nàng bên ngoài"....." Thật là từ ngữ quá thô tục mà..!

Hiểu Anh ôm lấy tay hắn, giải thích:

- Không không...em...em bị đau chân nên cậu ấy mới bế em

- Thế ư? Vậy sao cô không gọi tôi!

- Em...em quên

- Tôi là cái gì của cô mà cô quên tôi nhanh vậy, muốn đi cùng tên khác chứ gì.

- Không không...em mãi mãi chỉ yêu anh thôi. Chỉ là em bị thương nên Kiều Nam mới giúp đỡ - Để phụ họa cho lời nói của mình cô ta liền ôm chân tỏ vẻ đau đớn

Đúng là anh hùng không qua được ái nữ nhân, Từ Trần Khang thương xót vội vàng quỳ xuống xem vết thương đang bị băng bó của Hiểu Anh mà không nhìn thấy môi cô ta đang cười nhếch. Lúc hắn nhìn lên cô ta lịa lả trả nước mặt, đúng là đẳng cấp diễn kịch.

- Được rồi! Lần này anh sẽ không trách em nữa. Nhưng lần sau nhớ tránh xa tên đó, không anh sẽ không để yên cho hắn đâu.

- Dạ - Hiểu Anh quệt nước mắt một cách đáng yêu. Sau đó cô ta được Từ Trần Khang cõng ra khỏi phòng.

May mà Tuệ An biết trước nguy hiểm nên đã dắt hai cô bạn chạy nhanh sang cái phòng gần đó đó nhất, cách khoảng 10 mét gì đấy, thấy cửa phòng mở liền chui vào. Sau khi thấy hai người kia đi khỏi mới thở phào chui ra. Từ đầu đến cuối hai người cũng không thèm nhìn cái biển hiệu. Lúc đấy nhà im hơi lặng tiếng, trong phòng đó mới có tiếng người đàn ông ngáp ngủ:

- Lũ trẻ giờ bạo quá, dám vô phá vỡ giấc ngủ của thầy hiệu phó cơ đấy. Ngoáppppp (T/G: Thầy ý...chức to mà chỉ lo ngủ không à!)

Nếu ba cô gái kia nghe được câu này chắc ngất xỉu mất.

.....

Trên đường về.

Vì Tuệ An nói chú tài xế không tới đón nên cô đành đi xe Từ Oanh về và Ngọc Uyên cũng đi ké luôn cho tiện. Từ Oanh nói:

- Tưởng lớp trưởng anh mình thế nào! Hóa ra cũng bị nữ nhân qua mặt!

- Haiza....Không thể nhìn ai qua gương mặt được. - Ngọc Uyên bổ sung

Tuệ An cười cười:

- Đàn ông là vậy mà. Mình sẽ cố tìm cách khiến Hiểu Anh kia không thể làm phiền em mình nữa. Và cái cách chẳng hoa của cô ta phải trả giá

Từ Oanh:

- Mình đồng tình với cậu. Chúng ta sẽ là đồng minh diệt trừ yêu quái

Ngọc Uyên nắm chặt bàn tay về quyết tâm:

- Yes! Mình cũng thế

Tuệ An bật cười, cô cảm thấy mình thật may mắn khi có hai cô bạn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chờ đấy! Nữ chính (1)

Ngay tối hôm đó, khi vừa tắt đèn đi ngủ thì máy điện thoại của Tuệ An có thông báo. Nguyên văn cái tin nó là như thế này: "Ngày kia nhà trường sẽ có kì thi học kì ba môn chính. Theo như đề nghị của hội đồng giáo viên, nhà trường quyết định cho các em nghỉ một ngày để ôn tập".

Tuệ An đơ ra một lúc, cô mới nhập học chưa được bao lâu đã thi thố rồi, đúng là làm khó cô mà (Tuởng lúc bảo giỏi giang lắm cơ mà)

- Nhưng may mà ngày mai mình được nghỉ, đúng là cơ hội tốt để nâng cao tình cảm chị em....Á há há

Cô vút cái chăn ra khỏi người mình, hùng hổ chạy sang phòng Lục Kiều Nam để thực hiện ý đồ đen tối. Nhưng vừa mới tới cửa phòng, cô đã nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại bên trong (Chị thánh dễ sợ):

- Ngày mai ư?

-.....

- Nhưng mình muốn ở nhà ôn bài..

-.....

- Thôi cũng được, chân cậu đang bị đau không nên đi một mình. Để mình đưa cậu đến thư viện nhé.

-.....

Nghe đến đây Tuệ An bắt đầu máu sôi lên. Không ngờ cái cô Hiểu Anh kia vẫn mặt dày như vậy. Chân đau thì chả gọi thằng nam chính đưa đi mà chứ nhè Kiều Nam, chắc chắn là cô ta vẫn không muốn từ bỏ con cá ngon. Cô cũng hết ý định vào phòng Kiều Nam đánh lủ thú đi về phòng mình.

- Nữ chính! Cô đợi đấy..

.....

Sang hôm sau Tuệ An dậy từ sớm tỉnh mơ nấu đồ ăn. Bình thường cô đã đốt nấy cái trò nấu nướng này rồi nên làm mãi chẳng xong lúc thì canh mặn, lúc thì cá cháy, lúc lại com nấu thành cháo....Nói chung là đồ ăn vô cùng thảm họa. Đến cuối cùng cô cũng quyết định order đồ ăn ở nhà hàng gần đó cho nó ngon, về chỉ cần hâm nóng lại thôi.

Hôm nay ông bà Lục thấy con gái mình chăm dọn suất liền vô cùng kinh ngạc. Hai người vừa ăn vừa liếc nhìn nhau rồi cười. Ái Phương lên tiếng:

- Không ngờ Tuệ An nấu ăn ngon như vậy. Từ bé đến giờ mẹ nhớ con đã học qua nấu ăn bao giờ đâu nhỉ?

Tuệ An biện minh:

- Lúc học cấp hai con từng thực hành nấu nướng mà, lúc nào cũng được điểm cao nhất lớp đó.

Trên thực tế là lúc thực hành, cô luôn là người mang bếp, chảo nên không phải nấu. Lúc lấy điểm thì lấy điểm chung thì sao chả cao. Lục Hạo Đông cười hài lòng:

- Ta thật may mắn khi có đứa con gái như con.

Đang lúc gia đình ăn vui vẻ thì Lục Kiều Nam đi từ trên tầng xuống. Lúc này cũng 7 rưỡi sáng rồi, anh mặc một bộ đồ đơn giản, trên vai khoác cái cặp sách trông khá nam tính. Tuệ An cười nhếch, cô buông đĩa xuống, cô cũng biết được anh chuẩn bị đi đâu rồi. Tối qua cô cũng nghe anh nói đến là hẹn Hiểu Anh lúc 8 giờ.

- Kiều Nam! Vào đây ăn sáng đi con

Kiều Nam quay ra nhìn Ái Phương sau đó mỉm cười:

- Thôi ạ! Con có hẹn bạn nên không ăn được.

- À! Vậy con đi đi!

Tuệ An thấy mẹ mình không ngăn cản liền thâm oán trong lòng. Cô quyết định tự ra tay:

- Haiiiza! Chị tự tay nấu đồ ăn mà em lại chẳng ăn cùng chị. (Chị chém gió tài quá ý -_-)

Ông bà Lục "..."

Kiều Nam bất ngờ quay người lại:

- Dạ? Đều là chị nấu hả?

Tuệ An bắt đầu tỏ ra đáng thương:

- Chị đã cố gắng lắm rồi. Nhưng chắc không ngon nên em không muốn ăn (Chị định dồn người ta đó hả?)

Kiều Nam nghe vậy liền đặt cặp sách lên ghế, ngồi nhanh vào bàn ăn:

- Không có đâu ạ! Em nhất định phải thử tay nghề của chị mới được.

Tuệ An mừng thầm:"Cẩn câu rồi"

- Vậy còn bạn em?

- Em đón muộn chút cũng được ạ.

Kiều Nam chăm chú ăn, anh có chút mỉm cười nhìn lên Tuệ An. Mấy ngày nay không được nhìn cô nhiều, anh cũng cảm thấy khó chịu, có lúc còn tưởng cô ghét anh cơ.(Hờ! Ai bỏ ai theo gái ấy nhỉ?) Nếu ngày hôm nay không phải Hiểu Anh muốn anh đưa đi thư viện ôn bài thì nhất định anh sẽ ở nhà với Tuệ An và nhờ cô chỉ bài cho.

Tuệ An thấy Kiều Nam trầm tư liền suy diễn:"Á à! Chắc lại nghĩ tới nữ chính hả? Được lắm!". Cô cố tình rót canh vào bát cho Kiều Nam

"Á" Kiều Nam giật mình

- Chị...chị xin lỗi. Trời ơi! bắn hết quần em rồi

Tuệ An làm đổ canh đầy người Kiều Nam, cô tỏ ra vô cùng lo lắng. Kiều Nam cũng chẳng trách cô được liền mỉm cười:

- Không sao! Em đi thay tí là xong thôi mà!

Ông bà Lục cũng gật đầu:

- Đi thay đi con

Tuệ An tỏ ra có lỗi khiến ai nhìn vào cũng tràn đầy sự thương cảm. Sau khi Kiều Nam lên phòng thay đồ cô liền xin ra phòng khách coi phim nhưng thực chất là đi mò cặp Kiều Nam. Cô lên lấy máy điện thoại anh, vào phần tin nhắn đọc. Có khoảng 10 cái tin là do cái cô Hiểu Anh kia gửi:

"Cậu đi chưa"

"Mình đợi cậu lâu lắm rồi đó"

"Trả lời mình đi"

.....

" Thư viện Lean sẽ không cho học sinh vào sau 9 giờ đâu...Cậu đi nhanh nhé"

Tuệ An cười nhếch môi:

- Ha! Hóa ra là ở đây à!

.....

Sau khi Kiều Nam rời khỏi nhà, Tuệ An gọi điện cho Từ Oanh:

- Cậu đi ôn bài ở thư viện không? Tện thể chúng ta làm vài chuyện

- Ok! Để mình qua đón Ngọc Uyên. Cậu tự đi nhé

- Được

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đợi đấy! Nữ chính (2)

Lúc đến thư viện, Tuệ An thấy Từ Oanh và Ngọc Uyên cùng bước xuống một chiếc xe khá sang trọng. Đang định chào hai cô bạn thì Tuệ An lại bị "choáng" bởi cách ăn mặc của hai cô. Trời thì nóng gần chết mà một người thì trùm kín mít một người thì như ninja.

- Trời ơi! Hai cậu định đi cướp ngân hàng à mà ăn mặc thế này - Tuệ An hét cách chạy ra đón.

Từ Oanh liếc nhìn toàn thân mình rồi thản nhiên nói:

- Nhà mình có 5 cái ngân hàng...cướp lúc nào chẳng được. Sở dĩ mình mặc thế này để không bị nghi ngờ.

Tuệ An ôm trán:

- Cậu không thấy nóng hả? Với cậu mặc như này nếu vô thư viện sẽ làm tâm điểm chú ý đấy.

Ngọc Uyên lột cái kính với khẩu trang ra:

- Bọn mình xinh nên chú ý là đúng rồi. Với cả mình biết chúng ta không hẳn là ôn bài, chắc lại làm nhiệm vụ quan trọng đúng không?

- Ừ...Mình không quan tâm cách ăn mặc của hai cậu nữa. Hôm nay hãy giúp mình tách Hiểu Anh với Kiều Nam ra.

Từ Oanh tháo hết đồng áo choàng ra:

- Nóng chết mất...mình rõ nhiệm vụ rồi

Ngọc Uyên vừa gật đầu tỏ sự đồng tình vừa cời bớt đồ. Tuệ An lẩm bẩm:"Biết ngay mà! Không bị nhìn chết thì hai cậu cũng nóng chết thôi"

.....

Vừa bước vào cửa thư viện ba cô đã bị máy laze kiểm tra. May là không mang mấy vật sắc nhọn nên ba cô đều được thông qua, Tuệ An có để ý thấy ba lô của Ngọc Uyên rất to nhưng cũng chả rảnh mà hỏi. Lúc kiểm được một chỗ để ngồi, Tuệ An lấy máy điện thoại ra định vị chỗ của Kiều Nam. Chính xác là anh ngồi cách cô bốn dãy sách, khoảng cách không xa mà cũng chẳng gần.

Từ Oanh nói nhỏ:

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Họ ngồi cạnh nhau nên khó hành động lắm, làm thế nào để Kiều Nam đi chỗ khác bây giờ? - Ngọc Uyên ngây thơ nói

- Cái chân của Hiểu Anh hai cậu giải quyết nhé! Minh dụ em trai mình đi cho - Tuệ An xoa xoa cằm

Hai cô bạn kia nhìn nhau đầy ын ý rồi nở nụ cười khiến người khác nổi hết da gà.

Tuệ An lén lút ngó ra chỗ Kiều Nam ngồi. Cô thấy anh đang chỉ bài cho Hiểu Anh. Cô nữ chính này không biết xấu hổ mà nắm lấy tay anh, Kiều Nam cũng không mấy để ý lắm. Tuệ An tức quá liền lỡ tay với lấy một cuốn sách ném xuống đất, lúc cô nhận ra thì đã thấy có một người cúi xuống nhặt lên rồi.

Người trước mặt cô là một người khá đẹp trai, một vẻ đẹp nam tính, đáng người cũng cân đối, nếu nói là quyến rũ mọi cô gái thì cũng chẳng sai đâu. Nhưng người này có vẻ cũng gần 30 tuổi rồi. Tuệ An vội vàng:

- Xin lỗi, tôi...tôi không cố ý. Chú....

Hoàng Nam nhẹ nhàng đặt cuốn sách vào đúng chỗ rồi nhìn cô:

- Lần sau đừng giận cá chém thớt nữa.

- Tôi...- Tuệ An chưa nói xong thì Hoàng Nam đã bỏ đi rồi. Cô vừa ngại vừa tức, nếu không phải Hiểu Anh thì chắc cô chẳng giận đến vậy đâu. Nhưng cô cũng nghĩ ngợi cảm xúc của mình: "Tại sao mình lại tức nhỉ?...Hừm!"

Cô nhanh nhẹ rút điện thoại ra gọi vào số Kiều Nam

- Em đang ở đâu vậy?

Thấy Kiều Nam bắt máy thì Hiểu Anh có vẻ không vui, cô ta bĩu môi nhìn anh rút bàn tay ra khỏi tay mình.

- Em đang ở cùng bạn

- Ở thư viện ha?

- Á! Dạ

- Vậy em mượn hộ chị quyển sách khoa học với, quyển đó chị bị mất rồi. Nhưng nó có ở hơi xa, em chịu khó nhé.

- Không sao! Mà sao chị biết là nó ở xa em?

- Hơ! Chị đoán thôi...Em đi lấy nhanh nhanh không sau lại quên - Tuệ An đánh trống lảng

- Dạ được ạ - Kiều Nam ngoan ngoãn trả lời cô. Lúc tắt điện thoại xong, anh đứng lên thì bị Hiểu Anh giữ lấy tay. Có vẻ cô ta không cho anh đi nhưng anh mỉm cười rồi nói cái gì đó. Cuối cùng thì cô nữ chính kia cũng chịu bỏ tay ra. Tuệ An cười đắc trí ra hiệu cho Từ Oanh và Ngọc Uyên.

Ngọc Uyên ôm một cái hộp to đứng đối diện Tuệ An và cực kì gần Hiểu Anh chỉ cách có dây sách chắn giữa. Lúc thấy Kiều Nam sắp quay lại hai cô mới thực hiện kế hoạch. Chính xác là Từ Oanh bế Ngọc Uyên lên và hai cô moi một thứ gì đó trong cái hộp ra thả xuống chỗ Hiểu Anh. Trông hai cái mặt của hai cô bạn mình mà Tuệ An cũng thấy nổi da gà rồi.

Chỉ vài giây sau đó thôi là tiếng hét ung tai của ai đó vang lên. Từ Oanh và Ngọc Uyên giấu cái hộp đi, chạy ra kéo Tuệ An lén lút xem trò hay. Trên đầu cái cô Hiểu Anh kia có một con gián to tướng, cô ta sợ đến phát khóc. Đứng lên nhảy như một con gà dẫy chết. Từ Oanh cười khúc khích:

- Tưởng què cơ mà!

- Xem cô ta làm tiểu bạch thỏ được đến bao giờ. - Ngọc Uyên lên tiếng.

Kiều Nam về đúng là quá kịp lúc, anh vừa trong thấy hết cảnh tượng đấy. Anh không tức giận mà chỉ lắc đầu sau đó bỏ đi khoogn thèm để ý Hiểu Anh nữa. Tuệ An lúc này mới hoàn toàn vui mừng đập tay với hai cô bạn kia.

Lúc ra về thấy Ngọc Uyên ôm cái hộp, Tuệ An mới hỏi:

- Gián hả?

- Ừ

- Cậu là tiểu thư con nhà giàu mà không sợ mấy thứ này hả? - Tuệ An

- Minh đâu phải loại nhát chết như một số người. - Ngọc Uyên

- Yeppp - Từ Oanh ra về tán thành

Tuệ An:

- Hai cậu làm tốt lắm.

Chương 12: Thầy giáo mới

Hoàng Nam là một thầy giáo trẻ đầy nhiệt huyết. Anh đã học đại học tại Mỹ và có một tấm bằng thạc sĩ. Anh về nước chủ yếu là vì thấy học sinh Việt Nam rất ngoan ngoãn và dễ dạy bảo. Nhưng trong một tháng nhận chức hiệu phó (Bổ làm to, con được hưởng) anh đã có một suy nghĩ khác về học sinh ở đây. Đến cả trường Từ Đăng mà vẫn có những thành phần không mấy là chăm ngoan.

Ngày đầu nhận chức thì anh bị học sinh đột nhập vào phòng rồi đi ra một cách thần nhiên. Anh thấy ba người nhưng chỉ rõ mặt một người mà thôi, trông cũng khá xinh.

Mấy hôm sau anh lại gặp cái cô học sinh đột nhập đó, lần này cô dám lia sách chỉ vì tức giận. Đúng là không biết quý trọng đồ dùng học tập.

Và ngày hôm nay anh được nhà trường giao nhiệm vụ chủ nhiệm lớp cô. Lý do là anh dạy rất giỏi mà lớp cô lại đứng đầu trường nên hiệu trưởng hi vọng lớp 12A của cô có thể đỗ đại học 100%.

Hoàng Nam bước vào lớp cô một cách sang trọng. Anh để cặp lên bàn trước mấy chục ánh mắt nhìn chăm chăm của học sinh:

- Xin chào! Thầy là Hoàng Nam - người chủ nhiệm lớp các em học kì này!

Một cô gái hoạt bát cất tiếng nói:

- Thầy có phải thầy hiệu phó không ạ?

- Đúng rồi!

Mấy cô nữ sinh lúc trước trầm trầm giờ cũng náo nhiệt nên hẳn. Từ Oanh và Ngọc Uyên cũng dùng ánh mắt đầy yêu thương nhìn thầy giáo. Mấy tiếng xì xào vang lên:

- Oa! Thầy đẹp trai quá đi

- Trời ơi! Học thầy thế này chắc mình đau tim mất....

Tuệ An cứng họng. Lúc trước cô còn tưởng cái lớp này nó gương mẫu thế nào. Cô để ý thấy người này vô cùng quen nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu. Trong cả tiết học cô bị Hoàng Nam gọi lên trả lời câu hỏi không biết bao nhiêu lần đến cả cô còn nghĩ: "Liệu có phải kẻ thù của mình không nhỉ?"

Cuối tiết cô bị anh gọi ở lại gặp riêng vì lí do: Điểm thi học kì của cô quá cao nên cần phải truyền lại bí kíp học hành cho thầy giáo.

Tuệ An dùng ánh mắt lưu luyến nhìn hai cô bạn nhưng vẫn bị bỏ mặc một cách không thương tâm. Hoàng Nam ngồi ngay ngắn trên bàn giáo viên nhìn cô:

- Em có nhận ra tôi không?

Tuệ An lấy tay chỉ vào mặt mình:

- Em từng gặp thầy hả?

Ai đó nghiêm mặt: "Ừ"

- Chắc em quên rồi! Thầy nói lại cảnh chúng ta quen nhau được không?

Hoàng Nam giả bộ suy tư: - Hừm! Chúng ta gặp nhau hai lần. Lần đầu em vô cớ chạy vào phòng tôi. Lần hai, tôi đã nhặt sách giúp em

Nghe tới đoạn này Tuệ An suýt ngã ngửa, mặt cô xanh lè:

- Anh anh...À không! Thầy...là người đó ư?

Cái vụ thư viện thì cô nhớ nhưng đoạn "chạy vào phòng" thì hình như có gì đó không ổn. Cô bất giác đưa tay gõ mạnh vào đầu. Cô thật ngốc khi không nhớ cái hôm đi rình mò, lúc đó tìm đại chỗ trốn đâu ai ngờ lại vào trúng phòng hiệu phó chứ. Kể ra ông thầy này cũng kì lạ, mặt ai chả nhớ, lại nhớ đúng cái mặt cô. Hoàng Nam đá bay cái suy nghĩ của cô:

- Tôi có nên thưa với nhà trường về vụ việc em xâm phạm môi trường riêng tư không nhỉ?

Tuệ An xoa xoa tay:

- Đừng...đừng thầy ơi! Làm vậy là hại đời em đó.

Hoàng Nam mỉm cười tà ác, anh đứng dậy đi ra chỗ cô. Tuệ An ngửi thấy mùi nguy hiểm nên lùi chân lại nhưng lại thua một bước chân của anh. Hoàng Nam cúi người để mặt mình sát mặt cô:

- Tôi có nên hại đời em không

Mặt đỏ ửng như quả cà chua, Tuệ An lấy lại bình tĩnh đẩy anh ra:

- Em tin thầy là một người thầy tốt mà

- Nếu thầy không muốn làm người tốt thì sao?

Tìm Tuệ An chẳng biết đập bao nhiêu nhịp trên phút nữa cô chỉ biết là nó sắp nổ tung rồi. Nói thật tính mê trai thì ai chẳng có, quan trọng soái ca còn đứng ngay trước mặt mình nữa làm sao kìm chế cảm xúc được. Hoàng Nam thấy biểu cảm của cô liền rất hài lòng, anh đứng thẳng người lên:

- Thầy chỉ trêu em thôi! Nếu không muốn thầy nói với ban giám hiệu thì hãy làm giúp thầy ba việc

Tuệ An nhún nhún:

- Em đâu phải thánh!

- Thế muốn hay không?

- Làm thì làm! Em phải làm những gì?

Hoàng Nam vuốt vuốt ngón tay cái:

- Thầy mới nghĩ ra một điều. Vào thứ bảy hàng tuần thầy có việc bận em dạy thay lớp 10 A môn toán cho thầy, thầy biết em rất giỏi môn đó. Về phần học sinh với nhà trường thì không cần lo thầy sẽ giải quyết. Được chứ?

Tuệ An không nghĩ cô lại được giảng dạy lớp khác, nhưng cũng may đó là lớp Kiều Nam, đúng là trời tạo cơ hội cho cô mà.

- Được! Chúng ta quyết định thế đã nhé.

Lúc về cô bị Hoàng Nam lôi kéo đưa cô về. Vì không có cách từ chối nên cô phải đi theo anh. Bảo là thiếu gia nhà giàu mà anh đi con xe đạp, bình thường thì không sao nhưng lúc này anh lại toàn đi vào mấy chỗ sỏi đá. Kết quả về đến nhà móng cô đau nhức không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ghen

Tuệ An vừa xoa móng vừa lết vào nhà. Cô giúp việc thấy vậy liền hỏi:

- Cô chủ không về cùng cậu chủ ạ?

Cảm giác đau đớn vội biến mất, Tuệ An ngạc nhiên:

- Cái gì? Kiều Nam chưa về ư? Tại sao lại như vậy?

Cô giúp việc gật gật đầu:

- Bình thường tôi thấy cô chủ về muộn quen rồi nhưng cậu chủ thì đây đây là lần đầu. Tôi còn tưởng cậu ấy đợi cô cơ.

- Không! Tôi đi về cùng...bạn...

Chưa nói dứt lời Tuệ An đã bị tiếng bước chân đằng sau làm cho nghẹn họng. Kiều NAM đã về từ lúc nào, anh chào cô cho có lệ:

- Em mới về!

Tuệ An thấy sắc mặt anh không tốt tẹo nào. Nhìn qua thôi cũng biết là đang bức bối thứ gì đó: "Không lẽ nó ghen nữ chính với nam chính sao?". Suy nghĩ linh tinh chợt hiện lên một loạt tông đầu Tuệ An. Trong lúc cô suy nghĩ thì Kiều Nam đã đi lên tầng rồi, cô thấy anh hình như đang tránh mặt cô.

- Bác cứ dọn đồ ăn lên trước đi, cháu đi xem Kiều Nam thế nào.

Nói rồi cô chạy vội lên tầng. Tuệ An ném vừa cái cặp sách lên giường rồi chạy qua phòng đối diện.

- Nam! Chị vào nhé

Im lặng một lúc thì bên trong mới có tiếng trả lời:

- Chị vào đi

Thấy tiếng nói có vẻ cũng hiền hòa nên Tuệ An quyết định đi vào trong. Cô thấy Kiều Nam đang ngồi trên giường, trông anh tĩnh lặng tới sợ.

- Em không vui hả?

Anh không thèm nhìn cô lấy một cái chỉ lẳng lặng quay đi. Cách đây mấy phút anh còn tưởng mình sẽ nổ tung cơ. Lúc nhìn Tuệ An lên xe cùng một người đàn ông khác còn ôm người đó nữa, Kiều Nam thấy vô cùng tức giận. Sở dĩ hôm nay anh muốn đợi cô là vì muốn nói cho cô một điều nhưng giường như điều đó không còn quan trọng nữa rồi. Tuệ An lay lay người anh:

- Này! Đừng bơ chị thế chứ? Chị làm sai điều gì phải không?

- Không - Kiều Nam lạnh nhạt đáp.

Tuệ An cảm thấy rất ghét thái độ này của anh, chính xác là cô không quen thấy anh như thế này, cô thờ dài ngồi xuống cạnh anh rồi lấy tay xoa vai anh hướng về phía mình:

- Nam!

Bị động tác của cô làm cho bất ngờ, Kiều Nam giật mình một cái. Cảm giác hiện tại của anh là hồi hộp chứ không còn tức giận nữa. Tuệ An chuyển động ác, cô không thèm để ý đến tình cảm mà đưa tay lên véo hai má của anh:

- Nếu chị làm gì thì cho chị xin lỗi nhé! Em giận trông rất xấu đó

Kiều Nam lấp bắp:

- Thật...thật ạ?

- Ừ đúng rồi đó! Nhưng sao mặt em đỏ như quả cà thế kia? - Tuệ An nhìn anh rồi tò mò hỏi

Kiều Nam sững sờ một lúc rồi đưa tay lên xoa xoa hai má mình:

- Chị nhìn nhầm đấy chứ. Em...chả đỏ lúc nào cả

- Rồi...rồi..Em hết giận chị rồi phải không - Tuệ An nhảy cẫng cẫng lên, cười híp mắt. Cô thấy cái mặt đỏ kia có vấn đề nhưng thấy Kiều Nam phủ nhận cô cũng không để ý nữa, quan trọng là bây giờ anh không giận cô nữa.

Ai đó tỏ ra kiêu căng:

- Không

Tuệ An cười một cách gian trá. Cô bắt giắc chấp hai tay sau lưng, cúi người xuống hôn lên má anh:

- Nụ hôn này là cái tạ lỗi! Đừng giận chị đấy! Mà thôi chị đi thay đồ đây, em cũng thay đồ đi còn xuống ăn cơm.

Nói xong câu, Tuệ An bỏ chạy thẳng cẳng. Cô có thấy hành động của mình hơi quá đà nhưng chắc Kiều Nam cũng chẳng xem cô là biến thái đâu vì đây là nụ hôn tình chị em mà (Tác giả: Liệu tin được không đây?)

Trong phòng lục này Kiều Nam vẫn ngồi đơ. Tâm trạng của anh rối bời, thật sự tim anh đang đập quá nhanh tưởng chừng như muốn rơi ra khỏi lồng ngực. Kiều Nam mỉm cười như một kẻ ngốc, tay vuốt ve chỗ vừa được hôn lúc nãy:

- Em sẽ không coi đây là tình cảm chị em đâu!

Lúc hai người ăn cơm, Tuệ An chvua kịp mở miệng nói gì thì Kiều nam đã ăn xong rồi lên phòng: "Hức! Vẫn giận? Sao giận dai giữ vậy nè"

Lúc dọn bát đĩa, cô giúp việc nhìn lên khắp nơi rồi mới nói nhỏ với Tuệ An:

- Cô...chủ....Cậu chủ có nói gì với cô không.

Đang ăn nhỏ, Tuệ An nhỏ cái hạt trong miệng ra rồi đưa mắt nhìn cô giúp việc:

- Có chuyện gì ạ?

Bà tám kia bắt đầu nổi hứng rồi kể nê:

- Cô chủ không biết chứ! Hôm nay là ngày sinh nhật thiếu gia đó. Chả hiểu sao hằng năm cứ vào ngày này, ông chủ lại đi đâu đó mấy ngày mới về vậy nên sinh nhật thiếu gia chẳng bao giờ tổ chức cả. Năm nay có tiểu thư và phu nhân thì ông chủ đã đưa phu nhân đi cùng rồi.

Tuệ An gật gù:"Hừm! Đi đâu vậy nhỉ? Lại vào đúng ngày này, sao trong nguyên bản truyện không nhắc tới ta? (Truyện xoay quay nam nữ chính, nam phụ ai kể chi tiết ý -_-) À! Chắc mình không biết ngày sinh nhật nên Kiều Nam mới giận chứ gì!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sinh nhật bất ngờ (1)

Chiều hôm đấy khi đi học về, Tuệ An có vẻ khá hồi hộp, cô lặng lẽ đi đằng sau Ngọc Uyên. Về mặt của Tuệ làm cho cô bạn kia khó hiểu:

- Cậu bị ma nhập đó à!

Bị câu nói này đánh thức từ giấc mộng, Tuệ An nhăn mặt như một con khi:

- Cậu thấy ai bị nhập mà xinh như mình không?

Ngọc Uyên tỏ ra mừng rỡ, hai tay vỗ vào nhau một cái rồ lớn:

- À há! Thế là cậu bình thường à? Sao trông cậu thất thần vậy?

Hiện tại trong đầu Tuệ An có cả mớ suy nghĩ lộn xộn, cô thật sự không biết tặng cậu em trai của mình món quà gì nhân ngày sinh nhật. Với cả sáng nay vừa bị Kiều Nam giận nên cô cũng thấy chút buồn phiền:

- Haiza! Cậu biết món quà nào vừa thể hiện sự nhận lỗi vừa có thể mừng sinh nhật không?

Không ngần ngại Ngọc Uyên hỏi lại ngay:

- Bộ hôm nay sinh nhật ai hả?

Tuệ An gật gù:

- Kiều Nam sinh nhật ấy mà!

- Thế hả! Theo mình nghĩ cậu nên tự tay làm bánh sinh nhật cho Nam. Dù có đơn giản nhưng thể hiện tình cảm chân thành của cậu. - Ngọc Uyên vừa ôm chặt vỗ vỗ vừa nói

- Ý hay đấy chứ!

.....

Lần trước Tuệ An đã đặt đồ ngoài nhưng lần này cô quyết định nấu đi nấu lại cho tới bao giờ bánh ngon thì thôi. Có nhiều lần cô suýt bị ngộ độc với thứ mình làm ra như sau ba tiếng đồng hồ thì cái bánh cũng hoàn thành một cách mỹ mãn.

Môi tội Kiều Nam chiều hôm đó lại không về, Tuệ An đang trang trí chiếc bánh thì cô giúp việc lên lút đi đi:

- Cô...chủ

Một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Sao?

Cô gái kia lấp bắp:

- Thiếu gia nói....tôi nay không về được

Động tác trên tay Tuệ An bị dừng một cách đột ngột nhưng miệng cô vẫn nở nụ cười:

- Tôi biết rồi!

- Dạ - Cô gái kia áy náy rồi đi

Tuệ An siết chặt bàn tay mình lại, nếu như cô đoán không nhầm thì chắc chắn hiện tại em trai của cô đang đi ăn sinh nhật cùng một cô gái nào đó. Nếu nói là nữ chính thì có chỗ thiết sót, người thích Kiều Nam không ít chỉ là tổng nguyên bản anh quá chung tình với nữ chính mà thôi. Tuệ An liếc nhìn đồng hồ thấy bây giờ đã là 8 rưỡi tối. Bỗng miệng cô nở một nụ cười kì quái rồi gọi quản gia vào:

- Bác quản gia ơi!

Bà quản gia đang làm gì đó nhưng nghe thấy tiếng gọi liền chạy qua chỗ Tuệ An:

- Dạ! Tiểu thư có gì sai bảo ạ?

Tuệ An gõ tay lên bàn:

- À! Cháu nhờ bác một chút việc. Bây giờ bác hãy bảo tất cả mọi người về nhà hết đi, ngày mai đến làm việc sau. Khi về hãy bảo chú bảo vệ cắt điện hộ cháu.

Bà Lương hoảng hốt:

- Trời! Giờ này cậu chủ với ông bà chủ không có nhà thì sao chúng tôi dám để tiểu thư ở nhà một mình mà về chứ. Đã vậy còn cắt điện, như vậy quá nguy hiểm

Tuệ An mở lời thuyết phục:

- Giờ cháu là người có quyền lớn nhất ở đây!

- Tôi...tôi - Bà Lương lấp bắp

Dựa lưng lên cái bàn đá:

- Không sao! Cháu tự lo cho mình được chỉ cần bác làm theo những gì cháu bảo. Cháu mong bác đừng nói cho ai biết những lời cháu vừa nói, nếu có cắt dây điện thì trong âm thầm thôi cũng được.

- Nhưng...Dạ! Tôi sẽ làm theo - Bà Lương đành đồng ý. Bà rất tò mò tiểu thư định làm gì nhưng vì chỉ là một quản gia nên bà không có quyền hỏi.

Sau khi mọi người về hết thì đèn cũng tắt hẳn, mọi thứ đều tối om. Tuệ An nhếch môi, cô lấy máy điện thoại ra ấn vào tên "Lục Kiều Nam"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sinh nhật bất ngờ (2)

Vì buổi trưa không thể nói về sinh nhật của mình cho Tuệ An nên lúc tan học Kiều Nam muốn về nhà thật sớm. Nhưng không may là anh bị mấy bạn gái cùng lớp lôi kéo đi liên hoan cuối kỳ tiện thể tổ chức sinh nhật luôn. Kiều Nam cũng lấy nhiều lý do rồi nhưng Hiểu Anh vẫn nằng nặc muốn anh đi.

Trong bữa tiệc đó Kiều Nam khá trầm ngâm ở một góc phòng nhìn mọi người ca hát. Hiểu Anh lén lút lại gần:

- Nam! Chuyện hôm trước là....

Kiều Nam chỉ liếc nhìn cô ả rồi mỉm cười cho có lệ:

- Không sao!

Cô ả vội vàng nắm lấy một bàn tay anh, gương mặt mỉa mai tỏ ra lo sợ khiến người ta không khỏi thương tiếc:

- Chân mình thực ra là chưa khỏi đâu nhưng vì thấy giận sợ quá nên theo bản năng mình mới vậy.

Thật sự là lý do mà Hiểu Anh đưa ra chỉ dùng để lừa một đứa nhóc hay Từ Trần Khang thôi còn Kiều Nam thì không. Anh lấy tay còn lại gạt tay cô ra, Chuyện Hiểu Anh lừa anh cũng chẳng đáng để bận tâm chỉ là anh thấy mình vì cô ả mà bỏ rơi Tuệ An quá nhiều:

- Mình hiểu.

Có lẽ cái não của Hiểu Anh không đủ lớn để hiểu hết lời của Kiều Nam, cô ta tỏ ra vui mừng:

- Cảm...on cậu nha! Chúng ta mãi là bạn tốt nhé!

Đáp lại lời của cô ta là một câu nói lạnh nhạt:

- Bạn thôi

Hiểu Anh giật mình:

- Hà?

Cô ta thấy thắc mắc với những lời anh vừa nói, chẳng lẽ anh chỉ coi cô là một người bạn bình thường thôi sao (Tác giả: Khéo còn chả được như thế ý), cô muốn hai người phải tiến triển thật nhanh nói thẳng ra anh phải là người yêu của cô. Nếu nói Hiểu Anh yêu Kiều Nam thì không đúng, những gì cô ta muốn chỉ là địa vị và tiền bạc.

Nếu Từ Trần Khang chỉ cho cô được một chút tài sản thì Kiều Nam lại là quý tử duy nhất của nhà họ Lục nên đương nhiên tiền bạc sẽ nhiều hơn gấp bội. Đã nhiều lần Hiểu Anh muốn kiến cơ chia tay Từ Trần Khang nhưng lại không thể, cô cũng sợ cái tính hiếu thắng của hấn, nếu hấn làm hại cô thì sao?

Hiểu Anh đang định hỏi rõ vấn đề với Kiều Nam thì chuông điện thoại của Kiều Nam vang lên. Anh nhìn cái tên hiện lên trên màn hình mà mỉm cười, đây có lẽ là một nụ cười hạnh phúc mà Hiểu Anh chưa thấy bao giờ.

Vừa bật chế độ nghe thì dây dây bên kia bỗng có tiếng nói đầy kinh hãi:

- Kiều Nam...Chị rất sợ...Hức...hức

Kiều Nam nghe thấy giọng của Tuệ An liền đứng bật dậy, gương mặt tái mét vì lo lắng:

- Chị sao vậy? Chị đang ở đâu?

Tuệ An khóc lóc nói:

- Chị ở nhà một mình, điện bị cắt rồi...chị rất sợ...Hức

- Sao lại vậy! Chị chờ em, em sẽ về ngay - Kiều Nam cố trấn an cô

- Chị rất...sợ...hu hu. - Nói rồi cô cố tắt điện thoại để cho anh lo lắng. Tuệ Anh cười nhếch miệng, cô đưa tay lên lau hết nước mắt: "Mỹ nhân kẻ chưa bao giờ là lỗi thời cả". Cô tìm một chỗ tối nhất để ngồi chơi điện thoại.

Chỉ một lát sau thôi Tuệ An nghe thấy tiếng mô tô ở bên ngoài cô lóng ngóng cất ngay cái điện thoại đi, tiện tay lấy lọ thuốc nhỏ mắt. (Tác giả: Chị thông minh ghê). Kiều Nam xông thẳng vào nhà như một gã điên, anh hét lớn gọi lên cô:

- Chị An, chị an....chị ở đâu.

Tuệ An đang định trả lời thì bị lời nói của anh làm cho cứng đờ người, cô không ngờ anh phản ứng như thế.

- Chị...chị ở đây.

Trong đêm tối dường như tai của Kiều Nam như nhạy bén hơn rất nhiều, anh quay người chạy về phía Tuệ An đang ngồi và ôm chặt lấy cô. Hơi ấm từ cơ thể anh như tỏa ra và hòa quyện vào cô. Tuệ An cảm nhận được từng hơi thở gấp rút của Kiều Nam, cô theo phản xạ mà đưa tay xoa xoa lưng của anh. Hiện tại bây giờ cả hai người đều muốn đắm chìm trong cái cảm giác này mãi mãi. Nhét là Kiều Nam, anh sợ nếu buông ra Tuệ An sẽ biến mất mãi mãi.

Có lẽ Tuệ An không biết rằng khi cô gọi điện Kiều Nam đã lo lắng tới phát điên lên. anh thấy hối hận khi tối nay để cô ở nhà. Lúc trên đường Kiều Nam đã phóng xe với vận tốc 160 km/h.

- Nam! Em buông chị ra được rồi đó

Tuệ An thấy vô cùng khó thở vì càng ngày Kiều Nam càng siết chặt. Ngờ được lời cô nói anh vội buông tay ra, chăm chú nhìn cô:

- Chị có sao không? Người giúp việc đâu hết rồi!

Ai đó có nhắm mắt để cho mắt hạt nước nhỏ mắt rơi ra:

- Hức...Chị cho họ về hết rồi...Ai ngờ hôm nay lại mất điện.

Kiều Nam bỗng cúi mặt xuống, tay anh run lên nước mắt bất giác rơi ra:

- Xin lỗi.....em xin lỗi vì đã để chị ở nhà một mình

Tuệ An bị chấn động mạnh, cô cũng chỉ giả bộ tội nghiệp chứ đâu ngờ Kiều Nam lại khóc thật chứ. Cô vuốt ve tóc anh:

- Đừng khóc...chị không sao rồi! Ngày sinh nhật đừng nên buồn chứ.

Nghe thấy lời nói của cô Kiều Nam ngẩng đầu lên, eanh mắt anh vô cùng phức tạp:

- Sao chị biết hôm nay sinh nhật em?

Tuệ An không biết phải nói thế nào:

- À thì...Mà thôi! Chuyện đó đâu quan trọng. Chị còn làm cả bánh cho em đấy.

- Thật... thật sao? - Kiều Nam ngỡ ngàng

Tuệ An vội đứng dậy mò mẫm trong đêm tối may là cô vẫn nhớ cía bánh để ở đâu. Cô ôm cái bánh để xuống trước mặt Kiều Nam:

- Chị tự làm đó!

Thật ra hôm nay Kiều Nam chỉ mong được Tuệ An chúc mừng sinh nhật chứ không cần quà anh cũng vui lắm rồi. Nhưng cô lại tạo cho anh một bất ngờ thật lớn nhưng điều này càng làm anh có lỗi hơn. Tuệ An thấy em trai mình thần thờ liền đưa hai bàn tay để vào má anh:

- Nhìn chị nè! Sinh nhật vui về nhé

Ánh đèn nến được đốt lên, chỉ có mỗi tiếng hát chúc mừng của Tuệ An thôi chứ không còn tiếng nhiều người nữa như Kiều Nam cũng rất vui:

- Chị có yêu em không?

Đang cắt bánh thì tay Tuệ An bị ngừng lại trên không bởi câu nói của anh. Cô mỉm cười:

- Yêu theo cách chị em ư?

- Không! Em muốn chị trở thành bạn gái của em, chị sẽ thuộc quyền sở hữu của em. - Kiều Nam khẳng khái nhìn cô

- Chúng ta là chị em, chị không thể. Với cả chị không chắc chắn đây là tình yêu hay chỉ tình thương của hai người cùng dòng máu - Được Kiều Nam yêu chính là nhiệm vụ mà Tuệ An phải làm được nhưng cô cũng không mong đó là tình cảm nhất thời,

Kiều Nam lấy tay cô đặt lên ngực mình nơi trái tim đang đập,anh:

- Em thật sự yêu chị! Nếu không phải chị em ruột, chị sẽ yêu em phải không?

- Phải - Tuệ An hồ hững đáp

Nghe được câu trả lời này, Kiều Nam thấy vô cùng vui mừng nhưng anh lại thấy lo lắng nên không nói thêm gì nữa chỉ lặng lẽ nhìn cô:"Chúng ta không cùng dòng máu, nhưng em lại không thể cho chị biết được. Thật sự dù thế nào em cũng yêu chị"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nụ hôn

Sáng hôm sau khi mặt trời len lỏi chiếu vào gian phòng Tuệ An mới tỉnh giấc. Biểu cảm đầu tiên của cô là sốc vì thấy tình cảnh hiện giờ của mình. Chẳng hiểu tối qua nói chuyện liên tục kiểu gì mà Tuệ An mệt đuối hết cả mắt lại rồi ngủ gật lúc nào không hay. Theo thông tin do cô đoán mò thì có lẽ hôm qua Kiều Nam thấy cô tội nghiệp nên cho dựa nhờ vai thì ra cũng ngủ quên mất. Hiện tại dù vẫn ngủ say nhưng anh ôm cô rất chặt.

Tuệ An không dám nhúc nhích vì sợ Kiều Nam tỉnh giấc, cả sống lưng của cô đau nhức vì ngồi nhiều. Cô cố gắng di chuyển cơ thể ít nhất để dễ chịu hơn. Đang lúc quay người thì gương mặt Kiều Nam cúi xuống cách cô khoảng 5 cm. Giờ này tim Tuệ An mới đập loạn nhịp, cô cuối cùng cũng hiểu cảm giác câu Kiều Nam đem qua. Đó là một cảm xúc hồi hộp, mong chờ và hạnh phúc. Thật sự gương mặt em trai cô quá hoàn hảo, không hổ danh làm thái tử ở trên trời. Theo phản xạ bồng dung Tuệ An giạt này mình." Đẹp suy nghĩ đó nào....Mình thật điên rồ mà"

Chả biết có phải là trùng hợp không, đúng lúc đó Kiều Nam mở mắt ra, anh nhìn chăm chăm cô. Đã đang mất đồ tìm đập rồi lại bị tình huống bất ngờ, Tuệ An bất giác ngẩng cổ lên một cái thế là môi cô ngay lập tức chạm phải môi anh. Theo thường lệ là mắt người con gái mở to nhưng bây giờ mắt Kiều Nam mới dãn căng ra hết cỡ còn Tuệ An chỉ bị toàn thân run lên một cái.

Bờ môi mông manh mềm mại chạm vào nhau khiến hai người như muốn gần nhau hơn. Kiều Nam đưa tay ôm lấy gáy cô định ép cô ma sát và môi mình, anh thậm chí còn không biết tại sao mình làm như vậy, chả lẽ vì yêu sao? Tuệ An đang nhắm mắt thì sực nhớ ra điều gì đó liền lấy hết sức lực đẩy mạnh người anh ra rồi đứng lên:

- Muộn rồi! Chị phải đi học, em cũng lên thay đồ đi

Nói xong cô bỏ chạy thật nhanh lên phòng để khỏi thấy mặt anh. Hôm nay vì cả tài xế lẫn giúp việc đều nghỉ hết mà Tuệ An lại không muốn nhìn mặt Kiều Nam nên cô cố tình cấp sạch vở chuẩn ra bến xe buýt. Dĩ nhiên cô không phải tiểu thư thực sự nên việc đi mấy thứ này với cô là việc quá tầm thường. Đang ngồi ngắm trời đất thì Tuệ An thấy một bà cụ đi tới, trông bà có vẻ mệt mỏi cô liền vội đứng dậy nhường chỗ cho bà, còn hỏi thăm vài câu nữa. Kiểu hỏi thăm này vừa khiến bà cụ vui vẻ vừa làm cô đỡ nhớ tới Kiều Nam.

Từ đằng xa trên xe có một người đang mỉm cười nhìn cô: "Em ấy cũng không tới mức nào, thật là một cô bé đáng yêu". Hoàng Nam nhìn nụ cười trên môi cô mà ngẩn ngơ, thực sự đây là nụ cười đẹp nhất anh từng thấy.

.....

Lúc xe buýt dừng, Tuệ An không ngại ngần bước xuống và còn chào bà cụ nữa. Hình ảnh này làm xóa đi phong thái tiểu thư của cô trong đầu Hoàng Nam. Vừa đi Tuệ An vừa nghĩ đến nụ hôn lúc sáng sớm, cô gõ vào đầu mình mấy cái rồi nhưng vẫn không thấy khá hơn tẹo nào. Đang định bước một bước thật lún thì cặp câu cô bị ai đó kéo về phía sau khiến cô của theo đà mà suýt ngã ngửa. Chủ nhân của cái kéo đó không ai khác chính là Từ Oanh:

- Bạn yêu à! Sao cậu trông phiền muộn thế

Tuệ An nhăn mặt:

- Thì đang bị khó xử nè!

Ngọc Uyên hóng hớt:

- Có tin gì hót à? Kể đi

Cánh tay của Tuệ An đưa ra đẩy mặt cô ra một bên:

- Chuyện tình yêu, không dành cho lũ nhóc các cậu.

Nghe được câu này Từ Oanh có vẻ bức xúc, liền đòi lại công lí cho mình:

- Xì! Chuyện tình yêu của cậu coi như chúng mình không tò mò. Nhưng cậu phải biết...tụi mình lớn rồi đó.

Tuệ An bật cười:

- Ủ...ừ

Bỗng nhiên từ đâu một xô rác đầy lá cây bay thẳng tới trước mặt Tuệ An, theo phản xạ cô lấy chân đá nó ra chỗ khác nhưng không ngờ địa điểm nó dừng chính là người Từ Oanh. Cả đồng lá khô đổ hết lên người Từ Oanh, bình thường thôi tính cô nàng đã không hiền lành rồi giờ lại rơi vài tình huống này. Tuệ An xua xua tay:

- Không phải lỗi của mình nhé!

Tất nhiên không thể trách Tuệ An được vì cô cũng chỉ muốn bảo vệ bản thân. Ngọc Uyên với Tuệ An quay ra thì thấy một anh chàng đeo kính mặc quần áo dài màu nâu đang ngồi dưới đất, tay anh ta có cầm theo cái chổi. Chẳng cần đoán thì hai cô cũng biết đây là lao công và xô rác vừa lấy là do anh ta té nên bị bay lên trời. Từ Oanh đen mặt nhào ra chỗ anh ta:

- Này anh kia! Anh muốn chết hả? Mất đồ ở đâu vậy?

Tuấn Duy cúi gầm mặt, anh tỏ ra run sợ đứng dậy:

- Xin lỗi tôi không có cố ý...thật sự xin lỗi

Nếu bỏ cái vẻ ngoài nhút nhát này thì trông Tuấn Duy vô cùng đẹp trai nhưng rất tiếc trong mắt Từ Oanh lúc này anh vô cùng xấu xa:

- Cứ xin lỗi là xong hả?

Thấy tình hình không ổn, Tuệ An liền vào ngăn:

- Sao hôm nay cậu gắt thế! Người ta xin lỗi rồi mà. Mình có mang theo quần áo dự phòng, cậu thay đi là được chứ gì mà.

Ngọc Uyên cũng lên tiếng:

- Cậu kình sẽ làm mất hình tượng cậu đấy, chả lẽ cậu muốn giống ai đó?

Từ Oanh liền giật mình đưa tay lên sờ mặt:

- Thật sao?

Cô liếc nhìn Tuấn Duy:

- Lần này tha cho anh...Lần sau tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy anh nữa.

Thấy Từ Oanh không giận nữa hai cô bạn kia liền kéo cô đi lên lớp ngay lập tức. Tuấn Duy nhìn theo ba người rồi cong môi, một nụ cười đầy sự bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lời đề nghị

Ngọc Uyên với Tuệ An mất không ít công sức để đưa được Từ Oanh lên lớp. Trông mặt cô cứ hầm hầm rất đáng sợ. Vào lớp Tuệ An mặc kệ những ánh mắt tò mò vội vàng lấy bộ quần áo trong cặp ra rồi kéo Từ Oanh đi vào nhà vệ sinh. Lúc đứng trước cửa phòng thay đồ, Tuệ An dựa nhẹ vào tường, một chân đưa lên chống trên tường rồi mất một lúc lại liếc nhìn đồng hồ.

- An! Cậu biết võ hả?

Tiếng nói của Từ Oanh vang lên bên tai Tuệ An, chẳng biết từ lúc nào cô nàng đã đi ra. Vừa lấy vì giận mà Từ Oanh không để ý, bây giờ nghĩ lại cô mới thấy cú đá của Tuệ An không chỉ đơn giản là tự vệ bình thường, nó rất chuyên nghiệp nha~ Tuệ An xua xua tay:

- Có biết chút ít. Mình chỉ thiên về taekwondo thôi.

Ở kiếp trước vì hay bị bắt nạt nên từ bé Tuệ An đã được đưa đi học võ để bắt nạt lại mấy đứa từng coi thường cô. Nhưng suốt 7 năm cô chỉ học duy nhất taekwondo và thiên về những cú đá, hầu như nếu Tuệ An đã phải đá ai thì người đó chắc chắn sẽ không đỡ được. Lúc đó cái xô rác cô đã phải dùng lực nhẹ nhất có thể vậy mà vẫn bay xa tới tận chỗ Từ Oanh. Từ Oanh mừng rỡ:

- Oa! Thật vậy ư? Thế thì tốt quá, cậu có muốn tham gia bang của bọn mình không?

Đôi mắt Tuệ An mở to, cô há hốc mồm:

- Há? Bang gì?

Từ Oanh cười tươi như hoa, cô bắt đầu kể cho Tuệ An đầu đuôi mọi thứ. Ngoài trừ kinh doanh ngân hàng ra thì Diệp Thị tức tập đoàn nhà Diệp Từ Oanh có ngẫm mở các sông bài. Nói về hắc bạch đạo thì nhà cô cũng góp phần khá quan trọng. Mặc dù các sông bài đem lại nguồn lợi nhuận rất cao nhưng nó lại khiến Diệp Thị có rất nhiều kẻ thù nên tất nhiên tập đoàn phải hình thành một bang để quản lý những nơi đó. Từ Oanh là con gái Diệp Hà nên tất nhiên cô biết võ và đứng đầu bang đó. Bên cạnh Từ Oanh cũng có sự giúp đỡ của cánh tay đắc lực đó chính là Ngọc Uyên giờ mà có thêm Tuệ Anh nữa thì tuyệt biết bao.

- Thế cậu nghĩ ba mình sẽ đồng ý?

Tuệ An đã hiểu mọi thứ nhưng cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ càng được.

- Tất nhiên là không rồi! Nhưng ba mình và ba cậu là bạn thân của nhau nên ít nhất mình cũng có thể qua rủ cậu đi chơi được - Từ Oanh giải thích

- Cũng được đấy! Nhưng tuyệt đối mình không đánh nhau đầu trừ những lúc cần thiết - Tuệ An thấy ý kiến này cũng không tồi. Hiện giờ cô cũng là người của thế giới này rồi, cũng nên tham gia mấy thứ đặc biệt để không bỏ công chứ

Từ Oanh híp mắt:

- Hi! Có quân sư thông minh như cậu là tuyệt lắm rồi

Ngoài việc đề cao công phu của Tuệ An ra thì Từ Oanh cũng biết cô là người vô cùng thông minh, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều.

Tuệ An bỗng dưng kêu "A" lên một tiếng khiến Từ Oanh giật thót mình. Chỉ mất tích tấc sau Tuệ An đã túm áo Từ Oanh chạy vội, miệng nói:

- Trời ơi! Đã 8 rưỡi rồi, chúng ta muộn học rồi đó.

Từ Oanh: "... " Có nhất thiết phải khẩn trương vậy không.

Kết cục

Hai cô đứng lén lút ở ngoài cửa lớp, Tuệ An vuốt mặt một cái đầy bất lực, xấu số thay cô lại vào muộn tiết của thầy "hiệu phó" mới đau chứ. Dù có ngàn cái lí do cô cũng không biện minh được. Nếu chỉ đơn thuần là đi thay quần áo đã tốt, đây còn là cô buồn đưa lê nên muộn học, nếu nói cái lí do này ra khéo vô sở đầu bài sớm. Tuệ An dùng ánh mắt bi thương cầu cứu Ngọc Uyên, miệng nói không thành tiếng:

- Giúp tui mình đo

Ngọc Uyên dùng kĩ năng vốn có của mình nên cũng hiểu được, cô nàng liếc ngang liếc dọc rồi dơ tay chữ "OK" báo hiệu cho Tuệ An và Từ Oanh. Sáng nay lúc vào tiết Hoàng Nam có đề ý nhưng không thấy cô học trò của mình đâu. Lúc trên xe buýt vừa khen xong mà Tuệ An lại đến muộn, anh không giận mà thấy lo cho cô hơn. Lúc cô xuống e anh cũng xuống vậy mà giờ mất hút chả thấy bóng dáng cô đâu, trên bàn chỉ còn lại mỗi cái cặp. Anh có hỏi lớp trưởng thì biết cô đã đi thay đồ nhưng mãi chẳng về, việc này càng khiến anh lo hơn.

Thầy Hoàng Nam không có chăm chú giảng bài, Ngọc Uyên cố tình mang vở lên hỏi bài. Cô lấy người che đi tầm mắt anh hướng ra ngoài cửa để cho hai cô bạn kia có thể lén phị vào. Lúc Ngọc Uyên đi xuống, Hoàng Nam mới kinh ngạc khi thấy Tuệ An đang ngồi viết bài, anh lấy lại bình tĩnh:

- Tuệ An! Em vào lúc nào vậy? Em đi đâu mà sao lâu thế.

Tuệ An đứng lên, gương mặt ngây thơ như không có chuyện gì xảy ra:

- Dạ! Em ngồi đây lâu rồi mà

Hoàng Nam nghi ngờ:

- Em chắc chứ. Tại sao mấy phút trước tôi lại không thấy em nhỉ?

- Chắc như đinh đóng cột. Chắc thầy già rồi nên ảo tưởng thôi

Cả lớp đều cố nhịn cười, Hoàng Nam nhăn mặt:

- Tôi còn rất trẻ! Cả lớp, các em vừa lầy có thấy bạn Tuệ An không.

Cả lớp đều nhìn nhau, sau khi bắt gặp cái lườm của Từ Oanh liền đồng thanh đáp:

- Có ạ! Bạn ấy vô lớp lau rồi mà thầy.

Hoàng Nam cạn lời, anh biết thừa đây là nói dối nhưng đâu có chứng cứ. Anh liếc nhìn cô:

- Em ngồi xuống đi! Coi như em giỏi

Tuệ An nhún vai:

- Giờ thầy mới biết hả? Em còn hơn thầy nghĩ nhiều

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Nhân vật mới xuất hiện

uối tối trăng thanh gió mát, Tuệ An nằm trong bồn nước nhẹ nhàng khép mắt. Lâu rồi cô mới được thoải mái như vậy, không bị ai quấy nhiễu. Đang thiêu

thiu ngủ thì Tuệ An bỗng bị đánh thức bởi tiếng mở cửa:

- Chị ơi! Chị ơi!

Cả thân trần trụi của Tuệ An giật nảy mình, đập mạnh vai vào thành bồn tắm khiến cô đau điếng. Lúc đi tắm cô quên không khóa cửa, xui thay Kiều Nam lại mò vào đúng là rắc rối mà. Cô lấy lại tư thế, giọng nói run run phát ra:

- Hic...Chị...chị đang...TẮM MÀ!

Hai chữ cuối cùng cô cố tình nhấn mạnh và hét thật to. Chả biết còn cái chuyện gì nhục nhã hơn là khóa thân ở trong cùng một căn phòng với đàn ông chứ (Tác giả: Có nhìn thấy gì đâu mà căng) Ở bên ngoài im hơi lặng tiếng một lúc lâu, trên đầu Kiều Nam leus đó có một đàn quạ bay qua. Anh lấp bắp:

- Em...thấy....chị...chị để điện thoại...ở ngoài bàn...điện thoại chị kêu...em chỉ muốn đưa cho chị

Tuệ An nặn trán, đúng là cô quá bất cẩn khi vứt điện thoại linh tinh như vậy:

- À! Vậy em cứ để trước cửa phòng tắm cho chị.

Một lúc sau cô nghe thấy tiếng bước chân lớn dần, tiếp đó là giọng nói:

- Em ra ngoài trước đây...chị ngủ ngon!

- Ủ ừ...Đi nhanh...à không...em nhớ đi từ từ - Tuệ An cuống quá mà ăn nói không kịp suy nghĩ

Lại một đàn quạ bay trên đầu nam chính cầu chúng ta:"Dạ"

Sau khi không còn thấy tiếng động tĩnh nào nữa Tuệ An mới thở phào nhẹ nhõm. Cô nàng đang nhòem dậy mặc quần áo thì tiếng chuông ở đầu đột ngột vang lên khiến cô trượt chân ngã ngửa lại vào bồn, lần này là đập lưng, Tuệ An lẩm bẩm:"Xui quá đi mất". Bức xes quá, cô bỏ qua công đoạn quần áo chỉnh tề, vội quần cái khăn tắm vào nhanh chong mở cửa với lấy cái đồ vật đang phát ra âm thanh:

- A lô! Diệp tiểu thư, cô gọi cho tôi có việc gì vậy

- Hí hí! Sao giọng Lục cô nương lại tức giận thế - Từ Oanh lém lỉnh nói

Tuệ An nhăn mặt như con khỉ, cả người dựa vào tường:

- Cậu có biết cậu vừa gây họa gì không hở?

- Họa gì? Có gì hót hả? Kề...kề mình nghe đi nào - Ai đó không dấu nổi sự hóng hớt

Tuệ An khoanh một tay:

- Miễn đi! Cậu vào việc chính đi.

Ở đầu dây bên kia, Từ Oanh thăm nói xấu bạn mình, sau đó liền vào thẳng vấn đề:

- Tôi nay có buổi giao lưu các bang với nhau, ở đó có rất nhiều nhân vật tiếng tăm trong giới hắc đạo mà cậu không biết đó. Tien thế, hôm nay mình sẽ dẫn cậu đi để làm quen mọi người và còn dạy cậu cách chơi bài nữa chứ.

Nghe đến việc ra ngoài này quả là ý kiến không tồi, Tuệ An cũng rất hứng thú với mấy việc cần tới sự thông minh và cẩn trọng này rất giống cô coi trong phim. Nhưng lại có quá nhiều vấn đề:

- Nhưng tôi rồi mình đâu được ra ngoài.

- Xời! Tưởng gì chứ, ba mẹ cậu thì hiền khô, cậu cứ xin đi họp nhóm là được chứ gì. Mình sẽ qua đón cậu, họ sẽ không nghi ngờ đâu, thậm chí cậu đi qua đêm cũng được.

- Nhưng ngày mai...mình...

- Không nhưng nhì gì nữa, mình tới đón cậu ngay đây, liệu mà đi xon phép đi - Lời nói của Tuệ An bị chặn đứng, vừa nói xong Từ Oanh liền tắt điện thoại để tránh có thêm phiền phức.

Tuệ An cắn răng, ngày mai là ngày cô dạy thay cho Hoàng Nam, nếu như không soạn giáo án trước thì dạy bằng niềm tin à (Tác giả: Hớ hớ..Tưởng chị giỏi?) Nhưng thấy kệ cũng được, cùng lắm ngày mai cô xin nghỉ ốm, giờ phải làm thế nào chuẩn đi được đã.

Cô kiểm mồn con mắt mới được một cái áo phông đen có hình con hổ to tướng ở đằng sau, kết hợp với cái quần bò rách gối trông vô cùng ngẫu. Để cho Kiều Nam không phát hiện, Tuệ An lén lút đi xuống lầu. Công nhận ông bà Lục qáu dễ tính, vừa mới mở lời cô đã được họ đồng ý, có lẽ mối thân tình giữa hai nhà Lục Diệp khá tốt.

Thấy xe Từ Oanh đỗ ngoài cửa rồi, Tuệ An vội đi tạm đôi vans đen ở ngoài cửa rồi lao đi ngay. Cô không để ý, mọi hành động của cô đã bị một người nhìn thấy: "Đi họp nhóm có cần mặc đồ như vậy không, chị?". Dù nghi ngờ nhưng Kiều Nam vẫn tôn trọng nên không đi theo cô.

Lúc ở trên xe, Tuệ An xuýt nôn mửa vì Từ Oanh phóng xe quá nhanh.

- Này! Đi chậm thôi

- Giờ chúng ta phải đi cứu Ngọc Uyên! - Ánh mắt Từ Oanh nghiêm túc trông vô cùng đáng yêu.

- Hả? - Tuệ An sốc

Từ Oanh liếc mắt qua: - Cứu Ngọc Uyên ra khỏi nhà

Tuệ An: - Yep! Nhưng làm ơn phóng chậm thôi, đừng cạy xe có 200km/ giờ nên làm cẩn thận chứ

Cô nàng kia bật cười

.....

Đến nhà Ngọc Uyên, Tuệ An không bắt ngờ mấy vì hai người đều là tiểu thư nhà giàu nên biệt thự to là điều dĩ nhiên. Từ Oanh đỗ xe ở chỗ khuất với cả vô cùng tĩnh lặng, cô nàng huých vai Tuệ An:

- Chờ mình ra tín hiệu thì cậu nhớ đánh nhau với những người chạy tới nhé...ngoài mình ra! Ra gốc cây phía trước núp đi!

- Hả? À ừ - Tuệ An lơ mơ đi ra đó theo đúng lời Từ Oanh

Kết quả là cô đứng tới muỗi đốt đầy chân mà chả thấy động tĩnh gì nên liền ngồi bệt xuống, gãi gãi tay. Đúng lúc đó tiếng nói lần lượt vang lên rõ to:

- Đứng! Đứng lại

- Tiểu thư...đừng chạy nữa

Bên cạnh tiếng đó là Từ Oanh với Ngọc Uyên hót hải chạy qua: "Đánh đánh chúng". Tuệ An nhanh chân đối phó với mấy thanh niên ở trước mặt, cô lúng ta lúng túng. Vì trước mặt có quá nhiều người lại toàn là cao thủ người to lực lưỡng nên công phu bao năm của Tuệ An cũng khó mà đấu lại. Nào ngờ Ngọc Uyên quay lại đứng cạnh cô: "Có mình đây! Từ Oanh sẽ lấy xe nhanh thôi"

- Ok

Nói rồi hay cô ra quyền như chưa bao giờ được đánh nhau vậy, bọn vệ sĩ có vẻ thấy chủ nhân nên không dám ra tay mạnh, càng khiến cho hai cô xử dễ dàng.

- Uyên! Em lại muốn trốn đi nữa sao? Anh đã nói việc này quá nguy hiểm đối với cô gái mới mười tám như em.

Một giọng nói đầy nam tính vang lên, Tuệ An còn không biết anh ta đứng đó từ lúc nào. Rõ ràng là quần áo đen vệ sĩ nhưng lại không ra tay. Ngọc Uyên đứng bên cạnh siết chặt lòng bàn tay:

- Tôi muốn đi đâu là quyền của tôi! Khởi Minh, có phải anh đang vượt quá thân phận của mình không? Anh ruột cuộc cũng chỉ là con của giúp việc mà thôi!

Khởi Minh vẫn kiên nhẫn nhìn cô:

- Anh phải bảo vệ em!

Ngọc Uyên hét lên:

- Tôi không cần! Hãy để tôi yên

- Dù em có nói thế nào anh cũng bảo vệ em mười tám năm rồi, anh không thể để em bị thương được - Khởi Minh dùng ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ để nhìn cô.

- Hừ! Nếu để trả ơn cha mẹ tôi thì tôi không cần! Tốt nhất anh cứ xa tôi ra! - Ngọc Uyên nhếch môi

Câu nói đó không hề có sự phản hồi lại, Khởi Minh im lặng đến đáng sợ. Đúng lúc đó một chiếc xe lao tới:

- Lên xe đi! Nhanh lên

Tuệ An thấy Ngọc Uyên vẫn đứng bất động liền lôi cô nàng lên xe, không khí vẫn chẳng đỡ hơn tẹo nào.

Sau khi chiếc xe phóng đi mất tầm, một tên áo đen mới đứng dậy hỏi Khởi Minh:

- Có cần đuổi theo

- Không cần! Điều động mọi nội gián ở đó theo dõi tiểu thư

- Dạ - Tên vệ sĩ tuân lệnh của Khởi Minh liền đi ngay. Khởi Minh thực sự muốn người con gái ấy hiểu được tình cảm của anh nhưng sao cô chỉ biết hiểu lầm, chẳng lẽ để được cô yêu lại khó vậy sao?

Tác giả: Chương này dài bù cho mấy ngày mình không ra! Mấy bạn nhớ cho mình xin ý kiến nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sòng bài

Thấy không khí trên xe căng thẳng quá, Từ Oanh mặc kệ việc đng lái xe vẫn ngoái đầu về phía sau hỏi:

- Này Uyên! Sao tự nhiên lại không được đi vậy?

Tuệ An thấy có người đánh vỡ bầu không khí liền thở phào nhẹ nhõm, cô nàng cũng muốn làm gì đó nhưng sợ bị chút giận nên im lặng từ nãy đến giờ. Trong khi Tuệ An vỗ vỗ ngực thì Ngọc Uyên liền thuận người dựa đầu vào ghế:

- Ông bà già nhà mình đi Pháp để bàn việc làm ăn... Còn hần ta thì cảm túc mình!

Từ Oanh đập mạnh tay vào vô lăng:

- Mình thấy Khởi Minh cũng quan tâm cậu mà.... Ít nhất cũng là người luôn ở bên cậu từ khi cậu còn bé đến giờ.

Tuệ An chăm chú nghe mấy lời này, bỗng dưng cô thấy mình quá lạc loài, cô chẳng biết chuyện gì đang xảy ra cả. Có lẽ Khởi Minh là chàng trai vừa rồi đưa nói chuyện với Ngọc Uyên, giờ Tuệ An mới để ý anh ta và cô bạn của mình có quan hệ không bình thường, đâu chỉ đơn giản là chủ tớ chứ! Theo con mắt tinh tường của cô thì Khởi Minh có một khí chất rất bức người, anh ta lạnh lùng, lãnh khốc và còn có cả sự uy hiếp khiến người ta run sợ. Tuệ An thật sự cảm thấy vô cùng tò mò. Nhìn được beieur cảm lạ lùng của cô, Ngọc Uyên bật cười:

- Không có gì đáng để cậu tò mò đâu An à! Suy cho cùng Khởi Minh cũng chỉ là một đồ vật mà ba mình nuôi để đi theo mình thôi, đối với mình anh ta không đáng một xu.

Từ Oanh quay lại lườm:

- Đừng nói thế chứ! Người ta cũng muốn tốt cho cậu mà...

- Mình chưa từng cần

Tuệ An và Từ Oanh không hẹn mà nhìn nhau, cùng thwor dài một hơi. Tuệ An đưa mắt nhìn đoạn đường ngập ánh đèn:

- Mình nghĩ sòng bài phải mở ở nơi hoang vắng chứ? Sao nơi này náo nhiệt vậy?

Ngọc Uyên búng trán cô:

- Trời! Ở nơi vắng thì kinh doanh được sao? Tẹo nữa đến nơi cậu sẽ bắt ngờ cho xem.

Tuệ an:"..." Tại cô coi phim thấy vậy mà...

.....

Đúng là khi tới nơi, Tuệ An bị dọa đến mức suýt ngã ngửa. Cô không ngờ được vẻ bề ngoài thứ phạm pháp kia lại là một khách sạn. Trước cửa tòa nhà sáng chói màu bạch kim, Tuệ An há hốc mồm:

- Nơi này ư?

Từ Oanh ôm vai cô và Ngọc Uyên kéo vào trong:

- Đúng rồi! Phải nguy trang chứ, không sẽ bị cảnh sát tóm đấy.

Tuệ An lững thững đi vào đại sảnh, ánh đèn chói lóa làm mờ đi tầm mắt cô. Nơi này quá đẹp khác hẳn với những gì cô từng suy nghĩ. Hồi xưa khi xem phim hình sự Việt Nam, Tuệ An thấy mấy nơi kiểu này toàn tối um, rách nát chứ lấy đâu hiện đại như vậy. Giờ này cô mới biết mình suy nghĩ quá sai rồi. Tuệ An nhìn quanh, cô thấy rất nhiều vị khách quý phải đang ngồi trên cái băng ghế, ở các phía còn có quầy tiếp tân, đây rất giống với việc kinh doanh của khách sạn.

Từ Oanh ôm hai má Tuệ An, đẩy cô hướng về phía trước:

- Đây chưa phải là tất cả đâu!

- Á? Còn nữa hở?

Tuệ An có để ý đằng sau cô có mấy người mặc áo đen, có thể họ là người của Từ Oanh. Cô ngây ngô bước đi theo hai cô bạn của mình, nhà đẹp thì cô thấy không ít nhưng nơi sang trọng thế này thì mới là lần đầu. Dù có ở thế giới nào đi chăng nữa thì Tuệ An cũng chưa từng vào khách sạn, đến cả nhà nghỉ cô cũng chẳng có cửa.

Ba người các cô đi vào một chiếc thang máy có mạ vàng ở viền trong rất bắt mắt, Tuệ An tiện tay tò mò mím lấy một cái thế là cái thang máy chuyển động phóng đi luôn. Từ Oanh liêu xiêu:

- Thiếu chút nữa rớt tim. Chúng ta chỉ lên tầng 12 thôi, không phải sân thượng đâu nhé.

Ngọc Uyên:"...". Im lặng một lúc cô nàng này mới lên tiếng:

- An nè! Khách sạn này mặc dù rộng nhưng chúng ta chỉ mở sòng bạc ở tầng thứ 12 đến tầng 25 thôi còn lại là về lĩnh vực khác, cậu phải nhớ điều đó. Bình thường đối với phòng ở sang trọng nhất là 50 mét vuông nhưng những phòng bài sẽ to hơn gấp 4 đến 5 lần nhưng vẫn sẽ che mắt được cảnh sát. Và để tồn tại thì nơi này phải có thế lực chống lưng rất lớn đó chính là Diệp Thị.

- Thật thú vị nha~ - Tuệ An thán phục. Cô khá bất ngờ với phong cách làm ăn này, cô cảm giác mình đang xem phim hành động hơn là xuyên không đấy (Tác giả: Chị bị hăm à?)

Từ Oanh vỗ vỗ ngực:"Mình tưởng cậu cũng phải biết chứ. Mặc dù ba cậu không có hứng với mấy thứ này nhưng lại góp 30% vốn vào Diệp Thị giúp ba mình đó, thậm chí ba cậu còn muốn làm đại cổ đông của Diệp Thị nữa cơ mà".

- Hả? Có chuyện đó ư?

Từ Oanh chắc chắn:"Mình từng thấy ba mình nói chuyện điện thoại mà"

"Ồ" - Tuệ An đáp lại. Đối với việc góp vốn cô không quan tâm nhưng dường như cốt truyện của cô đang bị đi sai hướng quá rồi. Nếu theo cốt truyện thì ba Kiều Nam là một người chính trực, không mong con trai sẽ làm công việc giống mình đó chính là kinh doanh. Ông luôn mong anh sẽ đi theo con đường nghệ thuật còn khối tài sản sau khi ông mất sẽ đem làm từ thiện nhưng giờ đây mọi chuyện sẽ chẳng đơn giản như vậy.

Còn về phần nữ chính kìa thì mắt nhắm mắt nhắm chả biết đã làm gì Kiều Nam chưa (Tác giả: Có chị hôn anh ấy thôi đó). Tuệ An thật sự chẳng biết cậu em trai kia đối với cô thế nào. Có lẽ cô phải sớm tìm được chứng cứ chứng minh Kiều Nam không phải em cô để dễ hành động.

Đang lơ mơ thì Tuệ An bị cốc đầu:

- Đứng đực ra đó làm gì vậy? Đi nhanh thôi

- Á! Đợi mình - Cô vội đuổi theo Từ Oanh và Ngọc Uyên.

.....

Phòng VIP 001

Tuệ An há hốc mồm khiến nước miếng chảy ra:

- Đây ư?

Từ Oanh tự hào:

- Đúng rồi!

Chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu Tuệ An bị kinh ngạc nữa. Sòng bài có phải quá lớn không? Mọi người ở đây đều ăn mặc vô cùng "chất". Đã thế tính năng của mấy phòng này cũng rất đặc biệt, phải có thẻ hội viên VIP mới vào được, không có ngoại lệ. Ở đây giống như một yến tiệc, phục vụ bàn đi lại khắp nơi, mỗi bàn chơi đều có người lên màu bạc kim, ở đó có khoảng sáu người ngồi khá bắt mắt.

- Đẹp ghê!

Ngọc Uyên cười cười:

- Muốn chơi chứ? Hay làm quen với mọi người trước?

Tuệ An không thèm quay sang, chỉ trả lời đại:

- Làm quen trước đi, rồi chơi sau!

Tiếp đó cô lại bị lôi đi một cách không thương tiếc. Địa điểm đến tiếp đó là một quầy tiếp tân trong căn phòng đó (Tác giả: Giống bar thế). Tuệ An bị thu hút bởi mấy chai vang nên đứng ngắm kia, đột ngột có một cậu trai chui lên từ cái bàn lớn khiến cô giật mình:

- Á! Ma ma...ma!

Cậu trai kia đỏ mặt, gãi gãi đầu:

- Em chỉ...chỉ...cúi xuống nhặt đồ thôi mà!

Từ Oanh vỗ vai Tuệ An:

- Đây là Ngọc Anh! Cánh tay đắc lực của, mặc dù cậu ấy còn nhỏ nhưng rất thông minh đó.

Tuệ An rất ấn tượng với cậu nhóc này, trông vô cùng nũng nịu nha, như con gái vậy. Ở cậu ta toát lên vẻ đẹp ngây thơ, đáng yêu rất cuốn hút người khác. Cái dáng cao gầy càng làm tôn nên sự điển trai, thật khó có thể tưởng tượng một cậu nhóc như vậy lại xuất hiện tại đây:

- Cậu bao nhiêu tuổi rồi.

Ngọc Anh cười tươi làm lộ ra cái răng nanh khênh:

- Dạ! 17, chị cứ gọi em là em đi.

- 17 á? Sao nhỏ vậy?

Ngọc Uyên thấy bạn mình tò mò liền gia thích:

- Mình gặp Ngọc Anh khi gia đình em ấy gặp khó khăn, mình đã giúp đỡ em ấy. Nhưng sau đó lúc mọi chuyện ổn định em ấy lại không đi học một mực muốn trả ơn nên mình dẫn em ấy đến đây làm và dạy một số kĩ thuật cho em ấy. Ngọc Anh cực kì giỏi karate và bắn súng đó!

Tuệ An vỗ tay:

- Không ngờ một cậu nhóc như vậy lại rất mạnh mẽ nha!

Ngọc Anh lại cười khoe cái răng xinh xắn của mình:

- Em đâu giỏi lắm đâu, toàn là được chị Uyên với Oanh dạy cho đó.

Ánh mắt ngưỡng mộ của Tuệ An quay sang cô bạn. Hai người kia kiêu căng hát cảm. (Tác giả: đến lạy)

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bữa tiệc đặc sắc (1)

Tuệ An chăm chú nhìn cái răng nanh xinh đẹp ở trước mặt mình miệng cười tủm tỉm. Thấy bạn mình có chút thần kinh không bình thường, Từ Oanh liền gõ đầu cô:

- Này! Tỉnh mộng đi. Giờ tại mình phải đi xem phòng hội như thế nào, cậu ở đây bảo Ngọc Anh dạy đánh bài đi đấy nhé, không tí nữa lại thua trắng tay.

Mặt Tuệ An nhăn như con khỉ, cô đưa tay lên xoa xoa chỗ vừa vị ứnh miệng lắm bả mắng. Một lúc sau cô mới định hình được thứ mình vừa nghe:

- Hà? Tớ tưởng là đây rồi!

Ngọc Uyên đang uống rượu liền bị sặc:

- Suyt sặc rượu chết! Khụ...khụ. Bữa tiệc hôm nay là tổ chức ở chỗ mình và dĩ nhiên nó phải to và hoành tráng hơn thế này nhiều rồi tại toàn nhân vật tiếng tăm lừng lẫy mà.

Tuệ An vỗ tay sau đó lại ôm má bắt đầu suy nghĩ mông lung:

- Oa! Tuyệt quá đi!

Từ Oanh đưa cho Ngọc Anh một thứ gì đó rồi chỉnh quần áo chỉnh tề sau đó mới liếc nhìn cô bạn ngay thờ:

- Hừ! Không đơn giản như cậu nghĩ đâu, có thể đây là một trận chiến ngẫm đó. Giờ là 9 giờ rồi, theo như thiệp là 10 giờ các bang sẽ tới mình phải đi xem lại cho chắc chắn đã, cậu ở lại đây sau Ngọc Anh sẽ đưa cậu đi.

; - Ủ...ừm - Tuệ An lưu luyến nhìn theo bóng lưng của hai cô bạn. Vừa mới tới đây cô đã bị bỏ rơi rồi, thật là bở ngỡ. Bỗng có một anh thanh trong treo đánh thức cô:

- Chúng ta bắt đầu được chưa ạ?

Tuệ An giật mình quay sang, Ngọc Anh đã đang đứng cạnh cô từ lúc nào rồi. Trông cậu vậy mà cao hơn cô gần cái đầu nha, đến bây giờ Tuệ An mới biết: Ngọc Anh không chỉ có ranh khênh mà có cả má lúm nữa, đáng yêu chết mất. (Tác giả: Miễn mê trai đi chị, anh ấy có chủ rồi)

- Được..được rồi!

Ngọc Anh nhẹ nhàng cúi người rồi mới bước đi:

- Vậy chị đi theo em nhé!

Ai đó lờn tồn theo sau.

Nửa tiếng sau

Một ngược đàn ông cười ồ lên, ông ta cuốt vuốt bộ râu của mình:

- Lục tiểu thư à! Cô đã thắng ván thứ 3 rồi đó. Thật không thể tin cô là người mới chơi, liệu cô đã từng chơi ở đâu chưa?

Mấy người ngồi chạy nhanh chóng vào hùa:"Đúng đó, đúng đó". Trước con mắt đầy kinh ngạc của mọi người, Tuệ An chống tay lên bàn rồi dựa đầu vào thán nhiên nói:

- Chỉ là ăn may thôi!

Mấy người kia "ồ" lên. Ngọc Anh ngồi cạnh gõ gõ vai cô:"Sao chị siêu vậy". Tuệ An mỉm cười nói nhỏ:"Từng chơi thử trên mạng ai ngờ thực tế còn dễ hơn". Lúc trước cô thường bị dụ chơi trên mạng, Tuệ An luôn luôn thắng. Bây giờ là đời thực, cô còn ăn gian được dĩ nhiên là hi vọng thắng cao hơn rồi. Ngọc Anh khích lệ cô: "Chị giỏi quá!"

Hình như nhớ ra điều gì đó, Ngọc Anh liền nói:

- Chị ơi! Sắp đến giờ rồi chúng ta phải đi thay đồ thôi!

Tuệ An mở to mắt ngấm ngĩa mình:

- Há? Mặc như vậy không được hả?

Anh chàng kia cười cười:

- Không được đâu! Bữa tiệc này rất quan trọng mà.

- Vậy được! Nhưng chúng ta lấy đồ ở đâu bây giờ?

Ngọc Anh chỉ vào một căn phòng đang đóng cửa:

- Trong đó! Phòng phụ của chị Từ Oanh.

Cả phòng này chỉ có duy nhất một cánh cửa nhỏ là đó, có lẽ đây là một nơi đặc biệt. Tuệ An gật gật đầu:

- Ồ!

Đúng là cô nói không sai, cả cái phòng này hình như được làm để tôn vinh quần áo hay sao ý. Khắp nơi đều là những bộ đồ đắt tiền, đây là lần đầu Tuệ An thấy nhiều đồ như vậy không tính mấy lúc cô đi trung tâm thời trang. Ngọc Anh vuốt cuốt cầm

- Chị chọn đồ đi! Chọn cái nào ngẫu chút ý.

Tuệ An dơ bàn tay hình nút like:

- Dĩ nhiên rồi. Chị phải oách mới được

Cậu trai bật cười rồi đi ra khỏi phòng cho Tuệ An bình tĩnh lựa. Vừa lấy Tuệ An cũng thấy hai cô bạn kia đều phối đồ rất chuẩn, đều là áo đen quần trắng nhưng đều mang bộ đáng đặc biệt khá bắt mắt. À không, đó là đồ của Ngọc Uyên còn Từ Oanh thì mặc áo crop top với quần cái văng màu trắng dài tới gối trông rất thực nữ (Tác giả: Vì chuyên môn của chị ấy không phải đánh đấm)

Tuệ An khá tâm đắc với một chiếc váy ren màu đen huyền có xê tà ở phải dưới. Cô không ngần ngại mà mặc thử: "Woa! Mình cũng đẹp quá ha". Để hợp mắt hơn nên cô đeo thêm một chiếc vòng choker lên cổ và thả mái tóc xoăn bồng bềnh xuống, trông cô lúc này vô cùng quyến rũ. Cả người Tuệ An đều thay đổi ngoài trừ đôi giày Vans:

- Haizza! Mình đi quen giày thể thao rồi làm sao mà vác đôi cao gót được đây.

- Cốc cốc! Chị xong chưa ạ? - Tiếng gọi của Ngọc Anh vang lên

Tuệ An liếc ra:

- Rồi đó! Em vào đi

Ngọc Anh vẫn chẳng thay đổi gì, vẫn là sơ mi trắng với quần Âu, chuẩn dáng nữ nam. Cậu ngắm nhìn cô rồi hỏi:

- Chị chọn đồ rất tuyệt như còn đôi... giày?

Tuệ An gãi gãi đầu:

- Kệ đi! Cũng chẳng ai để ý chân nhiều đâu mà, đã đến giờ chưa? Chúng ta đi thôi.

Cô nói xong liền đi một mạch khiến Ngọc Anh chưa thể load kịp, cậu nói nhỏ:

- Nhưng mà chị sẽ gặp rắc rối đó!

Đứng trước cửa phòng to đứng trước mặt và thấy hàng đông người đi vào Tuệ An hít thật sâu lấy sinh lực rồi đánh bài chuẩn. Ngọc Anh thấy vậy liền dờ khóc dờ cười ngăn cô lại:

- Chị ơi! Đã đến nơi rồi thì phải vào chứ.

Tuệ An lắc đầu lại lại:

- Ngại lắm! Chị sợ gặp cơn đồ!

Ngọc oanh vội bịt miệng cô để tránh ánh mắt của mọi người xung quanh rồi mới nói nhỏ:

- Người ta dù có luw mạnh thế nào thì cũng không ra tay chỗ đông người như vậy đâu.

Tuệ An mếu:

- Hức hức...Em ôm chị vào đi

- Há?

Tuệ An đỏ mặt:

- Ôm vai

- Được! - Ngọc Anh liền đồng ý.

Tuệ An tự nghĩ: "Sao mình thấy cái ôm này giống hai đứa con gái ôm nhau vậy?"

(Tác giả: Nếu nhiều bình luận thì ngày mai mình sẽ ra chương mới)

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bữa tiệc đặc sắc (2)

Tuệ An rúc vào người Ngọc Anh đi vào trong, cô để ý cạnh mình có rất nhiều những đôi chân, thường thì họ sẽ đi theo nhóm chắc là các bang khác nhau. Khi gần Ngọc Anh cô không cảm thấy xấu hổ giống lúc ở cạnh Kiều Nam, cảm giác rất dễ chịu là đằng khác không bị bó buộc bởi bất cứ thứ gì.

"Chị ơi! Vào đến nơi rồi đó"

Khi nghe tiếng gọi của Ngọc Anh, ai đó mới dụi dụi mắt ngược lên rồi lại há hốc mồm. Hôm nay đúng chuẩn cái ngày mà bao nhiêu thứ bất ngờ cứ đổ ầm ầm về phía Tuệ An. Thắng mất cô là một gian phòng rộng rãi ánh đèn, dù nó không khác cách bố trí của phòng bài là mấy nhưng lại mang khí chất khác hẳn. Phía trên còn có một sân khấu lớn có dàn phun pháo. Tuệ An liếc hai bên rìa có một dãy bàn xinh xắn để thức ăn vô cùng đẹp mắt. Từ những điều trông thấy cô có thể chắc chắn đây không phải chỉ riêng hai cách cách kia chuẩn bị:

- Ai là người bố trí chỗ này vậy?

Ngọc Anh quay qua nhìn cô:

- Nơi này bình thường đã là phòng tiệc lớn rồi, còn cách trang trí này là do bác Diệp làm đó ạ!

Tuệ An tò mò:

- Hừm? Ba của Từ Oanh ấy hả? Ông ấy đâu rồi?

Cô nhìn qua nhìn lại khiến cho Ngọc Anh bật cười:

- Bác Diệp chỉ hỗ trợ thôi để cho chị Từ Oanh đỡ vất vả còn về phần tham gia thì chị ấy phải tự giải quyết.

Tuệ An xoa xoa cằm giả bộ tri thức: "Ồ". Tiếp đó cô quay sang véo tay Ngọc Anh: "Em nói xấu Từ Oanh không sợ bị đánh hả?"

Ngọc Anh cười hì hì: "Em biết chị sẽ không đi mách lẻo đâu"

"Coi như cậu thông minh" - Tuệ An nhả mặt. Suy cho cùng cô cũng chẳng rảnh mà đi hóng hớt chỉ là thấy thanh niên này có phần thú vị chút thôi (Tác giả: Anh ấy không phải nam chính, chị đừng có mà....)

Sau một hồi luyên huyên tự nhiên Tuệ An thấy sợ liền kéo áo Ngọc Anh: "Chị thấy sợ quá, ở đây toàn người cấp cao không à?"

Ngọc Anh kéo tay cô: "Có sao đây! Chị cũng là tiểu thư quyền quý mà, cần gì phải sợ. Giờ chúng ta đi tìm chị Từ Oanh nhé"

Tuệ An thấy cái cách nắm tay này có gì đó không ổn, từ nãy đến giờ cô cứ thấy có ánh mắt lạnh lùng nào đó nhìn mình khiến cả người cô rét run.

- Ô! Cậu Chương đó hả, lâu rồi mới gặp. Đây có phải cô nàng mà cậu nói không?

Đối diện Tuệ An giờ là một người đàn ông tuổi trung niên, bên cạnh ông ta có một cô gái xinh đẹp, hai người này không nhìn cũng biết là tình nhân. Nhưng Tuệ An cũng nể thật, nhìn ngọt ngào thế này mà có tới năm thăng vệ sĩ theo sau đúng là quá mất cảm hứng. Ngọc Anh một tay đút túi quần:

- Ô! Chào ngài Zen. Cô ấy chính là tam bang chủ của chúng tôi đó, tôi đâu đủ phúc để trở thành người tình của cô ấy chứ.

Tuệ An sốc: "Hả?". Tam bang chủ là có ý gì đây?

Người mang tên Zen bật cười hô hô, theo Tuệ An là một điệu cười vô duyên hết sức (Tác giả: Chị thì có duyên nhỉ?):

- Hóa ra là tam bang chủ ư? Giờ tôi mới biết đó. Tôi là Zen Kira, rất hân hạnh!

Hắn ta đưa bàn tay sần sùi ra khiến Tuệ An buồn nôn, cô trốn sau lưng Ngọc Anh. Thấy hành động kì lạ này, Ngọc Anh vỗ vỗ lưng cô. Tuệ An lấy can đảm bước ra, run run rồi bắt lấy bàn tay kia:

- Tuệ An, cảm ơn!

Xong cái cô rút tay lại ngay. Zen trưng ra bộ mặt đắc ý, hắn ta đưa mắt sang phía bên trái:

- Tiện đây tôi cũng chưa ngồi chơi! Liệu quý cô đây có muốn ngồi cùng bàn với tôi không?

Tuệ An khó chịu nhìn lão ta, nhưng để cả hai không mất mặt cô liền cố cười:

- Được chứ!

- Tôi rất muốn xem tài của Tuệ tiểu thư đây.

Nói rồi hần ta quay người đi, không quên ôm eo cô người đẹp bên cạnh. Tuệ An lầu bầu: "Bố mày họ Lục nhé". Cô thấy Ngọc Anh có cuộc điện thoại lạ, mặt cậu rất căng thẳng,

Lúc sau quay lại, Ngọc Anh nói nhỏ:

- Giờ em phải đi tìm chị Từ Oanh đã, cái tên Zen này không dễ chơi đâu. Chị ấy đang bị kẹt trong thang máy.

Tuệ An kéo áo cậu:

- Trời! Ăn ở kiểu gì vậy? Sao em không gọi nhiều người đi cứu.

- Giờ mà gọi người sẽ thành trog náo nhiệt đấy, còn chị Ngọc Uyên thì em không liên lạc được.

Ngọc Anh đặt vào tay cô một cái hoa tai nhỏ xú:

- Trước khi đi chị Từ Oanh có đưa cho em, nó là một đôi với chiếc của chị ấy. Có gì chị cứ nói vào đây, chị ấy sẽ giúp chị.

- Nhưng chị sợ!

Ngọc Anh vội vã:

- Em sẽ để hai tên đàn em đi theo chị, cứ bình tĩnh nhé! Em phải đi đây.

Sau khi cậu khi thì có hai tên mặc áo đen đi tới chỗ cô: "Chào tam bang chủ"

Tuệ An miễn cưỡng đáp lại: "Giờ ra kìa cùng tôi"

Hai người đó đồng thanh: "Dạ"

Lúc ngồi xuống bàn tên Zen kia khích đuê một câu:

- Tôi tưởng cô sẽ không đến cơ!

Tuệ An nhún vai:

- Tôi không phải tuýp người nói không giữ lời!

- Ô! Vậy tôi hiểu lầm cô rồi. Cậu Chương ở bên cô đâu rồi? - Zen uống một ngụm rượu.

Có lẽ người ông ta nói là Chương Ngọc Anh chăng? Tuệ An từ tốn trả lời, tiện tay cũng rót cho mình ly rượu:

- Có phải ngài đây nó chuyện hơi nhiều không? Chúng ta vào chơi được chứ!

"Được...được...không ngờ Tuệ tiểu thư thẳng tính như vậy...Ha ha"

Tuệ An nhủ thầm: "Không biết xấu hổ à mà còn nhe răng ra được"

Vì chơi hai người không phải sở trường của mình nên Tuệ An không đặt cọc nhiều vì sợ bị lỗ vốn. Dù gì trong tài khoản của cô cũng chẳng có mấy đồng, phải để đến lúc gấp gáp mang ra dùng chứ, với cả Ngọc Anh cũng nói tên này đâu bình thường. Đúng là dự như thần, Tuệ An bị thua hai ván liên tục. Cô bị mất 10 triệu đồng rồi đó, đúng tiếc chết đi mà. Tuệ An ôm mặt, trong khi cô đặt cọc mỗi lần 5 triệu thì tên Zen kia đặt gấp 10 lạng, có lẽ hẳn biết trước kết quả nên không sợ thua.

Đang áp lực thì bên tai cô vang lên âm thanh:

- An ơi! Mình đây....Mình là Từ Oanh đây!

Tuệ An giật mình, theo phản xạ đang định trả lời thì tiếng nói đó lại vang lên:

- Đừng nói gì cả, cứ im lặng đi. Cậu hãy bật cái nút nhỏ ở trên chiếc hoa tai để mình nghe được mọi thứ, mình sẽ giúp cậu chỉ cần cậu nói tên các quân bài lên. Nhớ đừng để ai biết. Giờ mình vẫn bị mắc kẹt, dù Ngọc Anh có cố gắng nhưng không hiểu sao thang máy vẫn đóng, chắc chắn có người cố ý.

Nghe lời Từ Oanh, Tuệ An giữ lại phong thái bình tĩnh. Cô mặc kệ cái mặt chế nhạo của Zen mà đọc đúng những quân mình đánh ra lên. Được sự hỗ trợ âm thầm cuối cùng cô cũng giành được 50 triệu.

- Ở đây vui nhì? Liệu tôi có thể tham gia cùng không?

Nghe âm thanh lạ cả Zen lẫn Tuệ An đều ngơ ngàng quay lại, anh mắt Zen hiện lên những tia sợ hãi. Từ Oanh cũng nghe được âm thanh này: "Giọng này rất quen, chẳng lẽ anh ta sao? Khốn khiếp"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Đấu võ (1)

Ngay lúc này Từ Oanh vẫn đang nghe được tiếng cạy cửa của những người bên ngoài nhưng cánh cửa vẫn chưa có chút di chuyển nào cả. Chợt những hình ảnh hiện về trong đầu cô. Lúc bữa tiệc chuẩn bị bắt đầu thì cô nhận được một tin nhắn lạ. Đại loại người nhắn muốn cho cô biết bí mật về cha cô, thứ cô luôn tìm kiếm bao lâu nay. Từ Oanh nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn chạy đến chỗ hẹn.

Chẳng hiểu làm sao thang máy chính lại bị hỏng nên Từ Oanh phải chạy ra phía cuối hành lang để đi thang máy phụ, nơi này bình thường rất ít người tới. Cô vừa bước vào thì cửa thang máy bỗng đóng lại, điện bên trong tắt hẳn để lại một khoảng không tối om. Cũng may Từ Oanh không phải lại con gái nhát gan sợ bóng tối nhưng cô cũng rất hoảng loạn, hét lớn:

- Có ai ở bên ngoài không? Cứu cứu....tôi với!

Mọi thứ sau đó đều yên tĩnh, chỉ một lúc sau có giọng nói đáp lại cô:

- Cô nên ở trong đó!

Từ Oanh thấy có người liền vui mừng:

- Cứu...cứu tôi.

Người kia im lặng. Từ Oanh bắt đầu thấy nghi ngờ. Chỗ hoang vắng thế này thì làm gì có ai tự nhiên tới đây, chẳng lẽ anh ta không thấy bất ngờ khi cô bị kẹt trong này sao? Như vậy chỉ có khả năng người này đã giở trò:

- Anh là người nhắn tin cho tôi đúng không? Tại sao anh biết chuyện của ba tôi? Tại sao anh lại lừa tôi tới đây, rốt cuộc anh là ai?

Khoảng mấy giây sau giọng nói trầm thấp mới vang lên:

- Tôi không có trách nhiệm phải trả lời những câu hỏi của cô. Tôi chỉ không muốn cô phá hỏng chuyện tốt của tôi thôi.

Từ Oanh đập mạnh cửa khiến tay cô đau nhói:

- Khốn khiếp! Anh thả tôi ra....

Nhưng tiếng nói của cô chỉ còn trong tuyệt vọng, có lẽ người đó đã đi rồi. Từ Oanh nhớ ra thứ gì đó liền lấy vội điện thoại ra. May là cô đã cài đặt lại chức năng cho cái điện thoại này không có lẽ trong thang máy nó sẽ chẳng bắt sóng nổi. Cô gọi cho Ngọc Uyên nhưng không được nên đành gọi cho Ngọc Anh nhờ giúp. Từ Oanh không lo cho Ngọc Uyên lắm vì cô nàng đã hiểu rõ cái thế giới ngầm này rồi còn Tuệ An thì ngược lại, dù có biết võ nhưng vẫn rất ngây thơ (Tác giả: Chả bao giờ đây) nên cô đã nhờ Ngọc Anh đưa bóng tai cho Tuệ An.

Cái giọng nói vừa phát ra ở chỗ Tuệ An chắc chắn là của người đã bày trò nhốt cô ở đây. Đúng là khốn khiếp mà, không biết hấn định làm gì. Bên tai cô vang lên tiếng:

- Tôi cô thể chứ?

Từ Oanh theo phản xạ nói lớn:

- An ơi! Hấn ta là người xấu, chính hấn đã nhốt mình. Trước khi mình quay lại cậu đừng để anh ta đến gần.

Tuệ An chưa khỏi bờ ngõ, cô nàng nhìn chăm chăm người trước mặt. Một người đàn ông coa ráo với khuôn mặt bị che mất một nửa bởi chiếc mặt nạ đen: "Có phải tiệc hóa trang đâu chứ. Hừ!". Bên cạnh người đàn ông này còn có một cô gái cực xinh đẹp nhưng nhìn liếc thôi cũng biết đây là sát thủ rồi. Trang điểm rất đậm, màu chủ đạo là màu tối. Cho dù bàn tay cô gái này rất trắng nhưng vẫn hiện lên mấy chỗ chai do luyện súng nhiều. Tiếp đó là hai tên đàn ông, đây là lần đầu cô thấy xã hội đen mà mặc sơ mi trắng, rất soái ca nha, mỗi tội mặt mày có chút dữ tợn. Tuệ An thờ dãi: "Đêm này mình toàn với phải cao thủ rồi."

Cô vẫn đang thờ dãi thì tên Zen kia đã lên tiếng, giọng nói có muôn phần nhún nhường:

- Tất nhiên là có thể rồi, Kiz Thiếu!

Tuệ An bật ngay người qua nhìn ông ta, cái miệng giật giật: "Đù! Tôi đã kịp lên tiếng đâu". Ánh mắt cô nhìn ông ta như muốn xé xác. Cô đập bàn:

- Nhưng như vậy có phải không tiện không? Chúng tôi đang chơi hai người mà!

Tên Kiz kia nhếch môi rồi liếc Zen với vẻ muốn thăm dò ý kiến ông ta. Zen sợ tới tái cả mặt, Tuệ An khá tò mò muốn biết người này là ai mà lại có quyền thế lớn như vậy, khiến lão hồ ly như Zen còn phải sợ hãi.

- Không sao đâu mà! Chúng ta chơi ba người cũng được mà Tuệ tiểu thư.

Nghe mấy lời này khiến Tuệ An bực mình, cô kệ thái độ căng thẳng lúc này liền đứng bật dậy:

- Vậy hai người chơi với nhau đi! Tôi không có hứng!

- Cô bỏ đi lúc này hình như không phải? - Kiz vừa dứt tay túi quần vừa nói

Tuệ An nhún vai:

- Tôi thấy bình thường mà! Tôi không muốn chơi nữa, anh có thể bắt buộc sao?

Gương mặt anh ta lạnh băng, tiến lại phía cô:

- Cô nên nghĩ lại!

Tuệ An cảm thấy luồng khí lạnh liền bắt giắc lùi lại. Tên Zen cũng đứng lên, lấp bắp nói với vẻ lo lắng:

- Mọi người đừng làm mất hòa khí chứ! Chỗ này rất đông người...

Kiz nhếch môi, ánh mắt lại hiện lại sự nghi vấn:

- Tôi vẫn muốn được chơi với cô một ván.

Tuệ An vuốt vuốt trán, cô thật sự không muốn gây sự nhưng càng lúc cô càng thấy người này nguy hiểm rồi. Thấy tình hình không ổn, Từ Oanh liền nói:

- Vậy thì cậu cứ ngồi cùng anh ta đi, lần này hãy chơi 4 người nhé! Cậu cố gắng câu thời gian chờ mình quay lại.

Tuệ An theo phản xạ liền gật đầu. Hành động của cô đã làm cho người nọ thấy nghi ngờ.

- Xin lỗi vì vừa lấy hơi nóng vội, tính tôi thẳng thắn. Chúng ta cùng chơi nhé.

Kiz nghiêng đầu ý muốn cô ngồi xuống. Tuệ An miễn cưỡng mỉm cười ngồi vào chỗ cũ, Kiz cũng nhanh chóng đi tới ghé bên cạnh đó. Nghe lời vừa lấy của Từ Oanh, Tuệ An bỗng thấy có gì đó không đúng, hiện tại chỉ có ba người. Cô nói:

- Vị tiểu thư đi cùng anh có thể ngồi chơi không? Tôi không quen chơi bài lẻ người.

Cô nàng kia mặt lạnh ngang chủ khiến Tuệ An phát ghét nhưng giờ khác định mệnh này thì chả làm gì được cả. Thấy Kiz gật đầu, cô gái kia mới dám ngồi xuống. Đúng theo dự đoán, cô ta ngồi chéo với Tuệ An, hai người cũng coi là một nhóm hỗ trợ lẫn nhau. Trong lòng Tuệ An bồn chồn hết lên nhưng sau khi thấy tên Zen sợ độ mờ mờ thì cô lại thấy vui. Không cần biết Kiz có lợi hại bao nhiêu nhưng phải chéo cánh với người mình sợ thì rất đau tim đó.

Từ Oanh biết tên này không đơn giản, có lẽ hẳn cũng hiểu về công nghệ nên cô nói nhỏ hơn:

- Cậu cứ đặt cọc đi, nhiều hơn lúc trước nhưng đừng nhiều quá vì cây không thẳng đâu. Kiểu này chơi chỉ để không mất mặt thôi.

Tuệ An giật giật khóe miệng, cô cảm thấy mình có chút bị coi thường. Để lấy 15 triệu ra, Tuệ An đã phải cắn răng chịu đựng sự tiếu nuối. Còn cái tên Zen kia, chẳng biết điều gì cả, chắc định tạo quan hệ nên lấy gấp đôi lần trước liền. Tuệ An bĩu môi: "Sớm mà phá sản!" (Tác giả: Ai keo như chị ý)

Tuệ An khéo léo đọc tên lá bài của mình cho Từ Oanh nhưng theo một phương thức đặc biệt do cô nghĩ ra, may mà Từ Oanh vẫn hiểu. Cô để ý Kiz luôn nhìn mình: "Anh trai ơi! Đừng bảo anh phát hiện ra gì rồi nhé"

Cuối ván, đúng là không sai, số tiền đều về hết chỗ Kiz. Nói thật dù Tuệ An chơi giỏi tới mấy cũng vậy thôi vì hai người kia đều nhường Kiz mà.

- Cô chơi rất giỏi

Tuệ An nghe Kiz nói liền liếc vòng quanh rồi mới chỉ vào bản thân mình:

- Tôi á? Nhưng cũng đâu có thắng.

Kiz cười như không:

- Một tiểu thư sống trong gia giáo lâu như vậy mà biết chơi là rất giỏi rồi.

- Ô! - Tuệ An đáp lại cho có.

Tuệ An thấy xung quanh đây đều được đóng cửa rất kín, có vẻ như đêm nay sẽ có điều gì đó được nói ra nhưng chỉ trong thế giới ngầm. Đang suy nghĩ thì ánh đèn sân khấu bỗng chuyển màu, một ông cụ cần tọng được người dìu lên, xung quanh ông ta vô cùng nhiều vệ sĩ. Ông lão này chắc là Lộc Phù - Lộc tiền bối mà mọi người nhắc tới, Ngọc Anh cũng từng bảo với Tuệ An người này chính là trùm của giới hắc bạch đạo. Tuệ An nhìn với ánh mắt thích thú mà không thêm đề tâm đến xung quanh." Một ông lão ngoài 60 mà nhìn rất men nha~ "

Lộc Phù đi lên, ông đứng một cách uy nghi lấy hết sự chú ý của khán đài:

- Tôi là Lộc Phù, người đứng đầu bang Bạch Long. Hôm nay tôi muốn thông báo một chuyện quan trọng, tôi sẽ chính thức rời khỏi hắc bạch đạo.

Cả khán phòng bùng lên với tiếng xì xào. Không chỉ Tuệ An mà Từ Oanh cũng vô cùng kinh ngạc, chắc chắn sẽ có chuyện không tốt xảy ra. Nếu biết thế này cô sẽ không cho Tuệ An đến đây.

Ông lão nói tiếp:

- Tôi muốn giao lại thể bài Kim Long cho một người xứng đáng trước khi rút khỏi nơi đây. Vậy thì hôm nay, tôi muốn các bang đấu võ để dành thứ này được chứ?

Lộc Phù giờ cao một cái thể bài vàng hình con rồng lớn. Tuệ An thấy đẹp thôi chứ không biết ý nghĩa của nó, chẳng lẽ rất đặc biệt sao mà mọi người đều hào hứng như vậy. Chắc là nó có quyền năng rất lớn, cô đề ý Kiz từ rất đến giờ đều rất trầm tĩnh.

- Lộc lão đại! Ông chắc chắn người thắng sẽ có nó chứ?

- Đúng đó! Thứ quan trọng như vậy liệu Lộc tiền sinh có nỡ bỏ không?

-vv

Mấy tên lão đại to gan lần lượt lên tiếng. Lộc Phù cười ồ lên:

- Haha! Chỉ cần bang nào có thể tỉ thí đến cuối cùng ta sẽ nhường thứ này lại. Luật chơi rất đơn giản, không dùng tay chỉ dùng chân, không dùng vũ khí chỉ dùng võ. Mỗi bang có thể cử người lên nhưng tối đa là hai người.

Mấy tên lão đại kia nghe thể liền mừng rơn. Tuệ An lo lắng liếc ngang liếc dọc, Từ Oanh cuống lên: " Không ổn rồi! Hóa ra đây là cái bẫy để tách mình với Tuệ An ra, giờ Ngọc Phượng bang chỉ còn lại Tuệ An."

Tuệ An bất chấp lên tiếng:

- Mình phải làm sao đây? Cậu có cần thứ đó không?

Từ Oanh:

- Thứ này chính là cái thể hiện quyền lực. Có nó sẽ làm chủ giới hắc bạch...nhưng cậu..

- Nếu vậy mình sẽ lấy về cho cậu! - Dù võ chân là sở trường của Tuệ An nhưng cô cũng chẳng phải cao thủ nên tỷ lệ thương tích rất cao nhưng vì bạn bè thì liều cũng được.

Từ Oanh bối rối:

- Nhưng cậu...mình rất lo...hay để lúc mình quay lại?

- Hai người cơ mà, mình ra trước sau cậu quay lại cũng kịp... - Chưa kịp nói hết câu thì một bàn tay tiến đến phía tai Tuệ An, một tiếng "Cách" vang lên.

Kiz nhếch miệng:"Cô không nên trao đổi thông tin với bên ngoài"

- Anh...!

(Tác giả: Chương sau chắc có thứ thú vị đấy)

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Ty Ty Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đấu võ (2)

Tuệ An bực mình đẩy Kiz ra, cô liếc mắt lườm anh một cái. Kiz nhún vai rồi nhếch miệng khiến Tuệ An phát ghét. Cô vắt chéo chân rồi tiện tay lấy ly rượu vang trên khay của tên phục vụ đi ngang qua đó rồi uống một cách thản nhiên. Tuệ An có đánh giá về cuộc tỉ võ này khá tốt, nó giống hiểu giang hồ giao lưu vậy. Cứ hai tên đánh nhau, người thắng có quyền mời người khác lên đấu tiếp nếu không ai lên thì tên đó chiến thắng. Mỗi bang được nhiều nhất là hai người nên cũng khá thoải mái.

Hồi còn ở thế giới kia, Tuệ An là fan ruột của mấy bộ kiếm hiệp nên rất thích cái trò này. Vì thời gian còn nhiều nên cô cũng chẳng rảnh mà xung phong lên. Đường đường là học trò cưng của một võ sư taekwondo mà giờ cô nhìn mấy tên đàn ông kia ra quyền cũng chóng mặt rồi, cú nào cũng nhắm chỗ hiểm đã vậy còn rất dùng lực, chẳng lẽ muốn giết người sao?

- Người thắng có thể giết chết kẻ thua mà không phải chịu tội. Đây là luật!

Tuệ An suýt sặc rượu lên mũi bởi lời nói của Kiz, cô vuốt vuốt sống mũi:

- Hà? Có cái luật cầu huyết vậy sao?

Người đàn ông kia chỉ cong môi một chút rồi chẳng nói thêm gì. Tuệ An bắt đầu thấy lạnh hết sống lưng, cái gì nó cũng có cái xui cả. Nếu cô, chỉ là "nếu" như cô bị ngu lúc đó rồi bị đánh chết thì sao? Chẳng phải nhiệm vụ thì không hoàn thành lại còn làm khổ bản thân à?

- Hic...!

Cô đắn đo nhăm nhăm rượu. Từ nãy đến giờ cô mới để ý, thuộc hạ của tên Kiz này cũng chưa ai lên cả, chẳng lẽ cũng là nghỉ ngơi dưỡng sức sao? Nếu như vậy, tí nữa mấy người đều gặp nhau chẳng phải cô gặp nguy à? Nghĩ đã thấy sợ rồi. Bỗng nhiên điện thoại reo, Tuệ An vội nghe:

- Ngọc Uyên...cậu...

- Giờ không phải lúc nói chuyện phiến, lúc rảnh mình giải thích sau. Chỗ cậu ổn chứ, thấy Từ Oanh gọi mình về!

Tuệ An muốn khóc nhưng lại không rơi nước mắt nổi:

- Tổ sắp gặp nguy rồi, về cứu tổ đi!

- Tổ đang ở trên sân thượng, tổ sẽ xuống ngay.- Ngọc Uyên vừa chạy vừa nói.

Tuệ An chần chừ một lúc mới nói nhỏ:"Thang máy có thể thể có vấn đề đấy, cậu chạy thang bộ đi!"

- "Hà! Đùa chứ, thôi để mình phi thang bộ vậy" - Ngọc Uyên đang đứng trước thang máy, nghe được mấy lời này liền tức tối đâm vào cái cửa trước mặt.

- Ok! Nhanh nhé - Tuệ An vừa nói vừa liếc nhìn Kiz.

- Ok!

Nói xong hai cô liền cùng lúc cắt điện thoại đi. Để tránh sự ngưng ngùng, Tuệ An lại nâng rượu lên uống tiếp. Cô liếc mắt ngang dọc thì bỗng giật mình bởi bộ đồ mình đang mặc. Một cái váy đính kèm với giày thể thao, đây quả thực là thứ cực kì có vấn đề.

- Dù má!

Cô nữ văng tục hơi to lên bị xung quanh chú ý, nhất là ánh mắt của Kiz. Tuệ An gãi gãi đầu:

- Hơ hơ! Không có gì.

Đúng là xấu hổ chết cô mà, lâu lắm rồi cô mới chửi tục vậy mà còn nói lớn cơ chứ, thế này thì hình tượng nữ hảo hán mất hết rồi còn đâu. Tuệ An chán nản vỗ vỗ trán. Mặt cô nhăn như con khỉ, cô đúng là quá sai lầm khi chọn mặc váy chứ không phải quần. Có đứa con gái nào đánh nhau mà mặc váy ngắn không? Đã vậy còn là đá nữa chứ, như vậy chả phải "hở hết hàng" à! Cô quá xui xẻo rồi, giờ chắc chỉ đợi quân cứu viện đến thôi chứ còn làm gì được nữa."Mong Từ Oanh và Ngọc Uyên đến kịp."

Trên sân khấu vang lên tiếng nói của một tên đàn ông dừng mảnh:"

- Còn ai muốn tỉ thí với tôi nữa không?

Bên cạnh anh ta là một người nằm sấp, miệng còn chảy máu, gương mặt tím bầm, nhìn thôi cũng biết đã bị người kia ra tay mạnh tới mức nào rồi. Mấy giây sau có một nhóm người lên kéo anh ta xuống, có lẽ là người cùng hội. Lộc Phù thấy khán đài xì xào liên lên tiếng:

- Nếu không ai lên thì anh hùng đây chính là người chiến thắng cuối cùng.

Tuệ An toát hết mồ hôi, giờ này làm sao mà cô lên được. Nếu nói vì sợ thì không đúng mà vì vấy cũng không đúng, đúng nhất là vì cả hai. Cô hết sự lựa chọn rồi, cả người không ngừng lo sợ.

Kiz liếc thấy vẻ mặt của cô liền vô cùng hài lòng, anh chờ đợi tới thời khắc cuối cùng mới vấy tay với thuốc hạ ở bên cạnh. Người kia cúi người:

- Vâng!

Nói rồi hần đi lên, Tuệ An thở phào nhẹ nhõm, giờ cô mới nhớ rằng Kiz chưa tung ra con át chủ bài nào, anh từ đầu đến cuối vẫn rất thận trọng. Người vừa đi lên hình như là Trịnh Vũ, tài xế kiêm thuộc hạ thân cận nhất của Kiz. Về việc cô biết thì không phải tò mò nhiều, cô cũng chẳng phải siêu nhân chỉ là đôi tai hơi quá thính nên nghe thấy mấy ông cố nội bên cạnh thì thảm thôi.

Từ ngoài cửa phòng Ngọc Uyên hồng học chạy vào, cô nhìn quanh kiếm cô bạn của mình. Tuệ An thấy liền vấy vấy tay để ra hiệu, Ngọc Uyên liền đi tới:

- Ổn chứ!

Tuệ An tỏ ra đáng thương:

- Chưa chết được! May quá, cậu mặc quần...

Ngọc Uyên sững sờ:

- Hả?

- Thì mình mặc váy nè, làm sao đầu đã được. Trăm sự nhờ cậu vậy! - Tuệ An nhún vai.

Ngọc Uyên bấu môi:

- Giờ người không ổn chắc là mình rồi. Chẳng biết hôm nay là ngày gì mà toàn vớ phải mấy cái xui xẻo.

Zen nhìn hai người rồi cười tươi:

- Ôi! Nhị bang chủ lưng lấy đây rồi!

Ngọc Uyên xua xua tay:

- Tôi là người thừa, đừng để ý làm gì. Anh quay lên xem trận đấu đi, thú vị đấy!

Mấy người kia:"!!!"

Chỉ một lát sau cái tên ngon mồm ngon miệng lúc nãy ra oai trên sân khấu đã bị Trịnh Vũ diệt cò tận gốc, liếc thôi cũng biết quãng đường sau này đi xe lăn và húp cháo rồi. Giờ chắc chỉ còn người của Kiz và nhóm Tuệ An thôi, nếu Ngọc Uyên không lên thì chả lẽ người của Kiz tự đánh nhau. Dĩ nhiên nếu như vậy là Kiz sẽ thắng rồi, Tuệ An buồn rầu gục xuống bàn.

- Để mình lên cho, có gì cậu lo liệu nhé!

Tuệ An bối rối:

- Nguy hiểm đấy!

Ngọc Uyên vừa nói vừa đi lên:

- Không sao đâu!

Tuệ An lo lắng nhìn theo bóng lưng cô bạn rồi lại nhìn Kiz, mùi nguy hiểm càng ngày càng nồng.

- Cô đang sợ?

Nghe giọng nói đầy sự khiêu khích của Kiz, Tuệ An hất mặt:

- Có gì mà phải sợ, tôi tin Ngọc Uyên sẽ thắng!

Kiz với lấy ly rượu của cô, thuận tay đưa lên miệng uống, hơi nghiêng đầu một chút. Tuệ An ohun ra hai chữ:

- Vô si!

Câu nói này khiến không ít nhân vật tiếng tăm kinh ngạc.

Tuệ An chăm chú nhìn về phía trước, bàn của cô cách sân khấu không xa, chỉ có đúng một cái bàn bên trên ngăn cách mà thôi, nhìn chung cũng gọi là gần. Mới khởi đầu, cả hai người Trịnh Vũ và Ngọc Uyên đều khóa tay mình ở phía sau. Tuệ An thừa biết sở trường của Ngọc Uyên là cả tay và chân nên không giỏi thiêng về cái gì nên việc thi đấu này có chút khó khăn.

Đúng như dự đoán, mọi quyền cước của Trịnh Vũ đều được hóa giải một cách thành thực chứ không có tấn công trả. Nếu cứ đâm đầu vào tấn công chỉ khiến bản thân mình mệt và lại dễ gặp nguy hiểm nữa chứ. Dù vậy vì lực đạo của đối phương quá mạnh nên Ngọc Uyên bị đánh trúng cũng không ít, nhất là phần vai, mỗi lần đá đỉnh đầu trượt là vai phải lại hứng chịu. Tuệ An căng thẳng đến mức lông tay sắp rụng hết.

Ngọc Uyên vì một chút sợ ý mà bị đá trúng ngực, cú đá quá mạnh khiến cô nằng mắt đà xén ngã ngửa về phía sau.

Tuệ An cảm thấy ngực Ngọc Uyên có gì đó không đúng, đã vậy Trịnh Vũ còn định đá thêm phát nữa lên cô quyết định liều mình chạy lên. Theo phản xạ, Tuệ An dùng một tay đỡ Ngọc Uyên một tay hất chân Trịnh Vũ ra. Nội lực của hắn làm tay cô đau điếng. Ánh mắt cô như tóe lửa, miệng hét lớn:

- Trận đấu này gian lận, hấn ta dùng vũ khí!

Trịnh Vũ mở to mắt, hấn nhắc góc chân phải vừa đá nhìn thấy một lưỡi kim loại sắc bén còn dính máu. Hấn run run nhìn xuống chỗ Kiz, đáp lại ánh nhìn là một nụ cười huyền bí. Đôi giày hấn đi là do Kiz tặng, đáng lẽ hấn lên thấy nghi ngờ về điều này. Trước lúc khởi hành Kiz có bảo hấn bỏ thói quen, hóa ra là vì chuyện này.

Tác giả: Thôi lúc nào viết tiếp:v Sorry vì mình viết nhiều lỗi chính tả nhá, tại mình dùng điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Đấu võ (3)

Mặc dù là thuộc hạ của một tên ác ma như Kiz nhưng Trịnh Vũ lại chưa bao giờ giết người, cùng lắm cũng chỉ có đánh cho liệt toàn thân mà thôi. Võ công và khả năng bắn súng của hấn đều là do Kiz dạy nên điểm yếu của hấn cũng bị người chủ nhân này nắm gọn. Lực đạo lớn nhất của Trịnh Vũ là khi đá cả bàn chân nên khi thi đấu hấn luôn dùng chiêu thức này để hạ gục đối thủ. Nhưng sở trường thì dĩ nhiên sẽ có kẻ hờ đó là thói quen đá bằng gót chân của Trịnh Vũ, khi hấn đá bằng cách này dù có dùng lực lớn tới đâu thì đối phương cũng bị thương tổn rất ít.

Đối với một người háo thắng như Kiz thì đây là điều hấn vô cùng khó chịu vậy nên trước khi đến đây hấn đã tặng cho Trịnh Vũ một đôi giày, mỗi đôi giày quái ác. Thiếu kẻ của nó rất đơn giản nhưng thực ra trong gót giày chứa một thanh thép mỏng, sắc bén. Nếu người mang chỉ đi bình thường bằng toàn bàn chân thì nó sẽ không trôi ra nhưng chỉ cần dùng lực vào gót thì nó lập tức sẽ thẳng lên giống với một con dao, chỉ khi nó đâm phải một thứ gì đó thì mới trở lại hình dạng ban đầu đó là ở dưới gót giày. Món quà quý quái này đã được Kiz mời một thợ thủ công vô cùng nổi tiếng làm. Chú ý của anh rất rõ ràng là muốn người kia phải chết nhưng đáng tiếc lại có một con mồi thay thế.

Trịnh Vũ hơi run vai, hấn không ngờ Kiz lại là một con người thâm độc như vậy. Cả khán phòng như tan vỡ, mọi người đều xì xào to nhỏ. Lộc Phù đứng dậy, mặt ông ta tái xanh nhìn cả Ngọc Uyên lẫn Nhìn Kiz rồi mới lên tiếng:

- Vị đây?

Tuệ An vừa ôm chỗ chảy máu của Ngọc Uyên vừa nghiến răng, cô đang định đứng dậy chửi nhau thì bị cánh tay của Ngọc Uyên kéo lại: "Đừng làm liều, mọi thứ không đơn giản như cậu nghĩ đâu nên dừng mạnh động". Tuệ An dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô bạn của mình.

Trịnh Vũ chỉ đứng lặng không trả lời gì cả. Lúc hấn định mở lời nhận lỗi thì Kiz lại lên tiếng:

- Chả phải nói không dùng tay sao, người của tôi đâu phạm luật.

Tuệ An nhin khôn nổi:

- Nhưng ánh ta dùng vũ khí, Lộc lão tiên bối đã nói trong luật là cấm vũ khí rồi.

Cái nụ cười bốn cọt thường ngày không hiện trên môi Kiz nữa, theo gió giang hồ hiểu đây là lúc tử thần sẽ tới đem ai đó đi khiến ai ai cũng rùng mình.

- Nhưng tôi thấy đó chỉ là một cái gót giày bình thường.

Dù bị tay Ngọc Uyên nắm chặt nhưng Tuệ An vẫn đứng lên, cô dùng không thêm nỗ lực ai mà nói:

- Vậy có phải quá hiện đại rồi không? Để giày hầy sát thương cũng được gọi là vũ khí đó.

Trịnh Vũ muốn nói nhưng lại bị ánh mắt của chủ nhân ngăn lại, hấn thật sự muốn nhận lỗi (Tác giả: Anh tốt ghê). Kiz đứng dậy khiến Lộc Phù cũng phải bất ngờ.

- Vậy Lộc lão đại hãy phân xử đi. Mong ông không làm tôi thất vọng.

Ai cũng biết đây chính là một lời cảnh cáo. Ngọc Uyên giật giật áo Tuệ An:

- Thôi! Bỏ qua đi.

Tuệ An cau mày rồi quỳ một gối xuống:

- Mọi ngày cậu đâu hiền vậy?

- Số ma túy Lộc Phù buôn bán là lấy từ chỗ tên Kiz đấy - Ngọc Uyên hỏn hỏn nói, tay cô ghi chặt vào vết thương để nó bớt chảy máu.

Tuệ An mở to mắt:

- Cái gì!? Đúng là khôn khiếp mà...!

- Cậu...bỏ qua...đi!

Tuệ An nắm vai cô bạn:

- Không.

Đúng như Ngọc Uyên nói, Lộc Phù đứng thật đứng về phía Kiz:

- Mọi người ở đây đều là người một nhà, đừng vì chút chuyện nhỏ mà làm mất hòa khí. Nếu tiểu bang chủ đây không vừa ý thì chúng ta sẽ coi Trịnh Vũ mất quyền thi đấu, được chứ?

Kiz vẫn chưa để yên:

- Vậy hai vị bang chủ đây đều lên rồi, có phải là Phong Vân hết lượt thi đấu không?

Tuệ An siết chặt tay, bình thường cô đã đang tức rồi nghe xong mấy lời này đúng là phát hỏa mà:

- Thôi được! Không cần ai phải rời khỏi đây cả, coi như Ngọc Uyên thua. Tôi cũng lên đến đây rồi, với cả tôi chưa bị đánh bại mà nên hình như tôi vẫn cần thỉnh giáo anh Trịnh đây.

Ngọc Uyên lắc lắc đầu:

- Cậu...!

- Minh ổn, đừng lo quá. Lo cho cậu trước đi.

Lộc Phù thấy Kiz không phản đối liền tươi cười:

- Vậy mọi chuyện cứ thế đi!

Tuệ An nhếch môi với vẻ vừa ý:

- Nhưng có chút phiền! Tôi đây mặc váy, liên đá đấm có chút khó khăn. Tôi cần một căn phòng kín, hai bọn tôi sẽ cùng bật mắt rồi mới ti thí được chứ?

Lời nói này làm cho hàng trăm trái tim mong manh bị sốc nặng, nhất là mắt người có liên quan đến vụ việc. Đề nghị này cũng đâu đến mức quá đáng, ở phòng kín thì người thiệt phải là con gái nhà lành chứ (Tác giả: Chị lại lành quá)

Trịnh Vũ vô cùng căng thẳng. Lộc Phù lần này rất quyết đoán, ông không phải kiểu người thích sống mãi nhờ sắc mặt của kẻ khác, ông cũng là một tên trùm mà:

- Được! Người đâu chuẩn bị phòng.

Tuệ An đỡ Ngọc Uyên dậy, vừa mới ôm nhau đứng vững thì thấy tiếng nói của Ngọc Anh:

- Chị ơi!

Kèm theo cậu là Từ Oanh và vài tên vệ sĩ nữa. Nhắc đến đâu Tuệ An mới nhớ hai tên lúc theo cô đâu mắt tiêu rồi. Liếc chút cô mới thấy họ đứng trong nhóm chỗ Từ Oanh, chắc là lúc Ngọc Uyên đến đã cử họ đi trợ giúp Từ Oanh nên lúc nguy cấp mới chỉ còn hai cô.

Thấy Từ Oanh với Ngọc Anh bước lên Tuệ An mới dịu Ngọc Uyên ra:

- Mau đưa cậu ấy đi bệnh viện!

Từ Oanh hét hoảng:

- Chuyện gì đây? Sao chảy máu nhiều thế này?

Tuệ An nặn chán:

- Lúc khác nói, giờ cậu đưa Ngọc Uyên đi trước đi, ở đây mình với Ngọc Anh lo.

- Ồ...Cũng được - Nói rồi cô nàng vội vẫn đưa Ngọc Uyên đi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Thắng lợi (1)

Ngọc Anh vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, cậu rất lo lắng cho Ngọc Uyên nhưng mà lại không thể bỏ đi để cho mình Tuệ An giải quyết hết vấn đề được. Cậu có nghe đến việc ti vi nhưng chuyện làm người khác bị thương có hơi lạ. Trong giới giang hồ, các bang kiêu kị nhất là gây thù chuốc oán với nhau vì đơn giản họ sợ gặp rắc rối nên chắc chắn người làm Ngọc Uyên bị thương là một tên ma vương không sợ trời không sợ đất.

Lộc Phù sau khi sắp xếp được một căn phòng trống ngay trong khán đài đẩy lên tuếng:

- Phòng đã xong, mời hai vị.

Tuệ An vỗ vỗ vai Ngọc Anh:

- Đứng đây chờ chị nhé!

Ngọc Anh gật đầu trong vô thức. Tuệ An không chút do dự bước đến chỗ căn phòng được chỉ định, ở đây đã có mấy tên áo véc đen đứng đó rồi, trên tay mỗi người đều cầm một dải băng màu đen. Tuệ An lẩm bẩm:"Có mỗi hai đứa đánh nhau mà chuẩn bị nhiều khăn thế làm gì, quá phí phạm."

Cô được một tên cao to đen hôi buộc dây mắt cho. Đúng là to con có khác, buộc chặt đến mức Tuệ An tưởng chừng vết siết có thể bóp nát mặt cô:
"Anh giai ơi! Thả lỏng chút có được không?"

Tên đàn ông kia không biến sắc:

- Lòng quá cô nhìn thấy thì sao?

Tuệ An bĩu môi:

- Tôi rất biết giữ chữ tín đó. Mà khi tôi vô trong đó anh có đảm bảo tôi không tháo khăn ra không? Nên cứ lờ lững đi.

Tên kia "...". Hắn ta bỗng đứng trở nên ngoan ngoãn buộc nhẹ cho cô, Tuệ An cảm thấy thích thú vì mình vừa mới thuyết phục được một người khó tính. Sự thật là người đó đã nghĩ:"Nhìn đã biết không thắng được rồi...haiza, dễ tính với cô ta xịu vậy"

Ngược lại với Tuệ An, tâm trạng của Trịnh Vũ lại vô cùng căng thẳng. Hắn không tin là cô nhóc này không giờ trò!

Trịnh Vũ và Tuệ An vừa bước vào phòng thì cánh cửa chợt đóng sầm lại. Không những mắt bị bịt mà trong căn phòng này sở dĩ cũng không có ánh sáng. Tuệ An giơ cao tay mình lên để cho cái đồng hồ màu đen của cô load qua các phía:

- Yes! Không có camera.

Đồng hồ xinh đẹp này là Tuệ An tộm của Ngọc Anh mất phút trước. Cô cũng nghe lén được là đồng hồ này có thể phóng kim và kiểm tra các thiết bị theo dõi, công nhận Ngọc Anh có mấy thứ đẳng cấp thật.

(Ở bên ngoài, Ngọc Anh lục hết túi quần rồi tới túi áo:"Ủa? Đồng hồ chị Từ Oanh làm cho mình đâu mất tiêu rồi?"

Trịnh Vũ ngạc nhiên:"Hả?"

Tuệ An cười thành tiếng:"Tôi cứ tưởng mình bị theo dõi cơ, giờ không có ai rồi hay anh đánh võ tay với tôi đi!"

Đương nhiên Trịnh Vũ không có lí do để từ chối rồi.

- Action! - Tuệ An hô to

Hắn ra một đòn đấm về phía phát ra tiếng động. Cú đấm của hắn không biết dùng bao nhiêu lực nữa khiến Tuệ An vì tránh mà suýt mất thăng bằng ngã lộn giò. Cuối cùng cú đấm ấy sượt qua tai Tuệ An, cô nàng thấy mình còn sống liền thở phào nhẹ nhõm.

- Anh gì ơi! Tôi không muốn mất sức hay chúng ta kết thúc tại đây đi.

Nói rồi cô tháo cái khăn chết tiệt đang đeo trên mắt mình xuống. Trịnh Vũ vì bị bất ngờ nên chưa thích nghi kịp, một lúc sau anh mới trả lời:

- Cô định làm gì đây? Nếu kết thúc thì ai là người thắng?

Tuệ An vuốt vuốt tay, nhếch miệng:

- Dĩ nhiên là tôi rồi! Anh nên tháo cái thứ đen đui kia xuống đi.

- Có phải cô đang bị hoang tưởng không? - Vừa nói Trịnh Vũ vừa đưa tay lên cời khăn.

Tuệ An đặt một tay lên chống hông, trông cái vẻ rất ngầu:

- Dĩ nhiên là không rồi... Tôi biết anh là người tốt. Coi như bù đắp cho chuyện anh làm với Ngọc Uyên đi!

Trịnh Vũ tỏ ra tò mò:

- Tôi giống một người tốt sao? Nếu tôi nói vừa lấy do tôi có ý thì sao?

- Mắt nhìn người của tôi rất tốt và thái độ vừa lấy của anh không giống một tên thích giết người gì cả. Giống một người bị điều khiển như một nô lệ thì hơn. - Tuệ An không ái ngại mà nói thẳng điểm chính.

Đây là lần đầu Trịnh Vũ bị rơi vào hoàn cảnh này. Tuệ An cũng là cô gái đầu tiên dám nói với hắn những lời này:

- Việc làm bạn cô bị thương tôi thấy rất có lỗi. Nhưng cô nghĩ tôi có thể phản bội chủ nhân ư?

Tuệ An bật cười:

- Chủ nhân? Vậy suy nghĩ của tôi thật sự là không sai rồi. Nếu anh muốn tôi có thể làm anh bị thương một chút, sẽ không bị nghi ngờ đâu! Chỉ cần nhận thua là được.

Trịnh Vũ: "..."

.....

Khoảng 10 phút sau hai người mới bước ra. Không để Tuệ An lên tiếng Trịnh Vũ đã đứng ra thừa nhận mình thua. Đây có lẽ là một tên sốc đối với cái giới hắc đạo này, đầu ai ngờ cao thủ như Trịnh Vũ lại thua dưới tay một cô nhóc mới 18 tuổi đầu.

Tuệ An để ý vẻ mặt Kiz không tốt cho lắm, cô chút lo cho Trịnh Vũ, Tuệ An sợ anh sẽ bị vị "chủ nhân" này trách phạt. Ngọc Anh chạy tới:

- Chị... sao chị giỏi thế!

Tuệ An miễn cưỡng cong môi:

- Hơ hơ... Cũng nhờ cái não cà thôi!

Ngọc Anh nhìn cô chăm chăm, trông cái mặt cute kia tỏ ra nghiêm túc khiến Tuệ An buồn cười:

- Sao nhìn chị?

- Lần sau là chị đấu với Thiếu Châm đấy, người tình khiếm cánh tay đặc lực của Kiz. Chị phải cẩn thận đó, em từng đấu với cô ta một lần nhưng chỉ hòa được thôi chứ thắng khó lắm, rất mất sức. - Ngọc Anh nói rõ ràng từng tiếng.

Tuệ An xoa xoa cằm:

- Hừm! Cô ta có đặc biệt sợ thứ gì không?

Ngọc Anh cố nghĩ:

- Hừm! Thuộc hạ của Kiz toàn mấy người bí ẩn. À! Hình như Thiếu Châm bị dị ứng với rượu vang trắng đấy, khi chạm vào nó da cô tay sẽ bị bỏng giống chạm vào lửa ấy.

- Hà? Thú vị đấy, mà sao em biết vậy? - Tuệ An hỏi lại.

Ngọc Anh cố nhớ:

- Hình như trong một bữa tiệc cô tayvô tình bị dính vài giọt rượu vang trắng, sau đó liền vội vàng che lại để cho người khác không thấy. Lúc đó thế nào em lại nhìn ra phía đó và thấy da cô ta rất lạ, còn chảy máu nữa cơ.

Tuệ An nhủ mảy:

- Em toàn để ý mấy cái không đâu thôi! Nhưng mà tuyệt đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thắng lợi (2)

Đúng như lời Ngọc Anh nói, lần tiếp theo Tuệ An đấu với Thiếu Châm, cô nàng ngồi cạnh Kiz. Tện véc đèn lúc trước định buộc dài che mắt cho Tuệ An nhưng bị cô lườm cho một cái lạnh thấu nên liền lùi lại. Vừa buộc dây Tuệ An vừa lăm bằm: "Mình chưa xem cô ta đánh võ bao giờ nên cũng chưa thể chắc chắn phần thắng, tốt nhất nên dùng mưu vậy không khéo lại vô viện hãm huyền với Ngọc Uyên" (Tác giả: Ngọc Uyên mà nghe thấy thì sẽ khóc hay cười đây)

Tuệ An được đưa vào phòng tổng tiếng rì rầm to nhỏ. Đa phần mấy tên bà tám đó đều nói về việc cá cược xem ai thắng. Lần đầu Tuệ An thấy xã hội đen mà cũng nhiều chuyện gớm, có lẽ vì ngày thường bận quá không có cơ hội gặp nhau nên bây giờ bù cho đủ. Cửa phòng đóng sập lại nhưng không nghe thấy tiếng chốt nên Tuệ An đoán nó không hề khóa như lần trước. Lần trước lúc ra thì cô phải gõ cửa rồi kêu lên: "Mở cửa"...vô cùng phiền toái.

Thiếu Châm không đợi thêm giây phút nào mà đã ngay lập tức ra đòn nhân lúc đối phương không đề ý. May mà tai Tuệ An tỉnh nên đã tránh kịp nhưng mũi chân vẫn sượt qua mặt cô. Tuệ An thấy mình số quá đen, vừa lấy thì bị đám trượng phu giữ lại đá, nếu cô chặn chân chút xíu có phải giờ mặt sẽ sưng vù không?

Tuệ An vẫn đi theo hướng tránh chứ không đánh, cô thà mất sức chứ không muốn đánh trả chờ bao giờ cô hiểu hết cách đánh lẩn chiêu thức của Thiếu Châm thì mới đánh trả được. Thiếu Châm vẫn liên tục đá ngang, nói là đá ngang nhưng chân lại giơ rất cao luôn hướng về phía cổ và ngực Tuệ An.

Lúc cụt đường, Tuệ An đột nhiên nhận ra mình đang lùi vào cánh cửa phòng, cả hai đều bị mất nên Thiếu Châm cũng không biết hai người đang đứng đâu. Tuệ An nhếch miệng một cái, nghĩ thầm: "Chỉ cần cô đá một phát nữa sẽ có trò hay đó"

Thiếu Châm đột nhiên thấy bản thân mình thật hiểu thắng. Sự hiểu thắng này của cô sinh ra từ vị chủ nhân kia, cô muốn chủ nhân hài lòng về mình và muốn giết chết kẻ thù của chủ nhân. Sau khoảng 2 giây ngắn ngủi cô đã quyết định tung cú đá cực mạnh về phía Tuệ An. Lần này Tuệ An đã liều lấy thân mình ra để cược, nhưng dù cô có biết trước kết quả mà tránh ra nhưng cũng không kịp, mũi giày cao gót kia làm cho mặt cô có một vết máu đỏ tươi. Cánh cửa phòng cũng bị đá đổ về phía ngoài, hai cô giờ đây trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt.

Tuệ An quệt máu trên mặt đi, vết thương cũng không nghiêm trọng lắm nhưng có vẻ nếu không chăm sóc thật kỹ thì mặt cô sẽ có sẹo. Tuệ An mặc kệ dư luận mà đi ra bên ngoài, dĩ nhiên vì trận đấu chưa kết thúc nên Thiếu Châm phải ra cùng cô. Khung cảnh xung quanh vẫn là một màu tối đen, may mà vì chăm chú xem trận đấu nên mấy tên mồm mép cũng rất im lặng khiến cho việc nghe âm thanh của Tuệ An không bị ảnh hưởng cho lắm.

Cô lùi người về cái bàn gần mình nhất rồi chống tay lên bàn, dùng toàn bộ lực đá về phía trước. Sau cơn nờ lần bị đánh thì đây là cú đánh trả đầu tiên Tuệ An dành cho Thiếu Châm., Vì mặc váy bó với cả cũng đá bằng hai chân nên Tuệ An không bị hờ chút nào.

Tay Tuệ An nhẹ nhàng mò mẫn trên bàn nhân lúc Thiếu Châm còn đang ôm ngực. Cô mở nắp hai chai rượu trên bàn, dù không biết là loại gì nhưng chắc chắn sẽ có một trai rượu vang trắng. (Tác giả: Chì thâm quá) Vì trai rượu đánh thật với cả phía trước lại có mấy cái bình hoa chắn nên mọi người cũng không nhìn thấy động tác khác lạ của cô. Thiếu Châm dần đỡ hơn, cô nàng dù đã có kinh nghiệm bao năm nhưng lần này chỉ vì muốn lấy lòng một người mà lại tự biến mình thành kẻ ngốc lao về phía Tuệ An.

Nhưng chưa kịp ra đòn đã bị một cú quét chân của Tuệ An làm cho mất đà, nếu không bị mất thì có thể dễ dàng lấy lại thăng bằng nhưng bây giờ mọi thứ tối đen các giác quan của Thiếu Châm cũng bị tê liệt. Cô nàng lao về phía Tuệ An vừa đứng còn Tuệ An thì đa năng gọn tránh được sang một bên. Cả cái bàn đồ ăn đó bị đổ xuống, Thiếu Châm cũng bị ngã, tay cô chống xuống đất mà không biết chất lỏng kia cũng đang chảy về phía mình,

- A...A...A

Thiếu Châm kinh hãi ôm lấy hai bàn tay của mình, những giọt máu hòa quyện với rượu chảy trên nền nhà. Tuệ An lắc lắc đầu: "Nếu vừa lấy cô không ác với tôi thì giờ tôi cũng không dùng thủ đoạn hèn hạ này với cô đâu. Chỉ là đấu võ thôi mà chiêu nào của róc cũng như muốn lấy mạng tôi vậy." Vừa nghĩ cô vừa đưa tay lên lau máu đang chảy trên má mình.

Người của Kiz đến đầu Thiểu Châm đi. Và dĩ nhiên Thiểu Châm mất tư cách tham gia và Tuệ An thắng rồi. Tuệ An lướt qua chỗ Ngọc Anh: "Em lấy thẻ bài rồi mang đến bệnh viện nhé, chị tới đó xem Ngọc Uyên sao rồi"

Ngọc Anh vẫn đơ người, một lúc sau cậu mới giật mình: "Dạ..Dạ"

Tuệ An vội vàng bước đi, lúc tới chỗ Kiz cô có nói một câu nhanh gọn: "Thủ đoạn không phải chỉ có anh mới nghĩ ra được đâu"

.....

Tuệ An đến bệnh viện mà Từ Oanh nhấn rất nhanh. Cô như con thiếu thân chạy nhanh vào rồi hỏi y tá về phòng mà Ngọc Uyên nằm, đó là một phòng VIP trên tầng 20. Tuệ An đi thang máy đến suýt nôn mửa, cô chưa cái thang máy nào khiến người ta chóng mặt như cái của bệnh viện này (Tác giả: Đây là lúc nào rồi còn đòi hỏi. Người ta bệnh viện sịn đây có mà chị bị say ý =.=)

Tuệ An vừa đi vừa nhìn hết đồng số phòng và cuối cùng cô cũng tìm được phòng 334 trong truyền thuyết. Nhưng trước cửa phòng là một đồng vệ sĩ, nhìn thôi cũng biết là người nhà Ngọc Uyên rồi. Đồng vệ sĩ đó không cho Tuệ An vào, cô nằng bực bội gọi điện cho Từ Oanh: "Ra cứu mình"

- À...chờ xíu nhé!

May mà nhờ Từ Oanh, Tuệ An mới đi vào được. Người ngồi bên giường bệnh lúc đó là Khởi Minh, trông sắc mặt anh có vẻ không được tốt lắm, bàn tay anh nắm chặt lấy tay Ngọc Uyên. Tuệ An đang định hỏi thì bị Từ Oanh giật tay rồi lắc lắc đầu ý nói dừng lên tiếng.

Từ Oanh đưa Tuệ An ra lan can phía ngoài phòng bệnh, từ đây có thể ngắm được thành phố lấp lánh về đêm trong không khí yên tĩnh. Những cơn gió lướt qua gương mặt Tuệ An, vết máu ngừng chảy trên má cô tạo nên một hình ảnh vô cùng cá tính mà gồ ghề. Từ Oanh giờ mới để ý đến vết thương kia:

- Cậu...

Tuệ An cắt lời:

- Vết thương nhỏ thôi...Không sao đâu.

Từ Oanh bắt giác giật đầu:

- Ủ! Tí nữa cậu đi băng bó lại đi. Ngọc Uyên cậu ấy chỉ bị thương nhẹ thôi may mà chưa tổn hại tới ngực nhưng miệng vết thương phải mất thời gian dài mới lành được. Có lẽ Khởi Minh rất lo lắng...

Tuệ An nhớ ra điều gì đó:

- Khởi Minh có tình cảm với Ngọc Uyên hả? Nhưng sao bình thường hai người họ lại hai cái nhau vậy.

- Chúng mình là bạn thân nên mình cũng không giấu cậu nữa. Cậu có từng nghe đến chế độ nô lệ chưa? - Từ Oanh vừa nói vừa đặt tay lên lan can, nhắm chặt mắt lại.

- Chế độ nô lệ? Nó chẳng phải là có từ thời cổ đại sao? Giờ thì lấy đâu ra mà còn nữa. - Tuệ An từng nghe nói đến cái này khi học lịch sử.

- Còn đây! Ngày xưa, tổ tiên của Khởi Minh là nô lệ cho dòng họ Hàng, tức họ của Ngọc Uyên. Nhưng sau đó ông của Khởi Minh đã trốn đi trong khi vẫn chưa chấm dứt thân phận nô lệ. Sau này lúc ba Khởi Minh lấy mẹ anh ấy thì cả hai người họ đã tới quý xuống tạ lỗi với chủ tịch Hàng Hùng tức ba Từ Oanh và họ nguyện sẽ làm nô lệ cho nhà họ Hàng 50 năm để đền bù những gì mà tổ tiên họ đã nợ. Nhưng mới được một năm, trong lần sinh Khởi Minh thì mẹ anh ấy vì sinh khó mà mất, người ba vì nhớ nhung vợ mà mắc bệnh qua đời ngay sau đó 3 năm. Chủ tịch Hàng Hùng đã làm tang lễ cho họ rồi nuôi dạy Khởi Minh.

Tuệ An nghĩ thầm: "Thật ngốc!"

- Khởi Minh làm theo lời cha mình trước khi mất và quyết định làm nô lệ cho người nhà họ Hàng suốt đời để trả ơn, võ công của anh ấy cũng do chủ tịch Hàng Hùng dạy. Vì chơi với nhau từ bé nên từ năm lớp 9, Ngọc Uyên đã yêu Khởi Minh và tỏ tình với anh ấy nhưng chỉ nhận lại sự im lặng. Không dừng lại ở đó, Ngọc Uyên còn đòi cha hủy bỏ thân phận nô lệ của Khởi Minh nhưng không ngờ lại khiến cho chủ tịch Hàng Hùng tức giận và nói "Khởi Minh, cậu vĩnh viễn phải bảo vệ cho con gái tôi, nếu cậu dám yêu nó tôi sẽ giết cậu". Ngọc Uyên đã khóc lóc và bỏ ăn bỏ uống mấy ngày nhưng không thay đổi được gì.

Tuệ An cảm thấy rất muốn khóc, không ngờ trên đời này vẫn còn kiểu chàng lọ lem nàng công chúa nữa,

- Sau đó Ngọc Uyên muốn Khởi Minh đưa cậu ấy đi trốn nhưng không ngờ anh ấy lại phản bội Ngọc Uyên rồi báo cho chủ tịch Hàng Hùng khiến cậu ấy bị nhốt lại. Vì vậy mà quan hệ giữa hai người họ dần xấu đi đến mức người Ngọc Uyên hận nhất chính là Khởi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Lại rắc rối rồi!

Đang nói chuyện dở thì đột nhiên Tuệ An và Từ Oanh bị giật bắn mình bởi tiếng hét chói tai từ phía trong phòng:

- Mau tránh ra, anh cút đi ngay lập tức cho tôi....

Tuệ An và Từ Oanh nhìn nhau cau mày, hai người đồng loạt đưa tay lên day trán:

- Cái con nhóc chết tiệt này.

Dù lời nói có hơi gắt nhưng hai cô nàng lại cuống cuống chạy vào phòng, đơn giản là lo Ngọc Uyên làm loạn. Và sự việc cũng không khác dự đoán của Tuệ An và Từ Oanh là mấy, sau khi Ngọc Uyên dậy liền lập tức làm loạn, đẩy Khởi Minh ra. Mới sáng sớm mà đã gây sự, đúng thật là không muốn để ai yên mà. Đã vậy cô còn vừa nói vừa ôm vai, với tình hình này thế nào vết thương mới lành cũng nứt ra cho mà xem. Từ Oanh vội chyay tới gần:

- Nào nào! Nằm xuống cho tót...nhanh lên.

Tuệ An thấy mặt của Khởi Minh tối sầm, hắn đã cố lắm rồi, cố bảo vệ một người mà hắn nợ rất nhiều. Nhưng cô chưa từng hiểu, cô luôn luôn đối nghịch với hắn. Hắn biết việc lúc trước mình lừa cô khiến cô rất thất vọng nhưng hắn luôn tự hứa với lòng là dùng cả đời bảo vệ cô bình an coi như bù đắp lỗi lầm. Nhưng Khởi Minh càng đến gần thì sự hận thù trong lòng Ngọc Uyên càng lớn...họ ngay từ đầu đã là đường thẳng song song và giờ đây hai đường thẳng đó cách nhau quá xa mất rồi.

- Anh mau đi đi, ở đây bọn em chăm sóc cho cậu ấy được.

Khởi Minh liếc nhìn Tuệ An một cái, sắc mặt vẫn không đổi, hắn vẫn giữ tầm nhìn với Ngọc Uyên không rời:

- Uyên! Em đừng ngang bướng nữa.

Mãi mới kéo cô bạn ngồi yên xuống được thì Từ Oanh lại toi hết công sức chỉ vì một câu của Khởi Minh. Ngọc Uyên như bị chọc giận, cái kinh lên như một con mèo nhỏ bị lấy mất cá:

- Tôi búống bao giờ? Tôi cho phép anh động vào tay tôi à? Tôi cho phép anh đến đây à? Mà đóng vệ sĩ ngoài kia là sao....?

- Tôi đã bảo với chủ tịch...ngài ấy sẽ trở về nhanh nhất có thể. - Khởi Minh lạnh giọng, tay hắn siết chặt khiến da thịt lòng lòng tay nứt ra.

Thật không hiểu nổi hai người, mỗi lời thốt ra đều như chọc vào điểm yếu của đối phương. Từ Oanh không thể ghìm được nữa, Ngọc Uyên bị thương nhưng sức vẫn gấp cô rất nhiều vì là người tập võ. Ngọc Uyên, đứng ngay dậy, chỉ tay vào mặt Khởi Minh:

- Anh lại định mang tôi ra là món hàng lần thứ hai đấy hả? Anh thừa biết ba tôi sẽ nhốt tôi lại mà?

- Em cần được an toàn. - Người đàn ông ấy vẫn nhẫn nại hết mức, hắn yêu cô, muốn cô bình an. Nhưng hắn lại không có thân phận, địa vị và cũng không có quyền làm người đàn ông của cô.

Ngọc Uyên bị tai lại:

- Anh cút...cút nhanh cho tôi. Tôi hận anh...tôi ghét anh...

Trong tiếng nói đầy sự thất vọng ấy lại là tiếng nấc nghẹn ngào. Ngọc Uyên thực ra rất muốn hỏi, muốn hỏi Khởi Minh tại sao lại đối xử với cô như thế, tại sao nỡ phá hủy tình yêu cô dành cho hắn, chẳng lẽ bao năm qua hắn chưa từng rung động sao (Tác giả: Quý hai người, thích nói mía đi! Hành nhau vui lắm ử? =.=)

Tuệ An thấy tình hình không mấy khả quan, liền ôm người Ngọc Uyên lại. Cô thấy được vết thương kia lại chảy máu rồi, nhưng Ngọc Uyên lại không kêu đau. Có lẽ vì trái tim người ta khi đã quá tổn thương thì sẽ không nhớ tới những sự đau đớn bên ngoài thân thể nữa:

- Khởi Minh! Anh đi đi, anh ở đây không giúp ích được gì đâu, cậu ấy sẽ không... hiểu.

Khởi Minh hơi bất ngờ với lời nói này, hắn cảm thấy...Tuệ An thậm chí còn thấu hiểu mọi thứ hơn chính bản thân họ nhiều. Hắn đành quay lưng đi, khi cánh cửa phòng thực sự đóng lại là một mảnh u tối.

Từ Oanh nhanh nhẹn chạy đi gọi bác sĩ và y tá tới băng bó lại vết thương cho Ngọc Uyên. Câu chuyện vừa rồi cả ba người đều hiểu nên cũng không hỏi lại làm gì tránh tình trạng bất đồng quan điểm khiến đối phương không vui. Tuệ An đang gọt táo thì giật nảy mình:

- Thôi chết...hôm nay mình dạy thay.

Ngọc Uyên đang thần thờ, nghe được cũng tò mò:

- Thay gì?

Tuệ An day day trán: " Hic...thay cho ông thầy khi gió ấy mà. Dạy lớp em trai mình 10A"

Miệng Từ Oanh giật giật:" Cậu đi mình không cần. Nhưng nhìn lại cậu đi nhé, ăn mặc như này, mặt thì đầy thương tích, cổ tay thì tím bầm..Không ổn đâu nhé"

Không ai nói chắc Tuệ An cứ thế mà đi mất, cũng khá muộn mất rồi. Giờ cô mới thấy mặt với tay có chút đau, thế này đúng là ông ổng một chút nào. Sau một hồi suy nghĩ thì cô quyết định mượn đồ của Ngọc Uyên (mấy ông vệ sĩ mang theo hành lý của cô nàng này tới bệnh viện nhé) để mặc. Một cái áo sơ mi dài tay để che vết bầm kết hợp với quần bò đen huyền đậm chất gái nhà lành.

- Haizza! Từ qua đến nay, mình có số đi mượn đồ quá mà.

Ngọc Uyên tâm trạng cũng tốt hơn, trêu vài câu:

- Nhìn đơn giản thế nhưng thiết kế mình đặt bên Pháp đấy nhé. Tính lãi suất theo giờ, nhớ bao giờ trả phải kèm theo phí đấy.

Tuệ An lè lưỡi:

- Lèo lèo! Cậu cứ chờ đấy.

Từ Oanh bỏ xong quả táo Tuệ An gọt dở rồi đưa cho Ngọc Uyên, tiện cũng đứng ngăn Tuệ An một hồi:

- Băng cái mặt cậu vào.

Một cô y tá to con đẹp trai bước vào với nhiệm vụ băng mặt cho Tuệ An. Sau khi băng bó xong Tuệ An dờ khóc dờ cười, hai cô bạn nào đó ở bên cạnh thì cười bỏ:

- Chị ơi! Em chỉ bị thương nhẹ, chứ có bị tai nạn giao thông đâu mà chị băng em như xác ướp Ai Cập thế này.

Cô y tá kia hốt hoảng tháo ra và thừa nhận mình mới học đại học y năm nhất và được vào đây thực tập. Giải quyết vết thương xong, Tuệ An đành nhờ Từ Oanh lo phần chăm sóc ở bệnh viện còn cô phải nhanh chóng về nhà lấy giấy án. Số cô đứng đen mà, ngày nghỉ mà vất hơn cả ngày thường.

Tác giả: Chào các men

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Tỷ Tỷ Sẽ Bảo Vệ Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.